

W.E. JOHNS

**BIGGLES
V PODSVĚTÍ**

rio PRESS

W. E. JOHNS

BIGGLES V PODSVĚTÍ

RIOPRESS PRAHA

2002

© Translation Jana Šimková
© Illustrations Pavel Andrášek
© William Earl Johns
ISBN 80-86221-51-2

Obsah

Neobvyklá porada
Setkání a varování
Rutinní pátrání
Bertie má problémy
Co se stalo v klubu
Šokující zjištění
Co se stalo s Bertiem
Jak dál?
Pramalá stopa
Dál po stopě
Biggles přitvrzuje
Pravda vychází najevo
Další záhada
Přihodí se nečekané
Neztratit klid a rozvahu
Další otázky ale bez odpovědí
Jak to všechno skončilo

1

Kapitán Raymond, náčelník Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu vzal z desky svého stolu list papíru a položil ho před velícího operačního pilota, který před chvílí vstoupil a sedl si proti němu. „Říká ti ta tvář něco?“ zeptal se.

Biggles se zadíval na fotografii, lépe řečeno na dvě fotografie; jednu zabírající obličej zepředu a druhou z profilu a poznamenal, že to je nepochybně fotografie nějakého muže, kterého zadržela policie. „Nevzpomínám si, že bych ho byl někdy viděl. Vypadá docela dobře. Kdo je to?“

Po kapitánově tváři přeletěl náznak úsměvu. „Ano, máš pravdu, je to hezký člověk,“ souhlasil. „A kdyby ses s ním setkal za určitých okolností, dokonce by se ti zdálo, že jeho příjemné chování odpovídá jeho vzhledu. Ve skutečnosti je to ta nejjedovatější zmije jaká se kdy plazila s těmi nejhoršími úmysly civilizovanou společností. V podsvětí ho jeho společníci znají jako Šejka Nicka. Jiní ho nazývají Lazar Břítva; podle jeho zvyku nosit stále v náprsní kapse staromódní břitvu, jeho nejoblíbenější zbraň.“

„To je radost,“ poznamenal Biggles.

„Jeho pravé jméno neznáme, ale máme důvod se domnívat, že se skutečně jmenuje Nicholas Lazar,“ pokračoval kapitán. „Má dokonce britské státní občanství, ale může to být také jeden z těch mišenců, kteří se rodí téměř všude mezi Liverpoolem a Středním východem. Ale ať už přišel na svět kdekoliv, angličtinu ho učili ti správní lidé. Ani stopy po cizím přízvuku. Není vůbec hloupý, spíš naopak, a co víc, umí svou hlavu používat.“

„Dobře, Raymonde. Tak to by byl Šejk Nick. V jakém oboru provozuje svá darebáctví?“

„Není jednostranný. Zkusil už kdeco. Člověk by řekl, že studoval na nějaké vysoké škole zločinu, pokud by něco takového existovalo a promoval s naprosto vynikajícími výsledky. Kdyby se

držel poctivé cesty mohl uspět v jakémkoli podnikání nebo vědním oboru; ale je to zřejmě jeden z těch lidí, kteří si myslí, že budou mít ze života víc, když vybočí z kolejí. Normální život jim připadá nudný.“

„Jsou takoví lidé,“ zahučel Biggles, zapálil si cigaretu a prohlížel si pozorně fotografii. Viděl bystrou, snědou, čistě oholenou tvář, hladké vlasy černé jako uhel sčesané dozadu, bez pěšinky. Po stranách si je majitel nechal narůst delší, těsně pod uši takže tvořily to čemu se říká ‚kotlety‘. Tak či onak muž vypadal poněkud jinak než lidé ze západních zemí.

„Ostrý chlapík!“ řekl Biggles.

Kapitán pokračoval: „Před dvěma dny ho potkal v Londýně Rigby, důstojník, kterému kdysi Lazar pořezal obličej. Je už v důchodu, ale paměť na obličej má dobrou. Šejk ho poznat nemohl. Rigby si nechal narůst vousy, aby zakryl jizvy na obličejí. Dal nám echo. Řekl, že Šejk byl skvěle oblečen a že má zřejmě i dost peněz.“

„Šejk se nesnažil oblečením utajit svou totožnost?“

„Rigby říká, že ne. Vypadal stejně jako dřív, snad jen trochu starší. I to by nepochybně patřilo k jeho ješitnosti. Byl pyšný na svůj vzhled a vždycky byl pečlivě upraven.“

„Kde uviděl Rigby tu mazanou krysou?“

„Šel dolů po Park Lane. Nejspíš právě vyšel z hotelu Barchester.“

„Co Rigby podnikl?“

„Co mohl podniknout? Uvědomil si, že nám nemůže zavolat a při tom sledovat Šejka. Nemohl udělat oboje. Tak šel za ním a viděl ho vejít do luxusního podniku v Soho, který se nazývá Ikarův klub. Říká ti něco ten název? Je to soukromý klub a je vyhrazen pouze pro členy. U dveří hlídá vysoký černoch.“

Biggles odpověděl: „Slyšel jsem o něm, ale nikdy jsem tam nebyl. Podle starých Řeků byl Ikarus jeden z prvních lidí, kteří se pokusili létat. Myslel jsem si tudíž, že ten název znamená, že to je klub určený především pro letce, hlavně civilní piloty. Neslyšel jsem o tom místě nic špatného, snad jen že to tam je trochu drahé. Já konečně do nočních klubů moc nechodím.“

„Ani my jsme na ten podnik nedostali žádné stížnosti a tak jsme neměli důvod se o něj zajímat. Ale je to místo, do kterého Šejk zapadl. U vchodu postával mladý chlapík, který na něho zřejmě čekal. Dovnitř vešli spolu. Rigby pak šel do telefonní budky a zavolal do Yardu. Inspektor Gaskin tam okamžitě vyjel s několika muži, ale když dorazili na místo Šejka a jeho mladý přítel už tam nebyli.“

„A pak?“

„Gaskin se vrátil do Yardu. Kdyby se začal vyptávat mohl nadělat víc škody než užitku. Šejk by se pravděpodobně dozvěděl, že byl vystopován a už by se tam nikdy neukázal. Doufáme, že klub je jeden z oblíbených Šejkových lokálů a tak tam od té doby hlídujeme.“

„A co ten chlapík se kterým se tam setkal?“

„Toho jsme také neviděli. Nevíme jak se jmenuje, ale máme jeho popis. A teď ti povím proč jsem se rozhodl, že je nejvyšší čas aby ses toho případu ujal. V tu dobu, kdy se Rigby domníval, že Šejk zřejmě opustil hotel Barchester, zmizely tam z ložnice jisté Lady Crantonbyové perly jejichž cena představuje malé jmění. Jsou vždy uloženy v hotelovém trezoru, ale její komorná je tehdy již vyndala; Lady Crantonbyová si je ten večer chtěla vzít do opery. Co si o tom myslíš?“

Biggles se pousmál. „No, řekl bych, že to je Šejkova práce.“

„Nic víc?“

Biggles se na chvíli zamyslel. „S perlami v kapse šel do Ikarova klubu, aby je předal společníkovi, který má pilotní licenci. Ten tam čekal, aby zboží převzal a odletěl s ním ze země. Šejk mohl ostatně letět s ním. Jistě si uvědomil, že by bylo holé šilenství snažit se prodat perly tady, a tak vznikl obvyklý problém jak dostat lup do ciziny – pravděpodobně do Paříže; tam se s perlami hodně obchoduje.“

„Souhlasím. Uvažujeme oba stejně. Ještě něco?“

„Snad jednu maličkost. Jestliže Šejk perly opravdu má, musel vědět, kdy budou perly přeneseny z hotelového trezoru do ložnice Lady Crantonbyové. To nemohl jen tak uhádnout. Jak se to

dozvěděl? Vypadá to, že pravděpodobně okouzлил komornou a od ní tu informaci získal.“

„I to jsme vzali v úvahu. Ženu jsme samozřejmě vyslechli, ale přísahá, že nic neví. Je jí asi čtyřicet. Je komornou u Lady Crantonbyové již deset let a má bezúhonnou minulost. Je z toho velice sklíčená.“

„Přirozeně,“ řekl Biggles suše. „Když se žena zamiluje do muže, zejména žena v těchto letech, řekne cokoli jen aby ho chránila. Ale buďme spravedliví. Řekněme, že byl Šejk jejím milencem. Jestliže se chová a vypadá jako gentleman, jak jsi říkal, neměla nejmenšího důvodu si myslet, že to je zločinec. Hovořil s ní zřejmě tak obratně, že jí informace, kterou potřeboval, zcela náhodně uklouzla.“

„Ale jestliže tvrdí, že Šejka nezná, nic s ní nezmůžeme. Nemáme dost důkazů abychom ji zatkli, ani jako podezřelou ze spoluúčasti.“

„Třeba změni časem názor. Jestliže ví ve skutečnosti víc než je ochotna říct, tak až si všechno přebere a uvědomí si jak se nechala vodit za nos a že už asi nikdy neuvidí svého roztomilého ctitele, je možné, že se její cit změni v nenávist. Ale to by vám stejně nepomohlo najít toho slizkého padoucha; tak co máš v úmyslu podniknout?“

„Napadlo mě, že jestliže ten chlapík, s kterým se Šejk setkal v Ikarově klubu je pilot, mohl bys na něho najít spojení. Jsem si skoro jist, že by znal odpověď na to, co bychom se potřebovali dozvědět. Například kde se Šejk skrývá. Musíme ho dopadnout. Dokud je na útěku, je ten padouch nebezpečný. Perly jsou až na druhém místě.“ Biggles pokrčil rameny. „Uvidím co dokážu, ale nevím odkud začít a jít takhle po stopě není právě můj obor. Porozhlédnu se a nějak to vymyslím.“

„Dej se do toho. Viděl jsi fotografie, víš jak Šejk vypadá a máme podrobný popis jeho mladého partnera z Ikarova klubu.“ Kapitán vzal kus papíru.

„Měří asi šest stop, má vlasy světlé jako len a nazrzlé řasy a nápadně jasné světlemodré oči. Když ho Rigby viděl měl na sobě žlutý rolák, krátký sportovní kabát a světlé manšestrové kalhoty. To je všechno co ti mohu říct, ale mělo by to stačit. Nezapomeň, že na

něho nic nemáme – zatím; jen ten fakt, že se zřejmě dobře zná s Šejkem. Pro Rigbyho to byla nová tvář a přitom zná od vidění většinu stálých hostů klubu. Prošel tady fotografický archiv galerie, ale tam ho také nenašel. Vypadá to spíš, že to není profesionální zločinec. Nesmíme dělat unáhlené závěry. Je docela dobře možné, že ani netuší s jakým typem člověka se zapletl.“

Biggles vstal. „Dobrá, půjdu. Další informace už pro mne, jak říkáš, nemáš. Uvidím co svedu. Podle toho co jsem se od tebe dozvěděl soudím, že by bylo opravdu potěšením dopadnout a dostat za mříže toho velice podezřelého Šejka Nicka. Předpokládám, že žádným šejkem není.“

„Také si myslím. Řekl bych, že ho tak někdo nazval buď podle jeho tmavé pleti nebo protože má úspěchy u žen. Nezapomeň, že se jmenuje i jinak.“

„Myslíš Břitva?“

„Ano.“

„Neobávej se, budu si to pamatovat,“ byla poslední Bigglesova slova když opouštěl místnost.

Vrátil se zpět do své kanceláře kde zastihl své kolegy, letecké policisty. Čekali, aby se dozvěděli proč si ho šéf zavolal.

„Tak o co jde, starý brachu?“ zeptal se Bertie Lissie.

„Už jsi někdy hledal jehlu v kupce sena?“ zeptal se Biggles když si sedal za svůj pracovní stůl.

„Ještě ne. Vždycky mi to připadalo jako hloupý způsob marnění času.“

„Tak teď se připrav protože to po nás chtějí.“

„No, to bude zábava,“ řekl Bertie a čistil si monokl. „Jak velká je ta zpropadená kupka sena?“

„Pořádně velká.“

„Asi jako Londýn?“

„Větší.“

„Anglie?“

„To by mohla být,“ řekl Biggles ponuře. „Ale jistě to není!“

„A jak velká je ta jehla?“ zeptal se Algy Lacey.

„Má velikost muže. Zločinec známý jako Šejk Nick. Někdy mu říkají Lazar Břítva. S oblibou totiž pořeže v obličejí každého, kdo mu vstoupí do cesty.“

„Jak roztomilé,“ poznamenal Bertie. „Díky, že jsi mě upozornil.“

„Není na tom nic veselého,“ řekl Biggles vážně. „Když mi teď přestanete skákat do řeči, řeknu vám o tom víc.“

Biggles zopakoval všechno co se dozvěděl na poradě u kapitána. Když skončil, bylo na chvíli ticho. Pak se ozval Algy: „Jak si představuješ, že se máme pustit do něčeho co by klidně zvládl strážník na obchůzce?“

„To bych neřekl. Jistě se už rozběhlo normální pátrání a všichni policisté v zemi se bystře rozhlížíjí zda neuvidí pomenšího gentlemana, který mává břitvou. To už ostatně jistě probíhalo od chvíle kdy Šejk před dvěma lety uprchl z vězení. Že byl teprve nedávno spatřen by mohlo znamenat, že má malý, nenápadný úkryt, kde se cítí bezpečně.“

„Proč z něho najednou vyšel?“ položil Algy otázku sobě i ostatním.

„Třeba mu došly peníze. Také může uvažovat následovně: pokřik kolem jeho útěku utichl a policie pronásledování vzdala. Nebo se začal nudit a přestal být opatrný. Těžko říct. Dostali jsme se k tomuto případu jen proto, že chlapík se kterým se Šejk setkal v Ikarově klubu, je možná pilot. Musíme ho najít. Máme k tomu potřebný systém práce i prostředky, které normální strážník nemá. Stát na rohu ulice a rozhlížet se jestli se neobjeví by k ničemu nevedlo. Musíme slídit a pátrat v místech kde by se takový člověk mohl pohybovat.“

„A to je kde, starý brachu?“

„Ještě jsem neměl moc času si to promyslet, ale zatím bych řekl, že nejlepší by bylo postupovat následovně. Pro začátek projdu seznam pilotů Leteckých sil s omezenou služební dobou, kteří se právě nedávno vrátili do civilu. Tihle chlapíci si rádi zalétají, když se jim k tomu naskytne příležitost. Požádám také o členství v Ikarově klubu a podívám se, jak vypadá složení jeho členů. Ty, Bertie, můžeš prověřit seznam všech soukromých majitelů letadel a poklábosit v

leteckých klubech; jedinečná šance se poohlédnout jestli tam neuvidíš modrookého chlapíka, kterého hledáme. Gingere, ty můžeš podniknout totéž okolo služeben. Je docela možné, že je ještě v činné službě. Mohl bys to také zkusit v klubu RAF. Algy zůstane zde a bude s námi ve spojení. Obávám se, že to nebude jednoduché, ale nic jiného nemůžeme dělat – pokud ovšem někdo z vás nemá jiný návrh.“

Nikdo neměl, tak zůstalo při původním rozdělení úkolů.

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Dáme se do toho.“

SETKÁNÍ A VAROVÁNÍ

2

Biggles, nyní už řádný člen Ikarova klubu, seděl ve společenské místnosti a bez velkého zájmu sledoval několik hostů, žen i mužů, kteří stáli u baru a hlasitým hovorem přehlušovali bzučení strojku na ovoce i hudbu z radiového přijímače. Bylo osm hodin večer a klub začínal žít.

Už sem chodil s přestávkami skoro týden a navzdory veškeré vynaložené námaze by byl mohl zrovna tak zůstat doma. Tento druh podniků se mu rozhodně nezamlouval a začínal se nudit. Nemohl tam jen tak sedět a nic nedělat. Od každého hosta se očekávalo, že si dá několik drinků neboť to bylo živobyť klubu, jednoho z tisíce podobných okolo Piccadilly Circus, centra nočního života Londýna.

Pokud mohl soudit nebylo na Ikarově klubu nic závadného. Zřejmě byl takový jaký měl být; jen to a nic víc. Oddechl si, když zjistil, že tam neprovozují hlučná programová čísla, jako to bylo obvyklé v tak mnoha podobných podnicích.

Byl poněkud překvapen, že nebylo snadné stát se členem bez doporučení již stávajícího člena. Nestačilo zaplatit vstupní členský příspěvek. Musel předložit i potvrzení, že má pilotní licenci. Nemýlil se tedy když předpokládal, že je to klub letců. Na přihlášce napsal zcela stručně „bývalý příslušník RAF“. Vysoký černý vrátný byl striktní a dovnitř nesměl nikdo koho by nezkontroloval nebo kdo by nepředložil členskou legitimaci. Bigglesovi to připadalo poněkud podivné a uvažoval zda se za tím neskrývá něco nekalého. Ale zatím nezpozoroval nic co by vzbudilo jeho podezření.

Ředitel byl malý, úslušný muž s dozadu sčesanými hladkými černými vlasy. Jmenoval se Constantine Nestos. Všichni mu ale říkali Charlie. Nebyl Angličan. Biggles usoudil, že bude nejspíše Kypřan; v tom případě dost možná britský občan. Ale neznal toho

muže ještě natolik dobře, aby mu mohl položit pár otázek, ať už osobních nebo jiných.

Už trávil v klubu šestý večer a zatím nespátřil nikoho kdo by se jen trochu podobal světlovlasému mladíkovi s modrýma očima. Nedělal si žádné iluze o tom, že by mohl spatřit samotného Šejka, i když vzhledem k tomu že nyní do klubu pravidelně docházel, to nebylo tak úplně vyloučeno. A tak zatím co se cvičil v trpělivosti, začínal pochybovat zda má smysl pokračovat v úkolu, který si sám dal a jak dlouho ještě snese tak únavnou nečinnost. Ani Bertie a Ginger nedosáhli žádných úspěchů ve svém pátrání a o to byla situace horší. Kapitán Raymond z hlavního štábu také neměl žádné nové zprávy ani o Šejkovi ani o krádeži perel na Park Lane.

Tu však začalo Bigglesovi přát štěstí. Byl unavený, dusná atmosféra na něho doléhala a uvažoval, že se zdvihne a odejde, když tu vešel muž, který až na oblečení odpovídal přesně popisu člověka na kterého tu Biggles už tak dlouho čekal. Tento večer měl na sobě tmavý společenský oblek a RAF kravatu. Ta byla vidět dost vzácně. Šel rovnou k baru a poručil si drink. Kývnutím hlavy se pozdravil s některými členy, které zřejmě znal. Biggles ožil a byl ve střehu. Na tohle čekal. Uvažoval jak postupovat, jak s tím mužem navázat kontakt. Jestliže ten člověk byl zločinec, což bylo dost pravděpodobné, soudě podle jeho spolčení s Šejkem, začít s ním bezdůvodně rozhovor mohlo vzbudit jeho podezření.

Ale štěstí Bigglese neopouštělo. Muž, kterého pozoroval teď hovořil s barmanem, malým pohyblivým človíčkem, který se jmenoval Carlo. Biggles z toho usoudil, že to je jeden z mnoha Italů, kteří pracují v Londýně. S prázdnou sklenkou v ruce přistoupil Biggles k baru, aby si objednal další drink, což byla jen vhodná záminka; chtěl slyšet co si ti dva povídají. I pár slov mu mohlo poskytnout důležitou informaci. Ve chvíli kdy k baru došel byl Carlo odvolán, aby obsloužil jiného zákazníka. Muž, s kterým před tím Carlo hovořil, držel v ruce plnou sklenku piva a otočil se zády k baru. Rukou v které sklenku držel zavadil o Bigglesovu paži s nevyhnutelným následkem. Téměř polovina obsahu skla vpředu po Bigglesově saku. Následovaly omluvy a oba, muž i Biggles tvrdili, že to jejich vina.

„Opravdu mě to hrozně mrzí,“ řekl světlavý mladý muž.

„Zapomeňte na to,“ odpověděl Biggles. „Nic se neděje.“

„Mohu vám alespoň koupit drink?“

Biggles se usmál. „V takovém případě neříkám nikdy ne,“ řekl Biggles, který přijal nabídku jako ideální příležitost pokračovat v rozhovoru. „Dám si pivo jako vy.“

Muž objednal pití.

„Podle vaší kravaty soudím, že patříte do zdejšího klanu,“ řekl mladý muž a díval se na kravatu RAF, kterou měl Biggles stejně jako on.

„Ano, také jsem se upsal,“ řekl Biggles.

„Ještě jsem vás tu neviděl. Jste nový člen?“

„Ano, jsem. Moje jméno je Bigglesworth.“ Aby si ušetřil komplikace Biggles musel vstoupit do klubu pod svým vlastním jménem.

Jeho společník se zamračil jakoby pátral v paměti. „To mi něco říká,“ uvažoval nahlas.

Biggles odpověděl s naprostou lehkostí: „Létal jsem dlouho a poznal jsem spoustu lidí, možná, že se o mně někdo zmínil.“

„Moje jméno je Caine. Brian Basil Caine. Iniciály BBC, to se snadno pamatuje.“

„Rád vás poznávám. Jste stále u letectva?“

„Ne. Odešel jsem před šesti měsíci. Po vypršení dohody o omezené služební době. Ale nevádí mi to. Koupil jsem si malé letadlo a tak si mohu, když mám chuť, zalétat.“

„To jste udělal dobře. Co je to za letadlo?“

„Americký výrobek. Starfinder. Dvoumístné. Možná, že jste o něm slyšel.“

Biggles přikývl. „Znám ho. Typ co má sklopná křídla. Ale proč se neposadíme? Ulevíme našim nohám.“ Mladý muž návrh ochotně přijal. Všechno šlo lépe než Biggles vůbec doufal.

Společně, sklenice v rukou, se odebrali k malému stolku se dvěma židlemi, u kterého Biggles před tím seděl. Zamyslel se nad celou situací. Překvapilo ho jak snadno se s ním Caine dal do hovoru. Začal pochybovat zda oslovil toho pravého muže.

„Kde máte uschován váš stroj?“ zeptal se, když si sedali, předstíraje jen slabý zájem.

„Mám malou farmu v Hampshiru,“ odpověděl mladý muž. „Není moc velká, ale alespoň ji dokážu sám obstarat. Mám tam velkou stodolu, vedle jsou pastviny, co víc si mohu přát?“

„Takže nejste členem nějakého leteckého klubu?“

„Ne, nejsem.“

„A jak to děláte s palivem?“

„Žádný problém. Mám kamarády.“

Bigglese napadlo co to asi je za kamarády, ale nic neřekl. „Jste tedy samozřejmě na seznamu soukromých majitelů,“ nadhodil přestože tušil, že opak je pravdou, a tak ho odpověď nepřekvapila.

Caine se usmál. „Nemohu se zabývat takovými hloupostmi. Není to vůbec důležité.“

„To bych neřekl,“ odpověděl vážně Biggles. „Předpisy jsou teď prý mnohem přísnější. Kdyby na vás přišli, mohl byste platit pěkně vysokou pokutu.“

„Toho se nebojím. Zatím jsem žádné problémy neměl.“

Caine byl stále ochoten povídat a tak Biggles pokračoval ve vyptávání a uvažoval kolik toho Caine asi vypil, že se mu tak rozevřel jazyk. „Takže žijete na vaší farmě?“ zvídal Biggles.

„Více méně. Mám v Londýně malý byt a tam přespávám jen když si potřebuji něco neodkladného zařídit. Jak vy si teď vyděláváte na živobytí?“

„Různě,“ odpověděl Biggles vyhýbavě.

Caine změnil tón hlasu. „Nehledáte náhodou nějakou práci?“

„Jakou myslíte?“

„Takovou, při které byste si také zalétal.“

Biggles se usmál. „Každá taková nabídka mě vždycky zajímá. Koho by ne?“

Caine se na chvíli zamyslel jakoby o něčem přemítal; nebo uvažoval zda toho neřekl příliš.

„Dáme si ještě drink,“ navrhl Biggles, aby udržel konverzaci. „Tentokrát je řada na mně. Objednám pro změnu whisky.“

Biggles šel k baru pro další dva drinky. Nespěchal. Chtěl si vše promyslet. Pořád nevěděl co si má o Cainovi myslet. Byl opravdu tak

nezodpovědný jak vypadal? S naprosto neznámým člověkem mluvil zcela bez zábran. A nebo byl tak mazaný? Nechoval se jako někdo kdo by si byl vědom, že porušuje zákon. Biggles si opravdu nebyl jistý. Doufal, že se dozví víc. Vrátil se s drinky ke stolu.

„Kde v Hampshiru máte vaši farmu?“ zeptal se, když položil sklenky na stůl a posadil se.

„U Carthangeru. Farma se jmenuje U dvou stromů. Je dost obtížné to místo najít. Ale kdybyste se tam někdy ocitl poblíž, musíte se zastavit.“

„Díky. Možná, že vás vezmu za slovo. Lítáte někdy na objednávku?“

„Ne. Jen tak si zalítám, abych nevyšel ze cviku.“

„A do ciziny?“

„Občas, ne příliš často. Tak přes Kanál navštívit přítele.“

Na chvíli se odmlčeli a usrkávali své pití. Biggles přemýšlel, zda se muž sedící proti němu opravdu jmenuje Caine. Pakliže ano nebylo nic lehčího než ověřit jeho služební zápisy u RAF. „Ta práce o které jste mluvil,“ navázal Biggles.

Caine se zřejmě chystal Bigglesovi vysvětlit o čem se jedná, ale v té chvíli došlo k vyrušení, které vyloučilo všechny pochybnosti o Cainově jméně. Přistoupil k nim číšník: „Promiňte, pane Caine, máte telefonický hovor. Můžete si ho vzít v ředitelově pracovně.“

„Za minutu jsem zpátky,“ řekl Caine Bigglesovi a šel za číšníkem do haly.

Byl pryč několik minut během kterých měl Biggles možnost probrat si v duchu informace, které doposud získal. Zatím nepadla ani zmínka o muži, který ho nejvíce zajímal, o Šejkovi.

Caine se vrátil a posadil se. Ale byl jako vyměněný. Jeho hovor už nebyl volný a lehký. Působil zaraženě, mlčel, jakoby mu něco leželo v hlavě. Biggles cítil, že se na něho dívá jinak než před tím. Bylo víc než pravděpodobné, že to byl výsledek telefonického rozhovoru. Co se přihodilo? Biggles by sice velmi rád věděl kdo byl na druhé straně linky, ale Caine mu to sám neřekl a bylo by zcela indiskrétní, ptát se ho na tak osobní věci.

Konverzace vážla a posléze Caine vstal a prohlásil, že už musí jít. A pak poněkud prudce, bez velkého loučení odešel. V první chvíli

měl Biggles chuť jít za ním, ale rozhodl se, že tak neučiní; nevěděl zda není sám sledován. Nebylo to jen instinktivní. Všiml si ředitele jak postává u zadního východu a postřehl, že se chvílemi dívá jeho směrem. Pocítil, že se dostal do mnohem hlubších vod než se původně mohlo zdát.

Nyní šel ředitel k němu. „Všechno v pořádku, pane?“ zeptal se úslužně.

„Naprosto, děkuji,“ odvětil Biggles s úsměvem.

Ředitel odešel.

Za malou chvíli, vzhledem k tomu, že už neviděl důvodu proč by měl dál setrvávat v klubu, a jelikož usoudil, že za ten večer přece jen pokročil ve svém pátrání, i Biggles se rozhodl, že půjde. Dozvěděl se opravdu hodně, mnohem více než vůbec doufal a měl teď o čem přemýšlet.

Pořád nevěděl co si myslet o Cainově chování. Proč se tak výrazně změnilo po onom telefonickém rozhovoru? A opravdu s někým telefonoval? Možná, že byl odvolán k někomu kdo ho čekal v ředitelově kanceláři. Mohl to být důvod k přerušení konverzace. Ať tak či onak Caina zřejmě někdo varoval. Před čím? Že moc mluví? Upozornil ho snad někdo, že muž s kterým tak důvěřivě hovoří je ve skutečnosti detektiv ze Scotland Yardu? Patrně se právě proto jeho chování tak náhle změnilo. V tom případě, usoudil Biggles, to bylo opravdu nepříjemné. Konečně však už měl dost informací, na kterých mohl pracovat.

Nemělo by být obtížné lokalizovat farmu v Carthangeru kde měl Caine svoje soukromé letadlo a zjistit co se tam opravdu děje. Také by neměl být problém najít v telefonním seznamu adresu Cainova bytu v Londýně a zavolat mu. Bigglese čekalo plno práce. Jestliže Cainův vztah k Šejkovi byl tak přátelský jak se zdálo, dalo se předpokládat, že uprchlý vězeň se objeví dříve či později na jedné nebo druhé adrese.

Biggles dopil, vzal si z věšáku klobouk a plášť a šel k východu. Venku ho čekal typický nepřívětivý listopadový večer: mrholilo a světlo pouličních lamp se ztrácelo v husté mlze. Večer ještě příliš nepokročil a okolo proudily davy spěchajících chodců.

Biggles odmítl nabídku tmavého vrátného, že mu zavolá taxík a vydal se směrem k Shaftesbury Avenue. Po dosti těžké atmosféře v klubu cítil potřebu nadýchat se čerstvého vzduchu. Myslel stále na rozhovor s Cainem a tak nebyl rozhodně připraven na to co se stalo. Žádné varování, žádný sebemenší pocit nebezpečí.

Když procházel okolo neosvětleného vchodu do domu vyrazila odtamtud nejasná postava. Uskočil stranou, ne proto že by se obával útoku, ale aby se vyhnul srážce. Jednal instinktivně. Ve zlomku vteřiny zahlédl záblesk ocelového ostří a Biggles okamžitě pochopil. Uhnul a sklonil se zároveň. Cítil, že mu něco zavadilo o paži. A pak dříve, než mohl cokoliv podniknout, muž zmizel mezi chodci.

Biggles ho nepronásledoval. Věděl, že vzhledem k množství lidí nemá šanci. A ani by muže nepoznal. Útočník měl vysoko zdvižený límec kabátu a klobouk vražený hluboko do očí. Biggles jeho tvář skoro nezahlédl. Ale když se podíval na rukáv svého pláště a uviděl, že je rozříznut od ramene k lokti, ani vteřinu nepochyboval o identitě muže, který to udělal. Lazar Břitva neztrácel čas, aby ho poznamenal. Biggles stál opřen o osvětlený výklad, rty sevřené, aby si v hlavě srovnal co se stalo a nabyt ztracenou rovnováhu. Rozhodně byl poněkud otřesen. Jeho podezření, že se pohybuje v nebezpečných vodách se naprosto potvrdilo. Bylo jasné, že na něho Šejk čekal. Věděl, že je v klubu. Jak se to dozvěděl? Mohl vejít nenápadně zadními dveřmi a někdo mu to řekl. Kdo? Caine? Nebo Nestos, ředitel klubu? To se zdálo nejpravděpodobnější. A to bylo to o čem byl ten údajný telefonický hovor? Byl to důvod náhlé změny Cainova chování?

Klub přestává vypadat jako bezpečné místo, pomyslel si Biggles. Bylo by na čase aby si Scotland Yard milého „Charlieho“ Nestose trochu proklepl.

Rozhodnut dávat si napříště víc pozor pokud bude Šejk na svobodě, Biggles pokračoval v cestě. Na Shaftesbury Avenue chytil taxík, který ho odvezl k domovu: to znamená do bytu kde letci společně bydleli. Když dorazil a byl bouřlivě uvítán, byl Bertie první kdo si všiml rozříznutého rukávu.

„Ale-ale, prošel jsi skleněnými dveřmi nebo výkladem?“ řekl škádlivě.

„Nic takového,“ odpověděl Biggles. „Střetl jsem se krátce s týpkem, který nosí břitvu tam kde slušní občané mívají plnicí pero.“

„Snad ne se Šejkem!“

„S kým jiným? Pokud vím je to jediný člověk, který nosí tento druh zbraně.“

„Vypadá to, že budeš potřebovat nový kabát,“ vložil se Ginger. „Moc nechybělo a byl bych potřeboval nový obličej,“ opáčil Biggles ponuře. „No, koupit si nový kabát bude snazší. Ale to mi věřte, dohlédnu na to, aby Šejk zaplatil účet. Poslouchejte mě.“

Vyprávěl jim co se stalo v Ikarově klubu. „A teď se můžeme všichni pustit do práce,“ skončil. „Podejte mi telefonní seznam. Doufám, že tam zjistíme kde má Caine svůj londýnský zašívák. Je docela dobře možné, že i Šejk pobývá na stejné adrese.“

RUTINNÍ PÁTRÁNÍ

3

Následující den ráno po příhodě v Ikarově klubu, byl již Biggles v kanceláři kapitána Raymonda, dříve než jeho nadřízený dorazil.

„Jsi ranní ptáče,“ pozdravil ho kapitán Raymond a hodil klobouk na věšák. „Zdá se, že máš nějaké nové informace.“

„Určitě tě bude zajímat, že je Šejk stále ještě v Londýně. Nebo alespoň byl včera večer.“

„Viděl jsi ho?“

„Jen velmi letmo, ale jeho tvář jsem bohužel nespatriil. V Ikarově klubu jsem měl zajímavý rozhovor s mužem, který je podle mého soudu, určitě tím světlolasým mládencem se kterým se tam Šejk setkal. Když jsem odcházel, někdo vystoupil z výklenku domovních dveří a pokusil se pořezat mi obličej. Ale podařilo se mu pouze zničit mi plášť. Pak upláchl. Vzhledem k okolnostem, mě napadá jen jeden člověk, který by měl důvod vytáhnout na mě břitvu.“

Kapitán se na něho vážně podíval. „Myslíš, že tě viděl hovořit se svým přítelem?“

„Bud' to, anebo mu někdo řekl kdo jsem.“

„Máš někoho na mysli?“

„Nestose, ředitele klubu. Byl to jediný člověk v klubu, který mohl vědět kdo jsem nebo alespoň znal moje jméno. S nikým jiným jsem nemluvil.“

Kapitán si sedl za stůl. „Pověz mi o tom všechno.“

Biggles vypověděl co se ten večer seběhlo.

Když skončil, kapitán Raymond se zeptal: „Jak budeš postupovat?“

Biggles odpověděl: „Poslal jsem Bertieho, aby lokalizoval tu farmu v Hamsphiru, kde má Caine letadlo a aby to tam nějakou dobu sledoval. Ginger hlídá Cainův byt, pro případ že je ještě v Londýně.“

Adresu jsem našel v telefonním seznamu. Byl tam jen jeden Caine s jeho iniciálami. Je to byt v Kensingtonu, adaptovaný ze stájí. Ginger mi volal, že to je ve slepé uličce. Žádné garáže. Má asi auto v pronajaté garáži. Při první příležitosti se tam sám podívám.“

Kapitán se na chvíli zamyslel. „Nemyslíš, že bych měl poslat pár uniformovaných policistů, aby udělali na obou místech zátah?“

„Raději ne,“ odpověděl Biggles důrazně. „Nezdá se mi to jako dobrý nápad.“

„Proč?“

„Kdyby to nevyšlo, Šejk by pochopil co všechno jsme zjistili a víc by se tam neobjevil.“

Kapitán přikývl. „Máš pravdu. Co tedy chceš podniknout?“

„Nejdřív projdu naše záznamy, abych zjistil, co víme o tom chlápku Nestosovi. Pak zkusím záznamy RAF. Tam budu hledat informace o Cainovi. Jestliže byl u RAF, jak tvrdí, tak by to mělo být bez problémů. Algy zatím zůstává u telefonu pro případ, že by se Bertie nebo Ginger ozvali s nějakými novinkami.“

„Vsadil bych se, že se znovu vydáš do Ikarova klubu.“

„A proč ne?“

„Po tom co se stalo včera večer si budeš koledovat o potíže!“

Biggles se pochmurně usmál. „Konečně většinu svého života jsem strávil tím, že jsem si o potíže koledoval, takže to pro mne nebude nic nového. Zajdu do klubu a posadím se jakoby se nic nestalo. Muž který na mně zaútočil usoudí, že jeho čin nespojuji s ničím co se v klubu děje. Kdybych se neobjevil, pochopili by, že podezírám někoho z klubu.“

Kapitán Raymond pokrčil rameny. „Jak myslíš.“

„Už mě varovali, abych věděl co od nich mohu očekávat. Jestliže se znovu pokusí o něco podobného, budu připraven.“

„Nemyslíš, že bychom měli zadržet Caina a předvést ho k výslechu? Máme pro to legitimní důvod. Z toho, co jsi mi říkal jasně vyplývá, že porušuje pravidla letecké dopravy. Létá s letadlem a není registrován jako soukromý majitel.“

„To je jistě pravda, Raymonde. Ale z toho ho můžeme obžalovat kdykoliv se nám zlíbí. Raději bych ho chytil při práci. Chtěl bych

zjistit, co ve skutečnosti s tím letadlem podniká a proto nechci jednat ukvapeně. A musíme počítat i s možností, že žádné letadlo nemá.“

„Ale tobě řekl, že má.“

„To ještě neznamená, že opravdu letadlo vlastní. Třeba lhal. Některým lidem dělá dobře chlubit se s něčím co nemají. Prostě jen žvaní. Ne, Raymonde. Dříve než sáhneme po Cainovi, chci mít jistotu, že letadlo opravdu má. To nebude dlouho trvat. Kdyby se ukázalo, že si to všechno o letadle vymyslel, vypadali bychom jako hlupáci, kteří vyložili karty na stůl pro nic za nic. Mám ale pocit, že to povídání o vlastním letadle je asi pravdivé. I když to ještě neznamená, že si letadlo koupil za vlastní peníze. Letadlo může být hangárováno na farmě pro někoho jiného, někoho kdo umí létat a potřebuje letadlo pro ne právě čisté obchody.“

„Pro Šejka, například.“

„Čteš mi myšlenky, Raymonde. Je docela dobře možné, že používá letadlo, aby dostal ze země kradené věci nebo mohl kdykoliv uprchnout, kdyby se dostal do úzkých. Za tím nehlášeným létáním se možná skrývá mnohem víc než se domníváme.“

„Správně,“ souhlasil kapitán. „Nechám to na tobě, rozhodni se jak sám uvážíš. Ale nezapomeň, že muž, kterého opravdu chceme dostat je Šejk. Je to příliš nebezpečný zločinec než aby se tu volně pohyboval.“

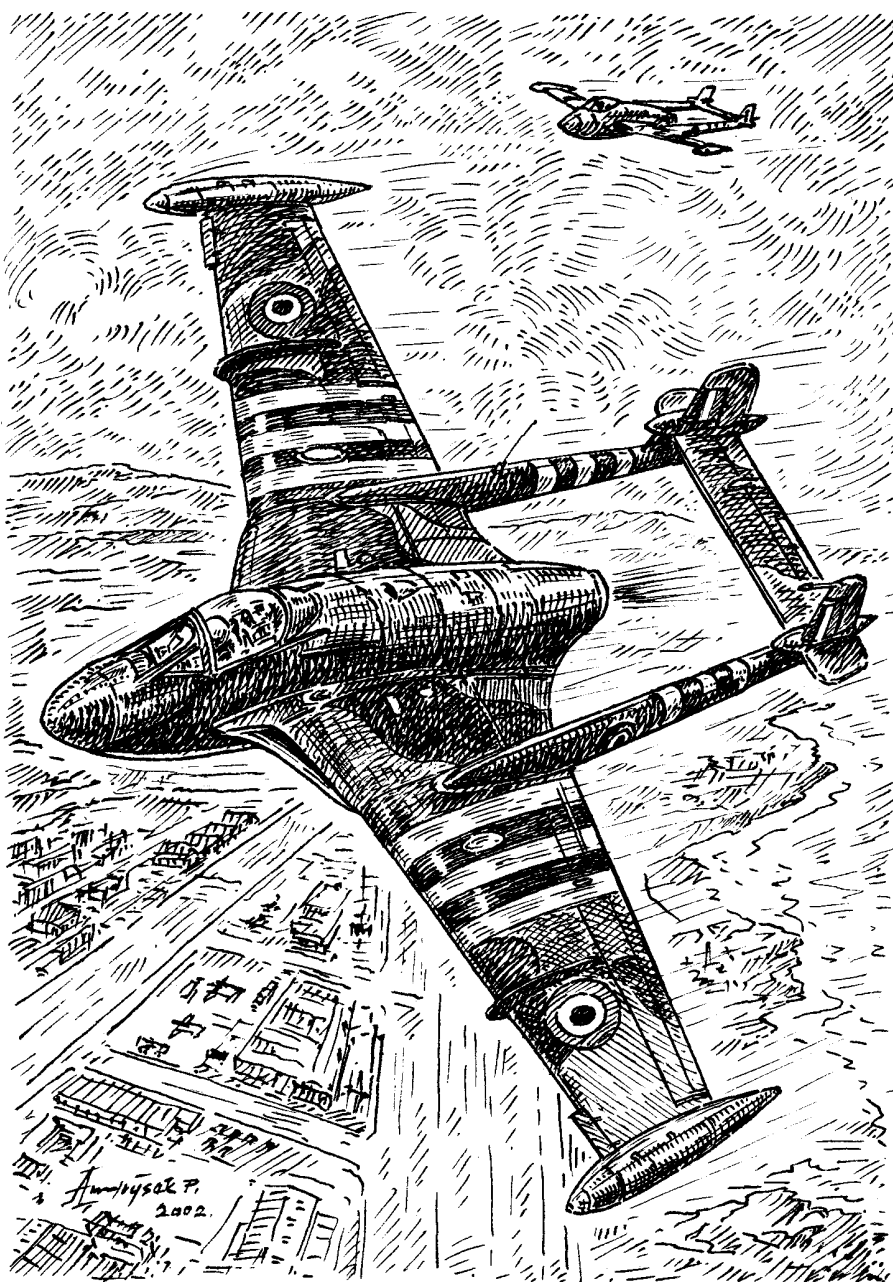
„Na to nezapomínám, Raymonde. Po tom co se mi včera večer pokusil udělat ho chci dostat i já, z osobních důvodů. Dluží mi nový plášť do deště. Teď už si musím pospíšet. Musím vyřídit spoustu věcí.“

„Zůstaň se mnou ve spojení.“

„Spolehni se.“

Biggles vyšel z kapitánovy kanceláře a zamířil nejprve do oddělení rejstříku zločinců. O B. B. Cainovi tam nebylo zmínky. Neuspěl ani ve fotografickém archívu. Pak se vydal na Ministerstvo letectví. To co se tam dozvěděl ho poněkud překvapilo, přestože až na jednu výjimku mu Caine zřejmě pověděl pravdu. Řekl mu, že odešel do civilu po vypršení dohody o omezené služební době. Nyní Biggles zjistil, že Caine odešel do civilu dřív než mu vypršela

dohoda a to ze zdravotních důvodů. Měl potíže se zrakem a asi nechtěl být propuštěn jako zdravotně neschopný létat.

Nebýt toho, jeho služba u letectva mohla být zřejmě změněna na trvalou. Nebyly proti němu žádné výhrady. Naopak byl výjimečně dobrý důstojník. Z jeho opatrně hodnotící zprávy, kterou každý rok vypracovává a posílá na Ministerstvo velící důstojník, jasně vyplývalo, že jako letecký důstojník byl doporučen k povýšení. Jeho povahové vlastnosti byly „příkladné“. Schopnosti „nadprůměrné“. Pilotoval více typů letadel, i proudová. Prošel s úspěchem radiovémi a navigačními kurzy. Byl služebně za mořem v Adenu, s eskadrou 770.

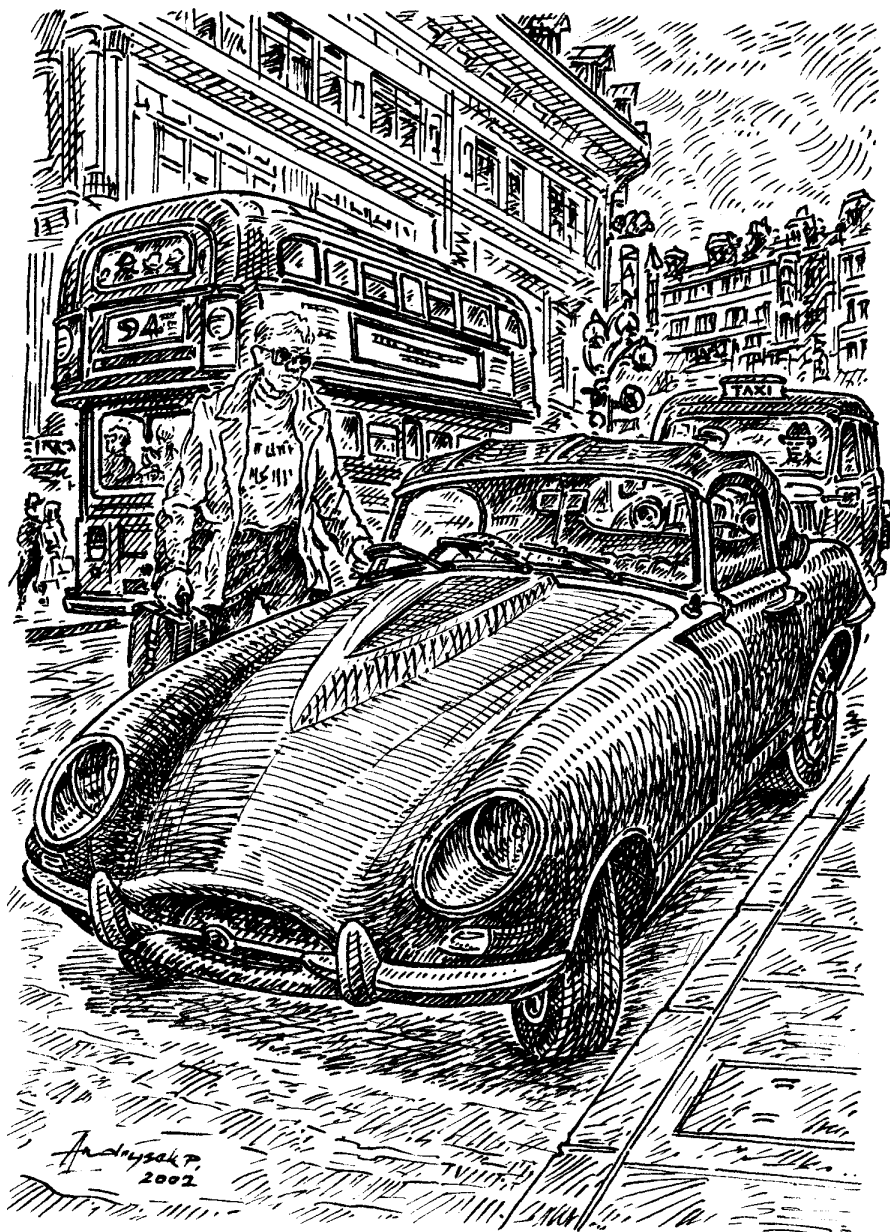
V záznamech, které Biggles v souvislosti s tímto případem již prohlédl v Yardu zjistil, že také Šejk kdysi sloužil u stejné jednotky. Spolčil se snad Caine se Šejkem tam, uvažoval Biggles, když odcházel z ministerstva.

Také ho zaujal Cainův zdravotní problém. Defektní vidění. Jak se mu to mohlo stát? Zřejmě náhle. V době kdy vstoupil do RAF měl určitě zrak naprosto v pořádku, jinak by jistě neprošel u lékařských prohlídek.

Právě tak podivné bylo, že mu Caine neřekl pravdu o tom, proč byl uvolněn ze služby. Nikdo se nemusí stydět za špatný zrak. To může postihnout kohokoliv. A jak je možné, že se odvažuje létat, když nemá zrak v pořádku. Riskuje život. Ostatně jak by mohl v takovém případě získat civilní pilotní licenci? Bylo špatné vidění ten pravý důvod pro který nepodal přihlášku k registraci jako soukromý majitel? Měl strach, že bude odmítnut kvůli špatnému zraku? V klubu si však Biggles nevšiml, že by měl Caine nějaké viditelné potíže s očima. Kdyby měl slabý zrak nebo byl krátkozraký či dalekozraký, jistě jako každý rozumný člověk, by nosil brýle.

Biggles došel k závěru, že na tom všem je něco podivného. Tak podivného, že za tím cítil jakousi špatnost. Dozvěděl se hodně při svém pátrání, ale poslední informace jen zamlžovala celek.

Veškeré jeho vyšetřování mu zabralo spoustu času a byl už hodně pozdní večer, když se vrátil zpět do kanceláře, kde našel u telefonu Algyho, více méně znučeného.

Algy mu hlásil: Bertie, který se vypravil do Hampshire, aby zjistil kde se nalézá Cainova farma, se neozval ani slůvkem. Ginger telefonoval: Caine odešel ze svého bytu, nesl kufr a odejel autem, červeným jaguárem, který měl garážovaný na konci ulice. Sledovat ho nebylo možné a tak Ginger hlídá byt dál, ale vzhledem k tomu, že okna jsou temná, vypadá to, že v bytě nikdo není. Zavolá znovu asi za hodinu.

„To by už mělo být každou chvilku,“ řekl Biggles.

Sotva dořekl, zazvonil telefon.

„To bude nejspíš on,“ poznamenal Algy, když zdvihl sluchátko. Hned na to potvrdil svůj předpoklad přikývnutím. „Co mu mám říct?“

„Ať to tam zabalí a přijede sem,“ rozhodl Biggles. „Počkáme na něho. Nemůže tam stát a celou noc hlídat byt.“

„Dobře,“ řekl Algy a vyřídil Bigglesův vzkaz.

„Vidím, že jsi měl čaj,“ poznamenal Biggles. „Zavolej, prosím, do jídelny, ať pošlou čerstvou várku. Šálek čaje by mi přišel vhod a Gingerovi jistě také.“

„Jak se dařilo tobě?“ zeptal se Algy, když všechno zařídil.

„Docela dobře,“ odpověděl Biggles. „Ale pořád v tom nemám jasno. Povím ti to, až přijde Ginger, abych nemusel vyprávět dvakrát.“

Za chvíli na to, téměř zároveň s čajem, dorazil Ginger, ale v podstatě neměl co dodat k tomu co už řekl v telefonu Algymu. „Když jsem viděl Caina vycházet a jít si pro auto, byl jsem poněkud vyveden z míry. Nechal jsem si auto u nejbližšího parkovacího automatu a to bylo dost daleko. Neměl jsem šanci doběhnout k autu včas, abych mohl Caina sledovat. Tak jsem zůstal a pozoroval byt. Také jsem si řekl, že jestliže Caine jel na svou farmu, bude tam pravděpodobně Bertie a uvidí ho přijíždět.“

„Zapsal jsi si číslo jaguára?“ zeptal se Biggles.

„Samozřejmě.“

„Hm, není špatné znát číslo jeho auta,“ řekl Biggles a vypověděl co zjistil on. „Nevím ale co si mám o tom myslet,“ připustil, když skončil. „Řada věcí mi připadá podivných. No, máme o čem

přemýšlet.“ Biggles se usmál. „Říkáme si detektivové, tak je to práce pro nás.“

„Jsi si jist, že Caine je muž, kterého viděl se Šejkem ten policista v civilu – jak se jmenoval? – Rigby?“ zeptal se Algy.

„Myslím, že ano. Všechno do sebe pěkně zapadá. Počkáme na Bertieho, až se vrátí nebo zatelefonuje a pak vypadneme.“

Čekali. Bertie se neobjevil. Nezatelefonoval. Čas ubíhal. Nevěděli kde je a tak se s ním nemohli nijak spojit.

„Co může u čerta dělat?“ zabručel Biggles podrážděně.

„Máme naspěch?“ zeptal se Ginger. „To ne. Ale chtěl jsem ještě dnes večer strávit hodinku nebo dvě v Ikarově klubu.“

„A proč bys nemohl, jestli chceš riskovat krk,“ prohlásil Algy. „My tu můžeme zůstat dokud se Bertie neobjeví. Už mu to nemůže dlouho trvat.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Uděláme to tak. Až se vrátí můžete to tu zabalit. Bertie mě zavolá domů a řekne mi co zjistil.“ Biggles vstal. „Víte kde mě najít kdyby se objevilo něco nepředvídaného. Nezůstanu v klubu dlouho; asi tak dvě hodiny. Doufám, že se tam Caine objeví. Vzhledem k tomu co vím teď, rád bych s ním znovu promluvil. Možná, že bych z něho mohl dostat trochu víc. Nemělo by to být tak těžké.“

„Já mohu říct jen to, že čím dřív tenhle případ uzavřeme a začneme pracovat na něčem zajímavějším, tím líp,“ zahučel Ginger. „Stát celý den v tomhle mizerném počasí a pozorovat něčí dveře není právě moje představa zajímavé práce.“

„Nebud' netrpělivý,“ opáčil Biggles. „Pokud se nemýlím věci se dají co nevidět do pohybu. Když ti někdo zaútočí na obličej břitvou, nepřipadá ti to nudné, to mi věř.“

„Dej si pozor abys neměl dnes večer reprízu,“ naprosto vážně varoval Bigglese Algy.

Biggles přikývl. „Dám si pozor, aby se to neopakovalo.“

BERTIE MÁ PROBLÉMY

4

Bertie vyrazil za svým úkolem v jednom z policejních vozů značky Humber. Měl najít a co nejdůkladněji obhlédnout, aniž by na sebe připoutal pozornost, údajnou Cainovu farmu v Hamsphiru. Stále se o farmě říkalo „údajná“ protože zatím nebyl žádný důkaz, že opravdu existuje.

Jak se později ukázalo bylo dobře, že vyrazil hned po snídani. Marně hledal městečko Carthanger na své automapě a tak musel spoléhat na ukazatele podél silnice a na to co se dozvěděl od obyvatel v místech kudy projížděl. Najít farmu U dvou stromů bude asi mnohem obtížnější než si představoval.

Nakonec si ale řekl, že úkol, který mu byl přidělen není tak špatný. Mohl ztrávit celý den na venkově namísto aby trčel v ponurém Londýně.

Pomyslel si, že má času dost a tak se zastavil na příjemný oběd v zájezdním hostinci a když dobře pojedl, a než se vydal znovu na cestu, zeptal se majitele kudy má jet do Carthangeru. Muž mu odpověděl, že nikdy o takové místě neslyšel. „Nemyslíte snad Clayhanger?“ zeptal se Bertieho.

„Řekli mi Carthanger,“ opáčil Bertie.

Majitel zavrtěl hlavou. „V těchto končinách je hezkých pár ,hangers‘¹, ale o tomhle slyším poprvé.“

Bertie pokračoval v cestě a brzy došel k závěru, že jsou jen dvě možnosti. Buď Biggles Cainovi špatně rozuměl nebo Caine Bigglese zcela úmyslně zmátl. Jeden nebo druhý se ovšem také mohli přereknout. Ať tak či onak, když se Bertie ocitl ve spleti úzkých

¹ Staroanglické slovo „hanger“, původně „hangra“ má mnoho významů, z nichž jeden znamená les na svahu kopce. Vyskytuje se často ve jménech anglických městeček.

venkovských cest mezi živými ploty, tak typickými pro Hampshirský venkov, lemovaných na mnoha místech stromy, jejichž listí teď tvořilo na zemi kluzký koberec, pochopil, že jeho úkol bude trvat déle než předpokládal. Zůstával však klidný. Kdykoliv to bylo možné zastavil, aby se zeptal na cestu. Mluvil s cestářem, zemědělcem a řidičem pekařského vozu, ale ani jeden z nich nikdy neslyšel o městečku, které hledal.

Nakonec to byl pošťák objíždějící na kole svůj rajón, který mu ukázal kudy má jet.

„V těchhle končinách žádný Carthanger není,“ prohlásil, „žiju tu celý život a tak bych o něm musel vědět.“

„Slyšel jste o farmě U dvou stromů?“ zeptal se Bertie, který si už začínal zoufat.

„To ano, znám farmu U dvou stromů,“ odpověděl muž okamžitě. „Je to u Clayhangeru. Nějaký čas tam nikdo nebydlel a ani nevím kdo tam je teď, ještě jsem tam s poštou nemusel.“

„Kde to je?“

„Přímo nahoru do vrchu. První odbočka doleva, pak doprava a nahore na druhé straně velké pastviny uvidíte dům.“

„A kde je městečko Clayhanger?“

„Žádné takové není. To je jen název okresu.“

„Děkuji vám,“ pokýval Bertie vděčně a rozjel se dál s pocitem ulehčení, že už se konečně blíží k cíli. Řídil se pošťákovými instrukcemi a skutečně, když vyjel na vrchol kopce kde stromy končily, spatřil dům. Nebyl tak velký jak říkal pošťák, ale rozhodně ho nebylo možno přehlédnout. A jelikož to byl široko daleko jediný dům, omyl byl vyloučen. Byla to jednoduchá budova z červených cihel, s několika hospodářskými staveními jak to u farem bývá. Docela blízko stály dva větrem ošlehané jilmy podle kterých se asi místo jmenovalo.

Bertie vystoupil z auta a zadíval se na farmu. Bylo na první pohled jasné, že přiblížit se k domu neviděn bude skoro nemožné. Jak to řekl pošťák, mezi ním a farmou ležela značně velká pastvina bez jediného stromu, keře nebo prostě místa poskytujícího možnost úkrytu. Že by to byla Cainova soukromá přistávací plocha? Bertie o tom nepochyboval.

Z úzké cesty zapadlé v úvoze po které přijel, bylo možno vejít na pastvinu jen na jednom místě. Byla to dřevěná branka zavřená na visací zámek. Bertieho hlavní problém v tu chvíli však byl jak vůz otočit, aby mohl odjet až to bude třeba. Cesta s břehy po obou stranách byla příliš úzká. Nebyl nadšen při představě, že by couval čtvrt míle nebo i víc. Nebylo to nijak naléhavé, ale jistě by se cítil klidnější kdyby jeho auto bylo otočeno ve směru odjezdu.

Cesta se stáčela dolů a tak si sedl znovu za volant a couval. Doufal, že se dostane k nějakému místu kde by se mohl otočit. Asi sto yardů se sunul rozježděnými kolejiemi v těžkém blátě. Cesta neměla konce a jen obtížně se orientoval ve stále větším šeru. Konečně se objevila nevelká mýtinka pokrytá deštěm prosáklou změť kapradí a trávy. Bertie nelenil, auto otočil do žádoucího směru, vypnul motor, vystoupil a vylezl na břeh úvozu. I odtud viděl farmu s jejími dvěma jilmy čnicími k obloze, ale nezahlédl ani známku života.

Uvažoval co dělat dál, jeho úkol nebyl zdaleka splněn. Napadlo ho, že kdyby šel podél živého plotu který lemoval pastvinu po jeho levici a pak zabočil doprava, dostal by se blíž k budovám farmy. Jistě dostatečně blízko, aby uviděl letadlo, kdyby tam nějaké bylo. Nechtěl být přirozeně spatřen. Bylo by těžké přesvědčivě vysvětlit proč vstoupil na cizí pozemek, kdyby se někdo objevil a vyptával se proč tam je a co tam hledá. Rozhodl se, že riskne cestu po levé straně živého plotu.

Byl večer, rychlý listopadový soumrak temněl, podmínky byly obtížnější a začalo mrholit. Utěšil se myšlenkou, že snížená viditelnost by mohla být nakonec pro něho výhodná. Nechal tedy auto stát tam kde se mu podařilo ho otočit a vydal se k živému plotu. Doufal, že se podél něho dostane k farmě tak blízko jak bude potřebovat.

A tak po nějaké chvíli došel ke konci živého plotu, aniž by narazil na nějakou překážku. Ocítl se co by kamenem dohodil u svého cíle – farmy a hospodářských budov rozložených okolo velkého dvora. Podle toho jak dům působil navenek mohlo každému spíše připadat, že není obydlen. V oknech nebylo vidět žádné světlo,

přestože uvnitř musela již být tma a tak Bertie usoudil, že tam opravdu nikdo není.

Z místa kde stál viděl mezi hospodářskými budovami jednu natolik rozlehlou, že by v ní mohlo být ukryto letadlo. Byla to velká stodola, beze stěn, se střechou na železných pilířích, ale jak Bertie zjistil zcela naplněná žoky se senem. Takže letadlo, pokud nějaké na farmě bylo, rozhodně nebylo v této stodole.

Bertie se zastavil, aby zvážil celou situaci. Blízko něho byla brána, kterou se dalo jít ze dvora na velkou pastvinu. Byla doširoka otevřená. Ale vzhledem k tomu, že nikde nebylo vidět jediné zvíře, které by se mohlo zatoulat, to nijak nepřekvapovalo. Všiml si kurníků, ale drůbež tam neviděl žádnou. Popošel trochu dopředu a objevil prasečnick. Prase žádné. Získal na sebedůvěře a šel dál k chlěvu. Letadlo tam nebylo, ale ani dobytek. Bertie začal uvažovat co to je vlastně za farmu. Stále soustředěný na své úvahy vracel se pomalu k velké stodole. Povšiml si stop kol v blátě, zřejmě od auta. Rozhlédl se po autě, ale žádné neviděl. A co by auto dělalo na dvoře, jistě by bylo vhodnější zaparkovat ho na dlážděné cestě vedoucí okolo domu. Odkud se vzalo všechno to seno, kladl si Bertie další otázku. Jestliže tu nebyla žádná zvířata k čemu tolik sena? Obešel celou stodolu. Žoky byly vyrovnány skoro až ke střeše. Nebylo kudy se dostat dovnitř. Po celou tu dobu sledoval i dům zda se v něm něco neděje. Jak se více a více stmívalo čekal, že se alespoň v jednom okně rozsvítí světlo. Je možné, že v domě opravdu nikdo není? Na to, že to byla farma panovalo všude podivné ticho, naprostá nepřítomnost sebemenšího zvuku.

A pak náhle, jak tam tak stál, odněkud k němu přivanul větřík důvěrně známý pach. Omyl byl vyloučen. Tak bylo cítit letadlo. Pach byl slabý v mnohem silnější vůni sena a trval jen krátkou chvíli, tak krátkou, že Bertie zapochyboval zda to nebylo mámení smyslů. Letadlo má své specifické aroma, je to směs paliva (benzinu, petroleje), oleje a zejména sladký, omamující pach laku. Je to vodovzdorný celulózový lak, kterým se postříkuje plátno, aby dobře přilnulo ke kostře letadla. Pilot, a vůbec každý kdo pracoval s letadly, tu vůni vždycky pozná, ať se s ní setká kdekoliv.

Bertie nadechoval vlhký vzduch, aby zachytil tu známou vůni, když bylo ticho náhle přerušeno. Nečekaný zvuk mu rozechvěl nervy, přiměl ho ustoupit a skrýt se v živém plotě. Bylo to zakašlání. Dokonce velmi blízko.

Bertie zadržel dech. Očekával, že zpoza stodoly někdo vyjde a hledal v duchu horečnatě vysvětlení své přítomnosti. Neobjevil se nikdo. Čekal, ani nedýchal, asi dvě nebo tři minuty a pak šel potichu k rohu stodoly. Riskoval, že do někoho narazí, ale nepotkal nikoho.

Nepochyboval však, že na dvoře někdo je. Kde se pohybuje? Co dělá?

Stál nehnutě, neodvažoval sejít dál a tu se ozval další zvuk, ještě neočekávanější než ten předchozí. Bylo to zazvonění kovu o kov, jakoby někdo upustil nějaký malý nástroj nebo náradí. Zvuk přicházel odněkud za ním. Opatrně se pootočil a díval se upřeně do tmy. Žádný pohyb však nezahlédl.

Uvažoval vážně o tom, že se vrátí, když mu přinesl ulehčení přirozenější zvuk. Trval déle a provázela ho pohybující se světla. Po cestě vedoucí přes pole přijíždělo nahoru k domu auto. Sledoval ho podle světél, ale mnoho neviděl, byla již naprostá tma.

Vůz vjel na dvůr. Zastavil se u zadních dveří do domu. Bylo slyšet krátké opakované zatroubení; někdo oznamoval, že přijel. Motor se zastavil. Světla reflektorů zhasla. Vystoupil muž a zabouchl dvířka auta. Bertie viděl pouze nejasné obrysy jeho postavy. Neznámý šel ke dveřím, otevřel je a vstoupil. Nezavřel za sebou a rozsvítil uvnitř domu. Záhy opět vyšel a pohvizdoval si. Zvláštní hvízdání; znělo jako poznávací signál. Muž měl světlo za zády a tak jediné co Bertie mohl i teď vidět, byla mužova silueta.

Bertie měl opět důvod přitisknout se co nejvíce k živému plotu. Uslyšel kroky. Objevil se další muž. Kráčel k otevřeným dveřím. Zřejmě přicházel ze směru kde stál Bertie. Byl to nepochybně člověk, kterého slyšel kašlat. Přicházející se připojil k muži u domu. Vyměnili si pár slov. Pak spolu vešli dovnitř a zavřeli dveře. Ve třech oknech v přízemí se rozsvítilo světlo, ale záhy ztratilo na intenzitě. Muži zatáhli závěsy.

Bertie čekal a uvažoval zda má zůstat na stráži a sledovat další vývoj událostí nebo se vrátit. Uvědomoval si, že na tom čeho byl

dosud svědkem nebylo zatím nic pozoruhodného. Rozhodl se, že alespoň zjistí značku auta a jeho číslo. A to také udělal se vší opatrností, aby na sebe nepřipoutal pozornost.

Byla tma a v hustém mrholení ze zatažené oblohy se rozhodně nedalo hovořit o nějakém pohodlí. Bude nejlépe, když se vrátí. Nezdálo se, že se bude ještě něco dít. Nicméně stále váhal odjet; svůj úkol ještě nesplnil. Zjistil pouze, že na farmě není žádné letadlo. V domě byli dva muži, ale ani jednoho neviděl dostatečně jasně, aby je poznal, kdyby je náhodou opět viděl.

Caine zřejmě lhal, když tvrdil, že má letadlo. Přesto se Bertie nemohl zbavit pocitu, že něco přehlédl. Nevěděl co, ale cítil v ovzduší záhadu. A tu se objevil ještě pádnější důvod, aby se něco takového domníval. Zaslechl z domu podrážděné hlasy, které stoupaly do zuřivé hádky. Domovní dveře se rozlétly a ven vyběhl muž. Dvě postavy zůstaly asi vteřinu zarámovány ve světle proudícím z domu. Jeden z mužů vyrazil k autu. Někdo přirazil dveře a světlo zmizelo. Bylo slyšet nastartovaný motor a rozsvítily se reflektory. Auto nabíralo na rychlosti a směřovalo k cestě.

Není se co divit, že Bertie nevěděl co si má o tom všem myslet. Nedávalo mu to smysl. Pak se však dveře do domu znovu otevřely. Zahlédl velkého psa, kterého někdo pustil ven. Pes zmizel ve tmě. Bertie netušil kam běžel a raději začal rychle ustupovat směrem k místu kde nechal svůj vůz. Neměl nejmenší chuť utkat s v temnotě holýma rukama se psem. Pospíchal podél stodoly a zaslechl blízko psí vrčení. Zastavil se a uslyšel jak se psí tlapy v běhu odrážejí od země. Pes ho nepochybně ucítil. Kdyby přeběhl otevřené pole, pes by ho jistě začal pronásledovat.

Zdálo se, že je jen jedna možnost jak uniknout pozornosti psa a ve svém zoufalství se pro ni Bertie rozhodl, přestože chvilku před tím, kdyby se rozhodoval s chladnou hlavou, by takové řešení považoval za nesmyslné. Začal šplhat po kovové kostře, která podpírala střechu stodoly.

Po značné námaze se mu podařilo vyšplhat po straně stohu. Jeho snažení bylo doprovázeno zuřivým štěkotem psa, který ho vyčenichal.

Když se dostal až k nejhořejšímu žoku pod střechou, cítil se konečně v bezpečí. Bertie si oddechl a našel si pohodlnější pozici. Odtáhl se také trochu od kraje, aby nebyl vidět. Tušil, že psí štěkot bude podezřelý muži, který zůstal v domě a že se přijde podívat se svítílnou, aby zjistil co se děje. Když si hledal vhodné místo, pocítil, že žok se senem pod ním povoluje. Zoufale hmatal po nějaké záchrance. Žok se pod ním převrátil a on padal do temné hloubky. Jeho tápající ruce nenašly nic co by ho zastavilo a prudce dopadl na udusanou zem. Uhodil se hlavou o něco tvrdého a svět vybuchl v oblaku hvězdiček a jisker, které se rychle ztratily v úplné temnotě.

5

Připomeňme, že Biggles oznámil svůj úmysl vydat se do Ikarova klubu v naději, že by se tam mohl objevit Caine. Kdyby přišel, bylo by možné navázat na rozhovor z předešlého večera a Caine by se třeba i více rozpovídal o svém podnikání. Biggles doufal, že získá další informace od toho indiskrétního a chlubitivého mladíka, a že najde stopu, která by ho dovedla k místu kde přebývá muž, kterého opravdu hledá, uprchlý vězeň známý v podsvětí jako Šejk Nick. Biggles ovšem příliš nevěřil, že Caine přijde. Jestliže podle Gingerovy zprávy opustil svůj londýnský byt s kufrem v ruce a odejel autem, bylo spíše pravděpodobné, že se vydal na svou farmu na venkově.

Čas ubíhal, blížila se osmá hodina a začalo to vypadat, že se Caine neukáže. Ale když se už Biggles chystal odejít, Caine vstoupil. Biggles si všiml, že vypadá velmi unaveně a tento dojem podpořilo i jeho chování. Šel rovnou k baru a objednal si dvojitou whisky. Vypil ji naráz a objednal další. Když zdvihal sklenici k ústům podruhé, přešel očima po místnosti a jeho pohled se zastavil na Bigglesovi. Měl překvapený výraz, ale po krátkém zaváhání zamířil se sklenicí v ruce k Bigglesovi a přisedl.

„Zdravím vás,“ řekl. „Nečekal jsem vás tu.“

„Pročpak ne?“ zeptal se Biggles ledabyle.

„Vlastně ani nevím,“ odpověděl Caine poněkud vyhybavě jakoby nečekal, že mu Biggles položí takovou otázku. „Abych pravdu řekl,“ pokračoval a zdálo se, že se snaží nějak vysvětlit své viditelné překvapení, „prostě jsem nepočítal, že sem budete docházet pravidelně.“

Biggles se usmál. „Abych řekl pravdu, já také ne.“

„Proč jste přišel?“

„Je snad nějaký důvod proč bych neměl?“

Caine jen pokrčil rameny.

„Doufal jsem, že vás tu uvidím,“ vysvětlil Biggles.

Caine se nesnažil zakrýt své překvapení nebo ani nemohl.

„Rád bych dokončil náš poslední rozhovor,“ pokračoval Biggles. „Naznačil jste, že byste mi mohl zprostředkovat nějakou možnost vydělat si létáním.“

„To že jsem řekl?“

„Byl to váš návrh, ne můj,“ připomněl Biggles.

Caine byl viditelně zneklidněn. „Musel jsem vypít o skleničku víc. Ostatně myslím, že to už není možné,“ ukončil prudce.

„Škoda.“

„A to jak jsem vám povídal, že vlastním letadlo, to byly jen mé sny. Prostě jsem plácal nesmysly. Stačí abych vypil pár skleniček a nevím co říkám.“

„Opravdu?“ řekl tiše Biggles.

„Ano. Nebylo na tom ani slova pravdy. Nepamatuji si co jsem říkal. Musel jsem být parádně nadržovaný.“

Biggles potřásl hlavou. „Tak tolik nepijte, když to nesnášíte.“

„Mimochodem,“ pokračoval Caine, „dozvěděl jsem se, že ve Scotland Yardu řídíte nějaký policejní letecký oddíl.“

„Ano, to je pravda. Kdo vám to řekl?“

„Jeden můj přítel se o tom zmínil.“

„Asi vás se mnou viděl hovořit?“

„Nejspíš.“

„Vzhledem k tomu co jste mi řekl o porušování pravidel letecké dopravy, vás to muselo řádně vyděsit,“ řekl Biggles žertovně. „Neměl jste strach, že bych vás mohl zatknout?“

„Ne. Nemám se čeho bát.“

„To rád slyším.“

„Máte nebezpečné povolání,“ řekl Caine. „Pořád strkat nos do cizích věcí.“

Biggles se usmál. „Dělám tu práci od té doby co jsem vyšel školu. Alespoň nestárnu tak rychle. To je jeden z důvodů proč jsem tady. Mám pocit, že to není úplně bezpečné místo.“

„Pro koho?“

„Pro mne. Možná i pro vás. Když jsem odtud včera odcházel, nějaký chlápek na mne zaútočil nožem. Překvapuje vás to?“ Biggles hovořil a nespouštěl oči z Cainova obličeje.

Caine mu neodpověděl. Upíjel whisky. „Proč jste sem tedy přišel dnes večer znovu?“

„Myslel jsem si, že jste o tom možná slyšel,“ řekl Biggles jakoby nic.

„Ani slovo.“

„Zmínil jsem se o tom jen proto, abych vás upozornil na to co se může stát v této části Londýna za tmavé noci.“

„Díky. Ale mně se něco takového sotva přihodí.“

„Nebyl bych si tak jistý.“

„Nikdo nemá důvod vytahovat na mě nůž.“

„To nemůžete vědět. Jednoho rána se můžete probudit s polovinou obličeje.“

„Nechápu o čem mluvíte.“

„Vysvětlíte si to po svém. Jsem přece jen nebezpečný společník.“

Caine se tvářil nervózně. „Dáme si ještě skleničku,“ navrhl.

„Ne děkuji. Už jsem vypil svůj příděl.“

Caine si došel k baru pro další dvojitou whisky.

Když se vrátil pokračoval Biggles v přerušném rozhovoru. „Řekl jsem vám proč jsem dnes večer opět přišel. Ale co sem přivedlo vás zatím nevím.“

„Žádný zvláštní důvod.“

„Řeknu to jinak. Kdo vám řekl, abyste se sem vrátil?“

„Nikdo. Proč si to myslíte?“

„Jen se tak dohaduji. Myslel jsem, že jste možná hovořil s někým po tom co jste odejel z Londýna.“

Caine sraštil čelo. „Vy jste mě snad sledoval?“

„Součástí mé práce je sledovat lidi, jestliže to vidíte takto. V dnešním světě spousta lidí tráví spoustu času tím, že sleduje jiné lidi. V této chvíli jsme sledováni oba.“

„Cože! Kým?“ trhl sebou Caine.

„Náš společný přítel Charlie Nestos z nás nespustil oči od chvíle co jste vešel. Nevím, kdo ho zajímá víc, zda vy nebo já. Je-li tu

někde blízko nás umístěn mikrofon, což by mě vůbec nepřekvapilo, pro někoho by mohl být náš rozhovor zajímavý.“

„Dívá se určitě na vás,“ řekl Caine. „Já ho určitě nezajímám.“

„Jak už jsem řekl před chvílí, na to bych nesázel,“ opáčil Biggles stroze.

„Nerozumím vám?“

„Včera večer netrvalo dlouho a někdo se dozvěděl, že tu spolu sedíme a hovoříme. A jak jsem vás už upozornil, jsem nebezpečný společník. Řekl jsem vám přece co se mi včera večer přihodilo.“

„Nechcete snad tvrdit, že s tím mám něco společného!?“

„Jistěže ne. Rozhodně ne úmyslně.“

„Stále nevím kam míříte,“ opáčil Caine.

„Tak tedy zkusme vysílat na stejné vlnové délce,“ řekl Biggles přátelsky. „Já to vidím následovně. Jsme oba piloti. Já mám větší zkušenost s lidmi než vy. Jsem starší a tak bych vám rád dal dobře míněnou radu: měli byste si vybírat opatrněji své přátele.“

„Chcete mě poučovat s kým se mám stýkat a s kým ne?“

„Jen vám připomínám, že tu je kolem pár pěkně špatných lidí.“

„Vím co dělám.“

„Opravdu? Pak tedy musíte vědět, že si koledujete o malér.“

„Kruci, vy si myslíte, že všechno víte,“ řekl Caine jízlivě.

„Víc než si dovedete představit. Nezapomeňte, že jsem detektiv. Je mou povinností vědět. Ale nesmíte mě špatně chápat. Já nechci ani v nejmenším vyvolat nějaký malér. Naopak se často snažím zabránit lidem, aby se do něho dostali.“

„A chcete se pochlubit, že to je právě to co děláte teď.“

„Správně.“

„Marníte svůj čas. Dovedu se o sebe postarat.“

„To si jenom myslíte. Já o tom pochybuji. Ale nechme toho. Kdybyste změnil názor, dejte mi vědět. Moji adresu najdete v telefonním seznamu. Nebudu už tedy marnit váš ani můj čas.“ Biggles dopil, vstal a chystal se k odchodu.

„Ještě vteřinu,“ řekl Caine a zdálo se, že ztratil trochu ze své sebedůvěry.

„Copak?“

„Právě jste řekl, že o mně víte víc než si dovedu představit. Co například? Mluvil jste hodně. Tak to teď dokažte.“

Biggles se tvářil trochu udiveně. „Opravdu chcete?“

„Ano.“

„Tak dobře. Víím, že jste se spolčil s prospěchářským darebákem, kterého hledá policie. Jestli vás s ním chytanou, půjdete před soud zároveň s ním.“

Caine si přešel jazykem po rtech. „To není pravda.“

„Chcete abych uvěřil, že jste to nevěděl?“

„Nevím o čem mluvíte.“

„Pak už nemám co říci,“ uzavřel Biggles.

„Proč jste mi to vlastně říkal?“ zeptal se Caine zvědavě.

Biggles zaváhal. „Po pravdě nevím. Nemusel jsem vám vlastně říkat nic. Možná, že jsem chtěl zjistit jestli víte co děláte. Právě teď jste mi na tu otázku odpověděl. Pokud nejste lepší lhář než si myslím, neuvědomujete si zřejmě riziko, které podstupujete. To je asi vše. Muž jako vy, s naprosto čistým záznamem a skončí ve vězení na doživotí. To bude smutné.“

„Nejsem gauner.“

„Jestliže nejste tak musíte být blázen. Což vzhledem k vaší kvalifikaci mohu těžko věřit.“

„O jakém záznamu mluvíte?“

„O vašem služebním záznamu přirozeně.“

„Tak ten jste také viděl,“ řekl Caine hořce.

„Samozřejmě. Kde jste poznal Lazara?“

„Neznám nikoho toho jména.“ Bigglesovi neuniklo, že Caine trochu zaváhal než odpověděl.

„Možná, že ho znáte jako Nicka. Šejka Nicka!“

„Nikdy jsem o někom takovém neslyšel.“

„Dobrá Caine,“ řekl Biggles smutně. „Ať je po vašem. Ale až vám vypoví navigace, pochopíte, že jsem se vás snažil varovat jak nejlépe jsem uměl.“ A na to šel Biggles k věšáku, vzal si kabát a klobouk a odešel. Venku se rozhlédl a pak přešel rychle na druhou stranu ulice. Tam zůstal stát pod lampou a čekal až bude projíždět volný taxík. Nasedl do prvního a jel do Yardu.

„Tak co, byl tam?“ zeptal se Algy, když vešel.

„Byl a docela jsme si pokecali.“

„Dostal jsi z něho něco?“

„Ne moc. Pořád nevím co si mám o něm myslet. Nechce se mi věřit, že to je špatný chlap. A jestli není tak je to blázen, a to jsem mu řekl. Kde je Bertie?“

„Neukázal se.“

„Cože?“ vyhrkl překvapený Biggles. „Nezatelefonoval, aby řekl kde je a co dělá?“

„Ani vidu, ani slechu.“

„To se mi nelíbí,“ řekl Biggles vážně. „Musel se dostat do nějakých potíží. Snad se s námi co nevidět spojí. Dáme mu ještě trochu času. Mezitím bych nepohrdl něčím k snědku. Když ani potom o sobě nedá vědět, budeme muset něco podniknout. Je ostatně jen jedno místo kde ho můžeme hledat. Víme kam se vypravil.“

Šli, vždy po dvou, aby jeden zůstal u telefonu, do nedaleké malé restaurace, kam chodívali velice často na rychlé jídlo. Když se za hodinu zase všichni sešli v kanceláři, Bertie se stále ještě neozval.

„Něco se muselo stát,“ prohlásil Biggles. „I kdyby se mu porouchalo auto nebo by havaroval, Bertie by již našel způsob jak se s námi spojit. Jestli se dostal do konfliktu s tím vrahounským útočníkem s břitvou, mohlo se přihodit cokoliv. To mi dělá starosti. Jedu na farmu zjistit co se stalo.“

„Proč ty?“ zeptal se Ginger. „Celý den jsi byl v jednom kole. Já jsem jen přešlapoval na místě.“

„Cítím se dobře.“

„Mohl bys potřebovat pomoc,“ poznamenal rychle Ginger.

„Chápu, chceš jet se mnou.“

„Ne, že by se mi nějak zvlášť chtělo, ale myslím si, že bys měl mít někoho s sebou.“

„Dobrá, když myslíš. Pojedeme tam spolu.“

Biggles se otočil k Algy. „Ty tu pohlídáš telefon. Zavolám ti odněkud cestou jestli se Bertie vrátil nebo dal o sobě vědět. A my, Gingere, vyrazíme.“

Poslední rada přišla od Algyho. „Já vím, že šéf nevidí rád, když nosíme zbraň, ale na vašem místě, když se můžete setkat s takovým expertem na boj s břitvou, bych si pistoli vzal.“

„Také mě to napadlo,“ řekl Biggles a šel odemknout trezor se zbraněmi.

6

Když Biggles hledal městečko, které mělo být jeho cílem, narazil na stejné obtíže jako Bertie ten den dopoledne. Bylo už proto hodně pozdě když konečně měl to štěstí a našel správný směr. Vjel na úzkou cestu, která vedla k farmě U dvou stromů. Cestu mu poradil osamělý noční chodec, který věnoval psa. Na dotaz odpověděl dost mrzutě a neochotně. Hlavní ale bylo, že řekl Bigglesovi co potřeboval vědět.

„Co mu je?“ řekl Ginger, když pokračovali v jízdě. „Co dělá venku tak pozdě v noci, mimo to, že venčí psa.“

„Jestli chceš, abych hádal, tak si myslím, že to je pytlák a že si shání nedělní oběd. Soudě podle vyboulení pod jeho pláštěm bych řekl, že už ho má. Pes měl ještě v koutku tlamy bažantí pero. Ale to se nás netýká. Dávej raději pozor na cestu. Řídit v téhle tmě a za takového počasí je dost obtížné.“

„Ten chlapík řekl, abychom jeli přímo do vrchu a nemůžeme farmu minout,“ připomněl Ginger.

Biggles pokračoval v jízdě, pomalu a s veškerou opatrností. To se jim za pár minut na to vyplatilo, když se dostali do situace, která je opravdu vyděsila.

Vpředu před nimi osvětlily reflektory blížícího se auta stromy a smýkly se po nich do výšky. Biggles okamžitě ztlumil světla a zpomalil. Bylo jasné, že dvě auta se na úzké cestě jen stěží vyhnou. Štěstí, že tak reagoval. Za vteřinu vyletělo proti nim auto rychlostí, která by byla nebezpečná i za denního světla. Jeho dálková světla oslepovala. Každý příčetný řidič, který by proti sobě uviděl auto, by prudce brzdil a projel okolo něho co nejopatrněji. Ale ne tak tento člověk. Ginger si byl jist, že srážka je nevyhnutelná a instiktivně přitáhl kolena k bradě jakoby to udělal v letadle, aby mu nohy neuvízly v troskách.

Biggles zřejmě uvažoval stejně protože sešlápl spojku a brzdu tak silně, že je prudké zastavení hodilo oba proti čelnímu sklu. Protijedoucí vůz proletěl kolem nich a minul je jen o několik centimetrů.

„Blázen,“ vyhrkl rozhněvaně Ginger, když popadl dech.

„Šílený idiot,“ procedil Biggles mezi zuby. „Nebude trvat dlouho a někoho zabije. Všiml jsi si toho auta? Když se objevilo, myslel jsem si, že by to mohl být Bertie.“

„Moc dobře jsem ho neviděl, ale určitě to nebyl Bertie,“ prohlásil Ginger. „Byl nízký, spíše sportovní vůz. Možná jaguár.“

„Bertie by takhle nikdy nejel. Není blázen,“ řekl Biggles, rozsvítil světla a rozjel se.

„Co chtěl ten pomatenec – překročit hranici zvuku?“

„Jedna věc je jistá; chtěl se strašně rychle někam dostat. Doufejme, že už druhého takového nepotkáme.“

Jeli pomalu po cestě, pořád do kopce. „Ten chlápek říkal, že je to dlouhá cesta bez zákrut, ale už by měla končit,“ poznamenal Biggles po chvíli.

„Zastav,“ vykřikl náhle Ginger. Biggles uposlechl. „Stejně jsem se chystal zastavit. Vypadá to, že tu cesta končí nebo přinejmenším její špatná část.“

„Je tu nějaké auto.“

„Kde?“

„Za námi. Právě jsme kolem něj projeli.“

„Neviděl jsem ho.“

„Je otočeno opačným směrem, světla má zhasnutá. Je odstaveno na kraji kapradinového porostu.“

Biggles vypnul motor a zhasl světla. Vystoupili a šli zpět k druhému vozu. Biggles poznamenal: „Dobré místo kam odložit starý vůz a zbavit se ho.“ Pak ale vyhrkl změněným tónem: „No ne! U čerta, mám dojem ...“

„Je to Bertieho vůz,“ dokončil za Bigglese Ginger.

„Pak tu Bertie musí ještě být. Nebo není daleko odtud.“

Biggles otevřel dveře vozu a podíval se dovnitř. „Tady není,“ prohlásil s určitou úlevou v hlase. „Podle toho dobrého pytláka by měla být farma U dvou stromů už někde blízko.“

„Támhle to musí být ona.“ Ginger ukazoval na dům, který se v noční tmě jen matně rýsoval na obzoru na druhé straně velkého pole. Blízko něho se tyčily dva mohutné stromy.

„Nikde žádné světlo,“ řekl Ginger, když popošli pár kroků k drátěnému plotu. Byla tam brána, doširoka otevřená. Blízko zahlédli sloup ke kterému vedly dráty.

„Mají tam zavedenou elektřinu,“ usoudil Ginger.

„Snad také telefon,“ řekl Biggles. „Možná, že v domě nikdo není. Byl bych tu čekal na tak velkém poli hovězí dobytek nebo jiná zvířata. Ale nevidím nic.“

„Kde může být Bertie?“

„Je podivné, že by tu zůstal tak dlouho a nedal nám o sobě vědět.“

„Možná, že nemohl.“

Ginger se zamračil. „Myslíš, že má potíže?“

„Vypadá to tak. Raději to tu obhlédneme.“

„Chceš jít nahoru k domu?“

„Bude-li to třeba. Kdyby se sem Bertie vrátil zatím co budeme pryč, uvidí náš vůz a pochopí, že jsme tady. Přines z auta svítilnu. Byl bych nerad kdybychom vrazili do nějakého býka. Nezapomeň, že jsme na farmě a tak taková možnost není nikdy vyloučena.“

Ginger přinesl velkou svítilnu a aniž by ji rozsvítil podal ji Bigglesovi. Prošli bránou vedoucí na pole a vydali se po stopách pneumatik, které vedly k domu. Přestalo pršet, ale obloha byla zamračená, měsíc nesvítil a jen chvílemi se v trhlíně mezi mraky zableskla hvězda.

Blížili se k domu, když je zarazilo vrčení psa.

„Takže tu mají psa,“ zamručel Biggles podrážděně. „Zvláštní.“

A hned na to ho v šeru spatřili. Stál, vrčel, ježil se, zřejmě je nechtěl pustit dál. Biggles se ho snažil uklidnit. Bezvýsledně. Vykřikl: „Je někdo doma?“

Z domu se neozvala žádná odpověď.

Zkusil to znovu. „Haló! Vy tam. Můžete odvolat vašeho psa?“

Nic.

Biggles prohlásil ponuře: „Je mi proti mysli ublížit psovi, který koná svou povinnost, ale někdy je potřeba postupovat tvrdě, když

domlouvání selže.“ Vykročil rychle směrem k psovi, jednu paži zdviženou. Pes ustoupil, ale stále podrážděně vrčel. Pak vycenil zuby a vrhl se dopředu. Biggles uskočil, mávl těžkou svítilnou a uhodil psa do čenichu. Zvíře bolestivě zakňučelo a ucouvlo. Biggles znovu postoupil vpřed. Pes se dal na útěk.

„To si dost riskoval,“ řekl káravě Ginger.

„Uhodil jsem ho do citlivého místa, do čenichu. Ale nezkoušej to nikdy s buldokem.“

Šli dál.

„Ty chceš jít do domu?“ zeptal se překvapený Ginger.

„Chci.“

„Jsem zvědav jak jim naši návštěvu vysvětlíš,“ zapochyboval Ginger.

„Jestli se nás někdo bude ptát co tam pohledávám, řeknu, že máme poruchu na autě a požádám, zda bych si mohl zatelefonovat. Jednoduché, že?“

Když obcházeli dům, aby se dostali dozadu, spatřili světlo. Vycházelo z otevřených dveří. Vešli dovnitř. V nepřiliš prostorné hale s dalšími dveřmi na jejím druhém konci svítila lampa.

„Přece jen je někdo doma,“ řekl Biggles. Zaklepal na křídlo dveří. Když nikdo neodpovídal zavolal hlasitě: „Je tu někdo?“

Žádná odpověď.

Biggles přešel halu k zadním dveřím, opatrně je otevřel, vešel dovnitř a zůstal stát jako přibitý. Ginger se nemusel dlouho rozhlížet, aby pochopil proč se Biggles zastavil. Biggles zajel rukou do kapsy a vytáhl svou automatickou pistoli. „Došlo tu k vraždě,“ vydechl. Přelétl místnost očima. Pak sklouzl pohledem na podlahu. Všude byla krev. Krví byl postříkán stůl se zbytky nedojedeného jídla i z poloviny vypitá láhev šampaňského. Místnost osvětlovala jen starodávná petrolejová lampa. Z konvice na otevřeném ohništi unikala pára; voda už byla téměř vyvařená. Vedle stolu ležela převrácená židle.

Biggles šel k dalším dveřím a prudce je otevřel. Byl to nevelký pokoj a nikdo v něm nebyl. Vrátil se, prstem se dotkl krve na podlaze a prohlédl si ji. „Muselo se to stát asi tak před hodinou,“ řekl ponuře.

Obrátil se na Gingera: „Rád bych věděl kde je člověk, který to spáchal.“

„Nahore?“

„Podívám se. Zůstaň tady.“ Biggles vyšel po schodišti do prvního patra domu. Ginger zády opřený o zeď napjatě poslouchal jak se Biggles nahore pohybuje. „Nikdo tam není,“ řekl, když sešel po schodech dolů. „Pokud všechen ten nepořádek není výsledkem nějaké nehody, museli tu být nejméně dva lidé. Kam se poděli?“

„Třeba vzali do zaječích, když jsi na ně křičel, aby si odvolali psa.“

„To je možné.“

„Nemyslíš, že Bertie...“

„Kdyby se náhodou připlctl do toho zmatku tady, řekl bych, že by tu ještě byl.“ Biggles ukázal rukou. „Podívej, tady nejspíš padla první rána a oběť začala krváčet. Zraněný prchal tudy.“ Biggles sledoval krvavé stopy na podlaze haly až ke dveřím, kterými vstoupili do domu. „Šel nebo utíkal,“ pokračoval Biggles. „Podívej, nikdo ho netáhl, jinak by byla krev rozmazaná.“ Před dveřmi ve světle svítlny našly ještě víc krvavých skvrn; ale na dlážděné cestě vedoucí kolem domu stopy končily. Biggles hovořil pomalu; snažil si věci ujasnit. „Došlo tu k hádce. Padly rány. Někdo byl postřelen nebo pobodán. Bodná rána způsobí větší krváčení než střelná. Zraněný člověk došel až sem. Dál ne. Takže co se stalo?“

„Možná, že jeho tělo někam odnesli.“

„Ale ten člověk krvácel jak podříznuté prase. Ta krvavá stopa by musela ještě pokračovat. Ne. To není správná odpověď. Řekl bych, že tu stál nějaký povoz, možná auto. Zraněný člověk do něho nastoupil – nebo byl do něho strčen. A auto potom odjelo.“

„Mohlo by to být auto co nás skoro nabouralo, když jsme jeli nahoru?“

„Asi ano. Je to velmi pravděpodobné. Bylo to jediné auto, které jsme viděli a přijíždělo odtud. Proto možná ten člověk jel jak šílený.“

„Myslím, že to byl jaguár. Caine má jaguára,“ řekl Ginger.

Biggles chvíli uvažoval. „Poslyš, to ses asi strefil. Ale viděl jsem večer Cainea v klubu. Kolik bylo hodin když jsi ho viděl opouštět byt a odjíždět ve voze?“

„Asi čtyři hodiny.“

„Pak ale měl dost času se sem dostat i vrátit se zpět do Londýna. A to už tu Bertie musel být. Počkej, probereme si to. Je to otázka načasování. Kam šel Caine mezi čtvrtou a dobou kdy přišel do klubu? Bylo už skoro osm hodin, když se tam objevil. Říkal jsi, že měl s sebou kufr. A proč si bral auto? Bylo by snadnější vzít si po Londýně taxík nebo jet autobusem.“

„Zřejmě jel sem.“

„To by souhlasilo. Přijel na farmu a měl nejspíš v úmyslu tu zůstat. Proč se tedy vrátil do Londýna?“

„Kvůli něčemu co se přihodilo tady.“

„Dobře. To dává smysl. Byl tu někdo, někdo kdo ho poslal zpět do Londýna; někdo kdo pije šampaňské. Něco mi v tom nehraje. Vypadá to, že to není jen tak obyčejná farma. Vsadil bych se, že bys mohl navštívit tisíce farem v téhle zemi a nenašel bys ani v jedné láhev šampaňského servírovanou k večernímu jídlu. Ale to není podstatné. Je to detail, ale pokračujme. Říkali jsme, že Caine sem přijel, když odešel ze svého bytu. A potom, z důvodu, který neznáme, se vrátil do Londýna. Jestliže to byl jeho vůz, který jsme potkali na cestě, pak po tom co odešel z klubu se zase musel vrátit sem. A tady nám to trochu nehraje, časy jsou příliš těsné.“

„Ale mohl to dokázat.“

„Ano, to jistě. Uvědom si, že cestu sem dobře zná. Zatím co my jsme bloudili. Dobře. Tak se tedy vrátil zpět. A pak se muselo přihodit něco kvůli čemu tu je ten nepořádek.“

„A co Bertie?“ zeptal se Ginger. „Jak do toho všeho zapadá on? Musel tu být, jinak by tu nezůstalo jeho auto. To mi dělá starosti.“

„Mně také. Mohlo se mu samozřejmě přihodit něco co ho přimělo opustit vůz a pokusit se dostat se zpět jinak.“

„V tom případě by ale využil první příležitosti, aby se s námi spojil. Možná, že už to udělal.“

„Jestliže telefon v domě funguje, můžeme to zjistit hned,“ řekl Biggles, vrátil se do domu k telefonu a zdvihl sluchátko. Kývl na

Gingera; telefon byl v pořádku. Biggles udal spojovatelce číslo kanceláře. Ozval se Algy. Biggles se ho bez dlouhého vysvětlování zeptal jestli se Bertie ozval.

„Zatím ne,“ odpověděl Algy.

Biggles pokračoval. „Poslouchej, Algy. Volám ti z farmy U dvou stromů. Našel jsem Bertieho auto, ale Bertieho ne. Vůbec nikdo tu není. Něco se muselo stát. Nevíme co, ale podle krve, které je tu všude plno to vypadá na vraždu. Spoj se s Yardem, aby prověřili všechny nemocnice v okruhu dvaceti mil od Winchesteru a zjistili zda tam nebyl ošetřen nebo přijat muž asi těžce zraněný nožem. A když už budeš zařizovat tohle, můžeš zároveň nechat vyhlásit pátrání po sportovním voze, pravděpodobně značky jaguár, který bude uvnitř potřísněn krví. To je prozatím všechno. Nevím kdy se vrátíme.“

Biggles zavěsil. „A teď bychom už měli začít hledat Bertieho,“ řekl Gingerovi sevřeným hlasem. „Neodjedu odtud bez něho.“

Pes čekal přede dveřmi. Biggles mu velmi energicky poručil, aby šel do domu. Po krátkém zaváhání pes poslechl a lehl si v hale na místo, které bylo zřejmě jeho. Biggles zavřel dveře a vydali se s Gingerem k nejbližší hospodářské budově. „Nesmíme dělat hluk,“ řekl. „Může tu někdo být.“

„Asi ten kdo má na svědomí tu spoušť v domě?“

„Ano.“

Budov k prohledání nebylo mnoho. V žádné z nich nenarazili na nic zajímavého. Když Biggles vycházel ze stáje, Ginger, kterého nechal venku na stráži, mu položil ruku varovně na paži. „Počkej,“ řekl. „Ani se nehni.“

„Co se děje?“

„Přisahal bych, že jsem slyšel hlasy.“

Oba ztichli a pozorně naslouchali. A pak, když nic neslyšeli šli dál. Postupovali pomalu, nervy napjaté. Došli k velké stodole.

„Zase je slyším,“ zašeptal Ginger.

„Kde?“

„Vypadalo to jakoby to přicházelo odtud,“ Ginger sáhl na velký žok sena.

Biggles se podíval vzhůru na navršenou hromadu. „To není možné.“

Ginger pokrčil rameny.

Obešli stodolu kolem dokola a vrátili se na původní místo.
Rozluštění záhady nenašli.

„Nechápu to,“ řekl Biggles.

„Poslouchej.“

Znovu se ozval tlumený zvuk lidských hlasů.

Biggles se opět podíval vzhůru na obrovské množství sena:
„Podívám se. Vysad' mě. A tohle podrž.“ Podal Gingerovi svítilnu.

7

Bertie netušil jak dlouho zůstal v bezvědomí, ale nemohlo to být příliš dlouho. Pomalu přicházel k sobě, ve tmě černé jak v nějakém sklepení a trvalo mu pár minut než se rozpomněl co se stalo. Teprve pak si uvědomil kde je.

Došlo mu, že seno je navršené po okrajích stodoly a uprostřed je prázdné. Atrapa. A on do ní spadl, pěkně doprostřed. Neměl ponětí o čase. Vůbec nic neviděl. V kapse měl zapalovač, ale rozhodně neměl chuť ho použít. Zapálit seno bylo to poslední co by si ještě přál. Byl zpoloviny pokryt senem vypadlým z žoku. Proto také jeho první vjem byl silný, všudypřítomný pach sena. A nejen sena. Byly tam ještě jiné pachy, mnohem známější. Benzín. Olej. Lak na letadla. Bylo mu jasné, že někde docela blízko je letadlo.

Pomalu vstal, dost opatrně, protože cítil slabou závrať. Sklepal ze sebe seno. Dával pozor na každý pohyb, obával se, aby na něho nespadly další žoky a úplně ho nezavalily. Tápal okolo sebe a nahnatal něco pevného. Bylo to hladké a dotek mu byl tak známý, že si pomyslel, že přece musí vědět co to je. Sahal dál a pochopil. Bylo to křídlo letadla. Křídlo složené dozadu podél trupu.

Zhluboka se nadýchl. Tak takhle je to. Vzhledem k tomu, že byl na adrese, kterou udal Caine, stroj musel být jeho. Tak přece jenom mluvil pravdu, pomyslel si Bertie. Má letadlo. Ale proč je tak důmyslně maskováno? Že nemá letadlo nikdo vidět bylo jasné. Stodolu používali jako úkryt. A chytře vymyšlený. Nikoho by nenapadlo, že je tam letadlo. Bertieho ani v nejmenším. Všechno to působilo podivně; Caine si troufnul říct Bigglesovi kde žije a zřejmě předpokládal, že Bigglese sotva napadne, že by tam někde bylo malé letadlo.

Bertie už dál celou tu zvláštní situaci nerozebíral. Teď když už zjistil to co měl za úkol, rozhodl se, že je na čase se vrátit s informací, kterou nakonec vlastně získal jen díky psovi, který ho pronásledoval. Byl by se nejspíše vrátil zpět s naprosto mylnou zprávou, že na farmě žádné letadlo není. Nyní bylo všechno jasné.

Hlavní jeho starostí v této chvíli bylo, jak se dostat pryč. Tápal a veden pouze svým hmatem pomalu postupoval a doufal, že najde nějaký otvor, kterým by se dostal ven z toho obrovského množství sena. Ale usoudil, že to je v podstatě směšné uvažování. Jestliže se letadlo dostalo dovnitř, musí být také nějaká cesta ven. A pak, před chvílí tam byl nějaký člověk. Slyšel ho kašlat. A něco tomu člověku upadlo. Pravděpodobně nějaké náradí. Jak se dostal dovnitř a pak ven? Bertie ale věděl, že když předtím obhlížel stodolu zvenku nenašel ani vchod ani světlo. A teď obešel celou stodolu zevnitř a skoro upadl přes další žoky, které ho strhly s sebou.

Napadlo ho, že by se mohl prodrat zdí, která ho svírala. Seno je přece nakypřené, uvažoval. Ale poznal jak se mýlí. Svázané a slisované v žocích navrstvených až pod střechu bylo seno všechno jenom ne lehké. Upustil od dalších pokusů, když si uvědomil, že by na sebe mohl strhnout tuny sena. Právě tak bylo nebezpečné pokusit se vylézt nahoru po svázaných žocích, které se mohly každou chvíli dát do pohybu. Kdyby ho zavalily, udusil by se. V prachu a pachu sena se mu už ani teď nijak zvlášť dobře nedýchalo. Sáhl opět po svém zapalovači, aby se trochu orientoval, ale opět zaváhal. Jediný plamínek mohl rozpoutat požár, v kterém by beznadějně uhořel protože nevěděl kudy ven. Uhořet za živa nebyl rozhodně způsob, který by si zvolil pro odchod ze světa. Byl v pasti.

Ale proč v pasti, když nějací lidé dokázali dostat letadlo dovnitř a zase ven. A zřejmě to dělali běžně. Nebylo pravděpodobné, že by pokaždé když by letadlo chtěli použít, odstranili jeden roh stodoly nebo dokonce celou stranu a pak zase uvedli do původního stavu. Byl přesvědčený, že postupují jinak. A potom. Jistě by nikdy nenastartovali letadlo uvnitř stohu. Jen blázen by to udělal. Jiskření motoru nebo horké výfukové plyny by všechno zapálily. Ne, bylo to jinak. Když letadlo potřebovali, vytáhli ho ven, pravděpodobně na ono velké pole a pak teprve nastartovali. Jeden člověk by to sám

nedokázal. Bylo zapotřebí alespoň dvou mužů. Kdo byli ti muži? Caine byl bezpochyby jeden z nich. A ten druhý? Šejk? Proč ne? Byli viděni spolu.

Bertie prošel dvakrát kolem stěn svého podivného vězení, ale nenašel co hledal. Nebylo tam žádné volnější místo ani slabší stěna. Nenašel žádnou petlici nebo něco podobného. Vypadalo to, že bude muset čekat až do rozbřesku, aby se dostal ven. Zeď ze sena nedosahovala úplně až ke střeše, jak zjistil při svém nechtěném sestupu. Až se rozbřesne, pronikne horem dovnitř trochu světla a znovu se pokusí dostat se ven.

Bude to ztráta času, ale přece jen to bude rozumné a bezpečné. Konečně nijak nespíchá. Nic se nestane když se vrátí až následující den. Biggles si bude jistě lámat hlavu co ho zdrželo, ale to mu pak vysvětlí. V tu chvíli Bertieho vůbec nenapadlo, že do rána by někdo mohl do stodoly přijít.

A když se definitivně rozhodl, dotápal ke kokpitu letadla a usadil se na jednom z kol podvozku. Mnohokrát před tím už takhle seděl na kole podvozku, ale nikdy za tak podivných okolností jako teď, uvažoval dokonce v docela dobrém rozmaru. Všude bylo ticho.

Po chvíli zjistil, že se mu nesejde tak dobře jak by si přál a napadlo ho lepší řešení. Na sedačce v kokpitu mohl jistě ztrávit noc lépe. Přelezl bez velkého úsilí a usadil se, aby si zdříml. Byl to nejlepší způsob jak ztrávit zbytek noci.

Už skoro usínal, když uslyšel jak někdo docela blízko stodoly běží. Pak bylo slyšet hluk jakoby někdo odstraňoval seno. S tím opravdu nepočítal. Vyklonil se z kokpitu, aby pokud možno viděl co se děje. Hned na to ho oslepilo světlo. Rozsvítila se silná, elektrická žárovka visící odshora.

Muž, který ji rozsvítil tam stál a těžce oddychoval jako po dlouhém běhu. Bertie neměl představu jak se dostal dovnitř. Pořád nebylo vidět žádné dveře nebo otvor v seně, přestože tam něco takového muselo být. Třeba jen malá dvířka, jinak by se nemohl dostat dovnitř. Muž šel k letadlu a když došel do úrovně kokpitu, zastavil se a chystal se do něho vlézt. Není se co divit, že otevřel ústa údivem, když spatřil, že je kokpit obsazen. Světlo dopadlo na

mužovu tvář a Bertie ho okamžitě poznal podle fotografie, kterou mu Biggles ukázal.

Byl to Šejk Nick.

Šejk chvíli hledal slova a pak vybuchl: „Kdo ksakru jste a jak jste se sem dostal?“ Za dané situace to byla docela přirozená otázka.

Bertie si upravil monokl. „Po pravdě řečeno jsem sem spadl,“ prohlásil s úsměvem. „A když jsem přistál tady dole nedařilo se mi dostat se ven. Jistě vám nemusím zdůrazňovat, že jsem šťasten, že vás vidím. Kde jsou, prosím, dveře?“

„Co mi to namlouváte – že jste sem spadl?“ zeptal se Šejk podrážděně.

„Hnal se za mnou velký pes a aby mi nevykousl kus masa z nohy, vrhl jsem se sem. Myslel jsem, že to je stoh. Ve tmě jsem vylezl nahoru, přepadl a skončil tady. Jak jsem mohl vědět, že ten prokletý stoh je uvnitř prázdný!“

„Co jste tu dělal, než vás vyčenichal pes?“ zeptal se ledově Šejk.

„Mířil jsem k domu, který jsem viděl,“ odpověděl pohotově Bertie.

„Proč,“ vyštěkl Šejk.

„Chtěl jsem požádat zda bych si mohl zatelefonovat do nějaké autodílny. Moje auto se rozhodlo, že už dál nepojede.“

„Vypadněte odtud!“

„S radostí,“ souhlasil Bertie. „Už jsem tu byl dost dlouho. Není proč byste se měl mrzet. Pokud vím nezpůsobil jsem tu žádnou škodu. V té tmě jsem také skoro nic neviděl. Jestli ten popudlivý pes patří vám ...“

„Nechte toho žvanění a vypadněte.“

„Jisté, jisté. Už jdu,“ lezl Bertie z kokpitu. Nebyl nijak zvlášť podeššen, říkal si, že je ve výhodě. Věděl kdo ten muž je, ale Šejk ho neznal takže nemohl tušit proč na farmu přijel. Seskočil na zem, otočil se a zjistil, že se dívá do hlavně pistole.

„Prosím vás, co to má znamenat?“ protestoval.

„To zjistíte.“

„Opatrně s tou zbraní,“ řekl Bertie vážně. „Kdyby vystřelila zažehla by tady řádný požár – a my tady uvnitř – jistě si to dovedete představit.“

„Jděte ke zdi.“

„Dobře, když myslíte,“ souhlasil Bertie, který beze zbraně neuvažoval o tom, že by se pustil do rozepře. Šel klidně ke zdi ze žoků a tam mu Šejk přešel rukou přes kapsy, zda není ozbrojen.

„A teď s pravdou ven,“ řekl Šejk hrozivě. „Kdo vás sem poslal a proč?“

Bertie dělal překvapeného. „Mě že sem někdo poslal? Řekl jsem vám...“

„Nebudu to říkat dvakrát.“

„Proč by mě sem proboha někdo v noci posílal, abych se tu drápal po stohu sena?“

„Nevykládejte a nezkoušejte to na mně,“ zavrčel Šejk. „Odpovězte na mou otázku. Nebo to zkusím jinak.“ Rychlým pohybem zasunul pistoli do kapsy a vytáhl břitvu, otevřel ji a podržel ostří Bertiemu těsně u obličeje. „A teď mluv,“ procedil mezi zuby. „A co byste rád věděl?“ zeptal se Bertie aniž by reagoval na skutečnost, že mu Šejk začal tykat.

Na chvíli si myslel, že zašel příliš daleko protože Šejk zbrunátněl vztekem a vypadalo to, že ho opravdu napadne. „Mluv,“ zasyčel Šejk. „Mě neoklameš. Kdo tě sem poslal? A rychle nebo až bych s tebou skončil, vlastní matka by tě nepoznala.“

Bertie pochopil, že situace je opravdu zlá, ale hlavu neztrácel, naopak začal rychle uvažovat. Musel svému protivníkovi říci něco co by ho překvapilo a tím také pozdrželo.

„No dobrá, když to chcete mermomocí vědět, jeden chlápek, říká si Caine.“ Což byla v podstatě pravda.

Šejk se na něho překvapeně podíval a vypadal poněkud zmateně. „Caine ti řekl abys sem přijel?“ vybuchl nevěřicně.

„No, takhle mi to přesně neřekl,“ připustil Bertie. „Bylo to takové pozvání, abych se zastavil, kdybych se tu někdy potloukal kolem. Řekl mi, že žije na jakési farmě U dvou stromů a tak když jsem viděl ty dva jilmy, pomyslel jsem si, že je to asi tady.“

„Lžěš.“

„Kdybych lhal, jak bych mohl vědět, že tu bydlí – pokud tu tedy opravdu bydlí.“

„Kde jsi se setkal s Cainem?“

„V jednom londýnském klubu. Jmenuje se Ikarův klub. Možná, že jste o něm slyšel. Chcete ještě něco vědět?“

„Nikdy jsem tě tam neviděl.“

„Já jsem vás tam taky nikdy neviděl.“

„Nepokoušej se mě přechytračit,“ zavrčel Šejk jízlivě a zdvihl břitvu jakoby chtěl opravdu zaútočit. Můžeme se pouze dohadovat jak by střetnutí dopadlo; v kritické chvíli se totiž ozval hlas, autoritativní hlas, tvrdý a pronikavý: „Ani se nehni, Lazare nebo střelím!“

Bertie poznal Bigglese. Podíval se směrem odkud hlas přicházel a spatřil nahoře na seně Bigglese. Také Šejk se podíval vzhůru. Chvíli bylo hrobové ticho, nikdo se nepohnul, jako když se přetrhne páska filmu. Pak vše ožilo.

Biggles sjel dolů a přistál na žoku, který před tím přivodil Bertieho pád.

Upadl, ale v okamžiku byl na nohách. Stejně rychlý byl i Šejk. Vyrazil k místu odkud přišel. Bertie zahlédl otvor, zřejmě postraní dveře, které ale nebyly rozhodně tak široké, aby jimi prošlo letadlo. Šejk vypálil od dveří sérii výstřelů a zmizel v černé tmě.

Biggles se rozběhl ke dveřím.

Bertie vyrazil za ním.

Když Biggles a Bertie vyběhli z otevřených dvířek, ocitli se v hluboké temné noci.

„Utekl nám,“ zamručel Biggles. „Mohl běžet kamkoliv. To jsme moc nezvládli, hochu.“

„Pokud mne se týče, starý brachu,“ řekl vřele Bertie, „přišel jsi, jak se říká, v nejvyšší čas. Vřelé díky a vůbec.“

„Na to zapomeň.“ Biggles popošel pár kroků a zahleděl se do tmy.

„Opatrně,“ varoval Bertie. „Nezapomeň, že ten darebák je ozbrojený.“

Na rohu stodoly se objevil kužel světla. Za ním postava Gingera. „Co se děje?“

„Utekl nám Šejk“

„Kdo? Neviděl jsi náhodou kterým směrem si to namířil?“

„Bohužel.“

„Že by šel do domu?“ nadhodil Bertie.

„Pochybují. To je poslední místo kam by utekl. Dobře ví, že by tam byl v pasti.“

„Možná, že to vzal přes pole, k mému autu.“

„Ví, že jsi přijel vozem?“

„Řekl jsem mu to,“ připustil nerad Bertie. „To nebylo právě chytré, hochu.“

„Musel jsem mu vysvětlit jak jsem se sem dostal. Vysvětlím vám to později, až na to bude čas.“

„Viděli jsme tvoje auto. Naše jsme nechali na stejném místě.“

„Bude lepší, když se tam vrátíme,“ řekl Ginger. „Vypadali bychom jako pěkná banda troubu, kdybychom tu uvízli bez možnosti odjet.“

„Máš pravdu,“ řekl Biggles a vyrazil přes pole.

Neudělali ani dvacet kroků, když uslyšeli z druhého konce pole jak někdo startuje vůz. Rozsvítily se reflektory.

„Tak támhle odjíždí,“ řekl Biggles hořce. „Šéf nebude nadšen až mu řeknu, jak nám proklouzl mezi prsty.“

„A co telefon v domě?“ připomněl Ginger. „Víme, že funguje. Můžeme požádat, aby vyhlásili pátrání po voze a zadrželi ho. Nemůže být daleko.“

„Pokud není větší blázen než si myslím, nepojede přece v policejním autě,“ namítl Biggles. „A ani nevíme, kterým vozem odejel. Raději to zjistíme. Jen doufám, že nenarazil do toho, který tam zůstal. Jestli ano, máme přes sebou pěkně dlouhou procházku – což...?“ Otočil se prudce, ostatní také, když za sebou náhle uslyšeli praskot.

Z vnitřku falešného stohu stoupal mohutný sloup dýmu, kterým šlehalý oranžové jazyky požáru.

„Krásný závěr skvělé noční akce,“ poznamenal Biggles sarkasticky.

„Neměli bychom raději něco podniknout?“ řekl Ginger naléhavě. „Třeba zavolat hasiče.“

„Než by sem dojeli, bude z toho všeho jen hromada popele. Nemůžeme dělat nic. Prostě to shoří. Ano, je to tak. Po tom co se tu stalo Šejka ani nenapadne že by se sem vrátil; to se můžete vsadit.“

„A co letadlo?“ Bertie byl šokován představou, že nechají letadlo shořet.

„Do toho pekla bych nešel pro žádné letadlo – ani pro vlastní,“ prohlásil Biggles energicky.

„Z čeho vznikl ten oheň?“ řekl Ginger udiveně.

„Šejk vystřelil, když běžel ven,“ řekl Bertie. „Tím se to stalo. Před tím než jste mě našli, řekl jsem tomu bláznovi, aby tam uprostřed všeho toho sena nestřílel. Rychle mu to došlo a vytáhl na mne břitvu.“

„Můžeme si blahopřát, že jsme se dostali včas ven,“ řekl vážně Biggles. „Teď se můžeme vrátit a pustit to z hlavy.“

„Než vyrazíme, měli bychom udělat jednu věc, zavolat Algymu, že jsme Bertieho našli a že se vracíme,“ navrhl Ginger. „Mohl by to v kanceláři zabalit a jít se domů vyspat.“

„Ano, to bychom měli udělat,“ souhlasil Biggles. „Ale než zatelefonujeme, můžeme si ověřit zda ještě máme auto. Gingere, mohl bys přeběhnout pole a ujistit se, že tam ještě je alespoň jeden vůz. Na cestu si posviť. My tu počkáme.“

„Dobrá.“ A Ginger poklusem vyrazil.

Zatímco byl pryč, Bertie řekl Bigglesovi co na farmě podnikl. „Jsem přesvědčen, že to byl Caine kdo sem přišel a zase odejel,“ uzavřel.

„V tom případě jsme ho možná potkali cestou sem,“ řekl Biggles. „On nebo nějaký šílenec nás málem naboural.“

„Jestli mu to letadlo opravdu patřilo bude pěkně naštvaný až se vrátí a zjistí co se stalo.“

„Je docela možné, že se nevrátí.“

„Proč ne?“

„Protože při první příležitosti se s ním Šejk spojí a řekne mu, aby se neukazoval. Řekl bych, že Caine ztráví spíš noc v Londýně kde má byt, než aby se vracel sem. Také tu mohl být samozřejmě někdo jiný, někdo o kom nic nevíme.“ Biggles pověděl Bertiemu o krvavých skvrnách o kterých Bertie přirozeně nevěděl. „To je záhada, kterou musíme ještě rozřešit,“ řekl Biggles.

„Možná, že Šejk teď jede do Cainova bytu,“ nadhodil Bertie.

„To pochybuji. Teď už ví, že Caine byl neopatrný a mluvil v Ikarově klubu víc než měl. Jak jinak bychom se dozvěděli o farmě. Myslím si, že Šejk se bude nějakou dobu Cainovi vyhýbat. Čert ví kam zamíří. Má možná jiný úkryt a ten může být kdekoliv.“

„Jedna věc je jistá, tímhle letadlem nepoletí, aby se odsud dostal do ciziny,“ prohlásil Bertie s trochou uspokojivé ironie. „Teď už z něho moc nezbyvá.“

Ze stohu byla doutnající hromada spáleného sena.

Ginger přiběhl zpátky. „Vzal si Bertieho auto. Naše je v pořádku. Zkoušel jsem ho.“

„Prima. Pak tedy můžeme jít do domu a zavolat Algymu.“

„Pozor na psa,“ připomněl Ginger, když kráčeli k domu.

Pes ale vypadal zcela vyděšeně a nehnul se z místa v zadní části místnosti. Velmi pravděpodobně na něho působil pach krve. Někteří psi tak reagují. Cítí nebezpečí. Bertie, když spatřil ten hrozný

nepořádek, jen údivem hvízdal. „No tedy,“ řekl spíše pro sebe. „Co tu ti zlí hoši prováděli?“

„To bych taky rád věděl,“ opáčil Biggles a šel přímo k telefonu, aby zavolal Algyho.

„Tady Biggles,“ řekl, když se Algy ozval. „Bertieho jsme našli. Je v pořádku. Bereme ho s sebou zpátky. Cože? Co říkáš?“

Během Bigglesova rozhovoru se Bertie a Ginger mohli pouze dohadovat co Algy říká. Ale podle Bigglesova výrazu usoudili, že se něco nového přihodilo; zřejmě něco naprosto nečekaného. Biggles Algyho přerušil:

„Můžeš mi dát číslo? Dobře. Jen okamžik než si ho poznamenám.“ Napsal něco na zadní stranu obálky, kterou vytáhl z kapsy. Pak řekl do telefonu: „Nejsme daleko a tak se tam rozjedeme. Ovšem v této noční hodině nebude možná snadné se tam dostat. Jestli se nám to podaří nebudeme hned tak zpátky. Budeš na nás muset počkat. Dobrá, dohodnuto.“ Biggles zavěsil.

„O co jde?“ zeptal se Bertie.

„Zapněte si bezpečnostní pásy,“ odpověděl Biggles. „Nebudete tomu věřit, ale Algy obvolával nemocnice, jak jsem ho požádal, a hledal zraněného muže, který přijel v autě potřísněném krví. Našli to auto. Stojí před venkovskou nemocnicí v Repfordu, nedaleko odtud. Je to jaguár a patří Cainovi. Je hospitalizován s hlubokou řeznou ránou na obličeji. Tvrdí, že to byla nehoda. Prý uklouzl a upadl na porcovací nůž, který držel v ruce. To může vykládat někomu jinému. My víme nejlíp o co šlo.“

„Vypadá to, že se Šejk oháněl břitvou,“ řekl Bertie chraptivě.

„Samozřejmě. Co jiného? Porcovací nůž, to si moc dobře nevymyslel. To neberu.“

„Slyšel jsem z domu rozčílené mužské hlasy jakoby se dva lidé hádali,“ informoval Bertie.

„Jestli to byl Cainův jaguár, který nás skoro rozmázl, když jsme jeli do kopce, není se co divit, že měl naspěch,“ dodal Ginger.

„Začíná mi trochu svítat,“ prohlásil Bertie. „Zapadá to do toho co jsem viděl, když jsem pozoroval dům. Po té hádce uvnitř, jeden z mužů vyrazil ven a utíkal pryč jak šílený. To bylo zřejmě potom co Caine přijel podruhé. Řekl bych, že tak jak jsi se domníval, Caine

odjel ze svého londýnského bytu sem. A pak se znovu vrátil do Londýna.“

„A tehdy zašel do klubu,“ doplnil Biggles.

„Proč přijel sem a zase se vrátil?“ uvažoval Ginger.

„Jediné co mě napadaje, že sem přijel za Šejkem. Chtěl s ním mluvit,“ řekl Biggles. „Vypadá to, že ho Šejk poslal zpátky do Londýna – do klubu, přesněji řečeno. Měl k tomu jistě nějaký důvod. Už to mám. Poslal ho zpátky do klubu, aby mě vyhledal. Vsadil bych se, že to tak bylo. Poslal ho, aby se dal se mnou zase do řeči a přesvědčil mě, že všechny ty řeči o farmě a letadlu byly naprosté výmysly. A to mi skutečně řekl. Tehdy jsem si lámal hlavu proč tak najednou změnil kurs. Hrozně mu záleželo na tom, abych mu uvěřil, že všechno co mi vyprávěl před tím byly pusté žvásty. Že prý si dal o skleničku víc a nevěděl ani co povídá.“

„Jak mohl Šejk vědět co ti Caine povídal?“ zeptal se Ginger.

„Caine byl možná tak hloupý, že mu to řekl. Z vlastní zkušenosti vím jaký je to neopatrný mluvka. Je tu i další možnost. Bud' nás sám spolu viděl, nebo mu to mohl říci Nestos, ředitel klubu. Všiml jsem si, že nás pozoruje. Měl jsem celou dobu pocit, že nějakým způsobem zapadá do obrazu.“

„Začíná to dávat smysl,“ vložil se Ginger. „Předpokládejme, že Šejk poslal Caina zpátky, aby napravil škodu, kterou způsobil tím, že moc mluvil. A co pak?“

Do hovoru zasáhl Bertie. „Když splnil svůj úkol, Caine se sem vrátil. Ale to pořád ještě nevysvětluje proč by ho měl Šejk napadnout břitvou.“

„Ano, to je to co nevíme,“ Biggles se zamyslel. „Už tuším jak to asi bylo. V klubu jsem s Cainem mluvil hodně otevřeně. Měl jsem pocit, že nemá vůbec ponětí s jakým člověkem se spřáhl. A tak jsem mu řekl, že Šejk je darebák a zločinec. Chtěl jsem mu dát šanci skončit s tím nebezpečným člověkem. Myslel jsem si také, že až by to udělal, řekl by nám celou pravdu.“ Biggles pokrčil rameny. „Jestli však byl natolik hloupý, že když se sem vrátil, pověděl Šejkovi to co se ode mne dozvěděl, dovedu si představit jak se Šejk rozzuřil. Došlo možná ke rvačce, Šejk sáhl po břitvě a Caine poznal její ostří. Cainova docela přirozená reakce byla, že si chtěl nechat obličej co

nejrychleji ošetřit, aby nevykrvácel. Když se dostal k lékaři, musel vysvětlit proč je v tak strašném stavu a proto ten vymyšlený příběh s porcovacím nožem. Ale to se pořád jen dohaduji. V nemocnici jistě nebudou naší návštěvou nadšeni, v tak pozdní noční hodině, ale za zkoušku to stojí. Caine teď možná bude ochoten promluvit a třeba ví, kde bychom mohli Šejka hledat. Zavolám do nemocnice jestli nás ke Cainovi pustí. Algy mi dal číslo. Když nám to nedovolí, nemá cenu tam jezdit. Za pokus to stojí. Nemocnice není daleko a bylo by zbytečné hnát se zpátky do Londýna, když to můžeme vyřídit hned. Zeptám se.“ Biggles zvedl sluchátko a vytočil číslo nemocnice. Řekl kdo je a požádal zda by ho přepojili na chirurgické oddělení. Služba v centrále ho přepojila na sestru sloužící noční. Biggles naslouchal asi minutu a pak řekl: „Dobře sestro. Děkuji vám,“ a zavěsil. Pak se obrátil k ostatním: „Nedá se nic dělat. Říká, že bude lepší, když to necháme na zítřek. Dnes bychom se od něho moc nedozvěděli. Je to prý zázrak, že takovou ztrátu krve přežil. Zachránila ho transfúze. Teď dostal sedativum, aby se zklidnil. To znamená, že je napůl omámený. Sestra říkala, že přijel velice rozčilený a v šoku. To naprosto chápu. Taková je situace. Budeme muset počkat.“

Když šli ke dveřím, Biggles pokračoval: „Zítřa mu bude třeba již lépe a snad si uvědomí, že jsem ho poctivě varoval a bude mluvit pravdu. Myslím o tom co se tady stalo a třeba i poví všechno o té jedovaté zmiji, která ho uštkla. Půjdem. Zítřa se i my budeme cítit lépe, potřebujeme se trochu vyspat. Byl to dlouhý den.“

„A co místní policie?“ upozornil Ginger. „Neměli bychom je informovat? Naštve je to jestli si budou myslet, že jsme si ten případ chtěli nechat pro sebe.“

„Necháme to na zítřek. Až potom co se sejdu s kapitánem. Může je o tom informovat on. Pak mohou zajet na farmu U dvou stromů a dělat co sami uznají za vhodné. Přeji jim, aby opravdu něco našli. Sám bych se tam rád ještě jednou podíval. Ovšem za denního světla. Rozhodně se někdo musí postarat o psa, a to brzy. Nemůžeme toho chudáka divocha nechat hladovět. A teď rychle domů. Jsem unavený.“

9

Ráno, druhého dne po dramatických událostech na farmě U dvou stromů, zastihlo Bigglese v soukromé pracovně jeho šéfa. Čekal, aby podal zprávu a obdržel instrukce ohledně místní policie v jejímž okrese operovali. Ta měla jistě právo na vysvětlení. (Později se dozvěděli, že policie našla vůz ve kterém Šejk uprchl, ani ne pět mil od místa požáru.)

Když kapitán Raymond všechno vyslechl, jeho jediná reakce byla: „Tak vám utekl. Škoda.“

„Bohužel ano,“ odpověděl Biggles. „Musel bych ho zastřelit, abych ho zastavil. Být si jistý, že je na farmě, řešil bych celou situaci jinak. Domníval jsem se, že na farmě najdu Caina, ale byli tam zřejmě oba.“

„Co teď hodláš dělat?“

„Myslím, že první věc kterou podniknu bude návštěva nemocnice v Repfordu. Chci zjistit, zda se už Caine cítí natolik dobře, aby nám mohl říci co se na farmě včera večer udalo. A třeba nám i dát alespoň nepatrnou stopu, kam mohl Šejk zmizet. Dokud nezískáme nějaké informace, ze kterých bychom mohli vycházet nikam se nedostaneme. Po tom co se stalo pochybuji, že by se Šejk na farmu vrátil. Stejně tak si nemyslím, že by šel do Cainova bytu tady v Londýně. Je možná nakonec dobře, že letadlo ukrývané na farmě shořelo.“

Je dost pravděpodobné, že s ním chtěl uletět na kontinent.“

„A co klub? Tam by nešel? Mohli bychom zorganizovat rychlou razii.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Vzhledem k tomu co teď ví, se tam neodvážím.“

„Dobře. Nechám to na tobě,“ řekl kapitán. „Jed’ za Cainem, promluv s ním, snad z něho něco dostaneš. Možná, že bude chtít

mluvit. Potom můžeš jet na farmu a tam na místě uvidíš, jestli bys nemohl ještě něco zjistit. Než tam dorazíš najdeš už možná místní policii při práci. Musíš jim vysvětlit co tam pohledáváš. Promluvím s vrchním policejním inspektorem a budu ho informovat.“

„Kolik mu toho řekneš – abych věděl co ví?“

„Řeknu mu pouze, že jsme dostali hlášku, že na svém útěku z Dartmooru se tam mohl Šejk ukrýt.“

„Dobře.“

Biggles opustil pracovnu kapitána Raymonda a vrátil se do své kanceláře. Požádal Bertieho, aby s ním jel do nemocnice v Repfordu a pak na farmu o které vzhledem k tomu, že ji noc před tím celou prošel, věděl víc než kdokoliv z ostatních. Zanedlouho už byli na cestě a dopoledne je již zastihlo v nemocnici, kde se dozvěděli, že Caine, sice ještě zesláblý, je už zcela při vědomí a mimo nebezpečí. Lékař mající službu souhlasil, aby pacienta navštívili, ale žádal je, aby ho nerozčílili a také u něho nezůstali dlouho. „On to překoná, ale ten otřesný zážitek v něm zůstane celý život,“ uzavřel lékař.

„Odpovídá ta rána tomu co řekl, že upadl na porcovací nůž?“ zeptal se Biggles. „Když už se mě ptáte, pak tedy to spíše vypadá jakoby si byl chtěl proříznout hrdlo břitvou a pak ztratil odvahu,“ odpověděl lékař s ponurým humorem. „Byla to hluboká a dlouhá řezná rána.“ Potom je zavedl do jednolůžkového pokoje, kde byl Caine umístěn.

„Jen krátce, pánové,“ řekl lékař tiše, když odcházel. „Stehy a obvazy mu budou stěžovat mluvení.“

Caine ležel opřený do polštářů. Vypadal hrozně, přestože obvazy mu zakrývaly skoro celou tvář. Nicméně v jeho očích zablesklo poznání.

„Dobrý den, Caine,“ začal Biggles s úsměvem a přitáhl si židli k posteli. „Tak jsem si řekl, že se tu zastavím, abych věděl jak se vám daří.“

Cainovy rty se pohnuly. „Tak se vám – podařilo – mě najít!“

„Nebylo to moc těžké.“

„Víte co se stalo?“

„Dovedeme si to představit. Byli jsme včera večer na farmě krátce potom co jste odejel. Tady Bertie Lissie, jeden z mých

chlapců, pozoroval farmu, když jste jako šílený vyběhl ven. Spolu jsme se pak potkali na cestě k farmě. Alespoň si myslím, že jste to byl vy kdo mě skoro srazil z cesty.“

Caine přikývl. „Lituji. Nemohl jsem zastavit. A vy – dostali jste ho?“

„Jestli myslíte Nicka Lazara, tak ne. Když zjistil, že je chycen ve stodole jako v pasti, zapálil seno a zmizel. Všechno shořelo – no, a letadlo samozřejmě také. Patřilo vám – nebo jemu?“

„Bylo – moje.“

„To je smůla. Ale jak jsem vám řekl v klubu, lidé, kteří se zapletou s grázly na to většinou zle doplatí.“

„Dobře. Nemusíte mi to připomínat.“

„Bylo letadlo pojištěno?“

„Ne.“

„To je hloupé. A co tak zvaná farma? Komu patří?“

„Mně. Tedy, je psaná na mě. Byl to – Lazarův – návrh. Řekl mi, že mi ukáže jak vydělat snadno peníze.“

„Proč se na vás naštvál?“

„Pověděl jsem mu co jste mi řekl. Že je darebák. Nelíbilo se mu to.“

Biggles přikývl. „Myslel jsem si, že to tak nějak bylo.“

„Proč nosí – tu příšernou – zbraň?“ Cainova ruka se dotkla ob vazů.

Biggles se pousmál. „Kolují o tom různé dohady. Někteří říkají, že chce poznamenat každého kdo ho zradil, aby podsvětí vědělo, že oběti nelze důvěřovat. Galerka nazývá jizvu Nickovo znamení. Osobně si myslím, že to je projev pýchy. Myslí si, že to je chytré, neobyčejné. Projevuje se tak jeho orientální původ. Ale řekněte mi, co si o něm myslíte teď, když jste se přesvědčil co to je za krysu.“

„Zabil bych toho darebáka za to co mi provedl – po tom po všem co jsem pro něho udělal.“

„Tím byste si nijak nepomohl. Uděláte líp, když to necháte na nás. A co vlastně jste pro něho udělal?“

„Zařizoval jsem mu různé věci – ve Francii.“

„To jste chyboval. Vsadím se, že vás za to platil.“

„Ano. Ale opravdu jsem to dělal jen proto, že mě to bavilo. Měl jsem vlastní peníze – ne moc, ale stačily mi.“

„Nebezpečná zábava, Caine,“ řekl Biggles káravě.

„Ano, ale neměl jsem tušení...“

„Jak jste ho vůbec poznal?“

„Poprvé jsem se s ním sešel v Adenu. Byl tam přidělen k mojí eskadře. Pak jsme se potkali v klubu, který vlastní v Soho.“

„Chcete říci – že mu Ikarův klub patří?“

„Alespoň mi to tvrdil.“

„A Nestos, ředitel klubu, je jeho přítel?“

„Samozřejmě.“

„Lazar v klubu žije?“

„Myslím že ne, i když tam možná párkrát přespal.“

„Kde tedy bydlí?“

„Nevím. Nikdy se o tom nezmínil. Jednou jsem mu v klubu řekl, že mám letadlo. Den na to za mnou přišel s plánem a musím přiznat, že jsem se nadchl. Snad hlavně proto, že se mi Šejk zamlouval. Dovede být velmi přesvědčivý.“

„I jiní lidé na to přišli. Jeho hlavní zbraní je úlisná a pokrytecká řeč. Ale musíme jít na kořen věci. Řekl vám, že je uprchlý vězeň, kterého hledá policie?“

„Ne.“

„Víte něco o perlovém náhrdelníku, který byl zcizen v hotelu Barchester v Londýně?“

„Ne. S tím nemám nic společného. Slyším o tom poprvé. Vy myslíte, že ho štípnul Lazar?“

Biggles jen pokrčil rameny. Všiml si, že po všem tom vyptávání Caine začíná vypadat vyčerpaně. „Bude lépe, když půjdeme,“ řekl proto. „Jen ještě jeden dotaz. Nemáte ani nejmenší představu kde by mohl Lazar být?“

Caine chvíli přemýšlel. „Teď když ví, že jste mu na stopě, zmizel možná do ciziny.“

„Jak?“

„Letecky. Nejsem jediný člověk kterého zná a který má letadlo.“

„To mě mohlo napadnout! Jak to víte?“

„Nedávno přistál nějaký chlápek na mé přistávací ploše na farmě U dvou stromů a přivezl Lazara.“

„Znáte jeho jméno?“

„Ne. Nezdržel se dlouho a Lazar o něm mluvil pouze jako o Tommym.“

„V čem přiletěli?“

„V jednom z prvních Mothů.“

„Měl jste možnost si přečíst evidenční číslo?“

„Ne. Viděl jsem stroj jen z dálky.“

„Před chvílí jste řekl, že vám v klubu učinil nabídku. Co to bylo?“

Caine se chystal odpovědět, když se otevřely dveře a vešel lékař. „Lituji, ale pro dnešek už to stačí,“ řekl rozhodným tónem. Podíval se na muže na lůžku a pokračoval: „Neměl by vůbec mluvit dokud se mu rána nezahojí.“

„Jak dlouho tu asi zůstane, doktore?“ zeptal se Biggles a vstal ze židle.

„Nejméně týden. Možná i déle. Záleží to na tom, jak dobře se bude rána hojit a my budeme moci vyndat stehy.“

„Ještě poslední otázku. Kam půjdete, Caine, až vás odtud propustí? Rád bych věděl kde vás najdu.“

„Budu si to musit promyslet. Možná do mého bytu.“

„Dobrá, v pořádku. Uvidíme se znovu, až vám bude lépe.“

„Takže mě nezatknete?“

Biggles se usmál. „Zatím ne. Jak to bude dál záleží na tom jak se budete chovat!“

Když vyšli z nemocnice Biggles řekl Bertiemu: „Moc jsme se od něho nedozvěděli, ale řekl bych, že nám řekl všechno co věděl. Zdá se, že je teď ochoten s námi spolupracovat.“

„Také si myslím, po tom co mu Šejk udělal,“ přitakal Bertie zachmuřeně. „Kam teď?“

„Co nejrychleji na farmu. Nečekám, že se tam toho moc dozvíme, ale člověk nikdy neví.“

Za půl hodiny byli na farmě U dvou stromů. Biggles zajel rovnou před dům. Nijak ho nepřekvapilo policejní auto před zadním vchodem a otevřené dveře. Uvnitř byli dva uniformovaní policisté,

inspektor a seržant. Podívali se nedůvěřivě na Bigglese a Bertieho. „Kdo jste?“ chtěl vědět inspektor.

„Jsme ze Scotland Yardu,“ vysvětlil Biggles a představil sebe i Bertieho. „Nechceme vás rušit. Když jsem ráno opouštěl svého šéfa řekl mi, že se s vámi spojí. Chtěli jsme se tu jen porozhlédnout. Nemáte nic proti tomu?“

„Prosím, ale nemyslím, že tu něco najdete. Co vlastně víte o tomto případě?“

„Celkem dost. Byli jsme poblíž, když se to všechno seběhlo.“

„Co jste tu dělali?“

„Měli jsme hlášku, že Lazar, alias Šejk Nick, který uprchl z vězení v Dartmooru před dvěma lety, by zde mohl být.“

„A byl?“

„Byl, ale utekl.“

„Měli jste to nechat na nás,“ řekl inspektor odměřeně.

„Kdybych věděl to co vím teď, byl bych tak učinil opravdu rád,“ opáčil Biggles se slabou stopou podráždění v hlase. „Sledovali jsme muže o kterém jsme se domnívali, že by nás mohl dovést k Lazarovi. Získali jsme jisté informace a tak jsem vyslal na farmu tady kolegu Lissieho. Bohužel jsme s ním ztratili spojení a tak jsem se vypravil sem, abych zjistil co se stalo. Když jsem dorazil, byl uvězněn ve stodole plné sena. Šejk, jinak nazývaný Lazar, mě uviděl, vytáhl zbraň a vystřelil. To způsobilo požár. Celá stodola lehla popelem. Bylo tam ukryto letadlo. Myslel jsem si, že tu nějaký letoun bude. Jsem velitelem letecké sekce Yardu. Proto jsem sem také přijel. Abych to zkrátil, Lazar se ve tmě ztratil a nakonec ujel v Bertieho voze.“

„Našli jsme tu spoustu krve. Víte o tom něco?“

„Muž, kterého jsme sledovali, sem přijel na schůzku se Šejkem. Zřejmě došlo k hádce a Šejk sáhl po své oblíbené zbrani – po břitvě. Druhého muže zranil a ten uprchl. Když jsme přišli bylo to tu v takovém stavu jako teď. Kdybyste se někdy setkal s Šejkem, inspektore, radím vám, abyste nezapomněl na jeho břitvu.“

„Mohl by to na mně zkusit,“ zavrčel inspektor.

„No, zkusit by to mohl,“ zamručel Biggles. „Připomínám, že ke rvačce došlo před tím než jsme sem dorazili, takže podrobnosti neznáme.“

„Zdá se, že jste v tom udělali pěkný zmatek,“ poznamenal inspektor. Biggles se pousmál. „Jak myslíte. Ale ještě jsme neskončili. Uvidíte jestli vám to půjde líp. Mimochodem, včera v noci tu byl německý ovčák, který všechno dost komplikoval. Kde je?“

„Poslali jsme ho do našeho psince, aby tu nepřekážel.“

„Dost dobře si nedovedu představit jak postupovat,“ řekl Biggles. „Co podniknete s tímhle nepořádkem, mohu-li se zeptat?“

„Budeme pokračovat v pátrání naším způsobem,“ odpověděl inspektor poněkud vyhýbavě.

„Přeji vám hodně úspěchu, inspektore.“ Biggles se přátelsky usmál a pokračoval: „My se tu jen porozhlédneme, podíváme se co zbylo z letadla a zmizíme.“

„Nic nenajdete. Důkladně jsme to tu celé pročesali. To vám ovšem nebrání to tu prohledat, máte-li dojem, že na něco přijdete.“

Biggles pokýval hlavou a společně s Bertiem začal s obhlídkou. Netrvala dlouho. Tak jak řekl inspektor, bylo tam toho velice málo co by mohlo svědčit jako průkazný materiál. Když skončili, po celou tu krátkou dobu bedlivě sledování oběma policisty, vyšli z domu.

Vydali se s Bertiem ke shořelé stodole a Bertie se zeptal: „Zaujalo tě něco?“

„Jedna malá věc, kterou náš přítel inspektor asi přehlédl,“ odvětil Biggles. „Třeba to nemá žádný význam, ale naopak je možné, že to je velice důležité. Na desky telefonního seznamu v domě někdo naškrábal číslo; zřejmě telefonní číslo. Zapamatoval jsem si ho. Caine by mohl vědět komu patří. Nebo ho možná napsal Šejk. Zeptám se Caina zda mu to číslo něco říká.“

„Neřekl jsi inspektorovi nic o Cainovi.“

„Proč bych měl? Dal nám jasně najevo, že od nás nechce žádnou pomoc. A navíc, nechci aby se vydal za Cainem a vyslýchal ho v tom stavu v jakém je. Zbytečně by ho vyděsil a udělal víc škody než užítku.“

Všechno co našli ve zbytcích stodoly, byla jen ocelová kostra a hromada popele z které vyčnívaly kovové části letadla.

„Vrátíme se,“ řekl Biggles. „Cestou se zastavíme v nemocnici. Snad nám Caine něco řekne o tom telefonním čísle. No, uvidíme.“ Biggles se ještě jednou podíval na zbytky letadla. „S tímhle si Šejk už nezalítá. A tak je téměř pravděpodobné, že je někde v Anglii. Moc jsme toho tady nedokázali, ale alespoň jsme mu zmařili útěk tímto letadlem.“

„Třeba ani neví co se s letadlem stalo. Utekl tak rychle, že si nemusel všimnout jak rozlehlý požár způsobil,“ poznamenal Bertie. „V tom případě by se mohl vrátit.“

„To ano, ale nechci tady dřepět celé dny a čekat v prázdném domě na náhodu,“ prohlásil Biggles a vydal se společně s Bertiem k autu.

10

Biggles a Bertie se vraceli přes Repford. V nemocnici požádali zda by mohli mluvit s lékařem, ale dozvěděli se, že se vrátí až pozdě odpoledne.

„Potom bych rád viděl vrchní sestru,“ řekl Biggles. „Je to důležité, jinak bych ji neobtěžoval. Chtěl bych navštívit jednoho z vašich pacientů – pana Caina. Jen na chvíli.“

Po chvíli se objevila vrchní sestra. Byla viditelně rozmrzelá, protože musela odejít od své práce. Ale když jí Biggles vysvětlil účel návštěvy odešla se zeptat pana Caina, zda je ochoten návštěvníky přijmout. Nemá být unavován. Vrátila se s tím, že mohou pana Caina navštívit, ale nesmí se zdržet dlouho. Cainovi se vskutku dařilo lépe.

„Promiňte, že vás už zase vyrušujeme,“ řekl Biggles omluvně, „ale byl bych rád kdybyste mi odpověděl, budete-li ovšem chtít, na jednu otázku. Jedná se o telefonní číslo T.E.79791 napsané na deskách telefonního seznamu na farmě. Říká vám to něco?“

Caine odpověděl bez nejmenšího zaváhání. „Nic.“

„Vy jste tam tedy to číslo nenapsal?“

„Ne. Rozhodně ne.“

„A nemáte ani nejmenší představu čím telefonní číslo by to mohlo být?“

„Nemám ponětí.“

„Kdo jiný to mohl být?“

„Musel to být jedině Lazar. Nikdo jiný to být nemohl.“

„Proč ne?“

„Je to jediný člověk mimo mne kdo kdy na farmě byl – alespoň pokud vím.“

„Vzpomínáte si, že by někdy telefonoval?“

„Ne. Ale to neznamená, že telefon nikdy nepoužil. Mohl volat, když jsem tam nebyl.“

„Takže býval někdy na farmě sám!“

„Ano. Občas jsem ho tam zastihl, když jsem přijel. Navykl si jezdit na farmu jako by to byl jeho vlastní dům. Abych řekl pravdu, připadalo mi to dost drzé a nebylo mi to příjemné. Ale co jsem mohl dělat? Nechtěl jsem ho rozhněvat tím, že bych mu připomněl, že to je můj dům.“

„Mohl tedy použít telefonu během vaší nepřítomnosti!“

„Jistě.“

„Napadá vás někdo komu by mohl volat?“

„Ne. Předpokládám, že znal řadu lidí, ale nikdy mi o nich nic neřekl. Byl tajnůstkářský ve všem co se týkalo osobních věcí. Lituji, rád bych vám pomohl, kdybych mohl.“

„Chápu. Ale nic se neděje. Poslyšte, Caine, čím to byl vlastně nápad ten kamuflovaný hangár?“

„Jeho. Řekl, že bude lepší když letadlo nikdo neuvidí.“

„Zřejmě se něčeho obával.“

„Tvrdil, že by se mohli objevit úředníci z ministerstva zemědělství na kontrolu živého inventáře na farmě.“

„A proč jste vlastně žádný dobytek neměl?“

„Nechtěl jsem s tím mít starosti. Musel bych vyplňovat formuláře a všechny ty nesmysly. Když jsem to tam koupil, počítal jsem, že budu chovat nějaký dobytek. Ale pak jsem si to rozmyslel. Překáželo by mi to.“

„Když byste chtěl přistát na pastvině, že?“ dodal Biggles.

„Ano. Farmu jsem koupil hlavně proto, že jsem chtěl mít vlastní přistávací plochu.“

„Bylo by lacinější stát se členem nějakého leteckého klubu.“

„To jistě. Ale měl jsem důvody proč jsem chtěl být nezávislý.“

„Ještě jeden detail. Nemusíte odpovídat jestli nechcete. Je to jen moje zvědavost. Proč jste mi řekl, že vás z RAF vyhodili?“

„Vyhodili mě.“

„Byl jste propuštěn ze zdravotních důvodů. Špatný zrak. To bych nenazýval vyhazovem.“

„Vyšlo to na stejno.“

„Měl jste špatný zrak?“

Caine zaváhal. „Ne. Neměl jsem žádné potíže,“ připustil. „Byla to snadná cesta jak se dostat ze služby.“

„Proč jste chtěl odejít?“

„To je přece jasné, abych si víc vydělal.“

„S Lazarovou pomocí?“

„Ano. Měl různé plány a nápady. Byly lákavé.“

„Teď už tak nevypadají.“

„Zapletl jsem se aniž jsem si uvědomil, co je to ve skutečnosti za člověka. Začal jsem mít podezření ještě dřív než jste mi to řekl v Ikarově klubu.“ Biggles vstal. „Dobrá, to je všechno. Ještě se uvidíme. Snažte se, aby vám bylo brzy dobře. A až se dáte dohromady, vyhněte se Lazarovi.“

„To mi nemusíte říkat,“ odpověděl Caine skoro podrážděně.

„Nashledanou,“ rozloučili se Biggles i Bertie a opustili pokoj.

Venku, ve voze, když odjížděli řekl Bertie: „Tak jsme vyšli na prázdno.“

„To bych neřekl. Pořád ještě máme to telefonní číslo a víme, že si ho nepoznamenal Caine. Vypadá to, že ho na telefonní seznam napsal Šejk.“

„Myslíš, že Caine mluvil pravdu?“

„Rozhodně. Caine teď konečně ví jak na tom se Šejkem je. Je docela dobře možné, že Šejk udělal životní chybu, když ho poznamenal. Caine nevypadá, že by to zapomněl nebo odpustil.“

„Jak chceš zjistit komu patří telefonní číslo, které je zatím naší jedinou stopou?“

„To by nemělo být těžké. Podle iniciál se domnívám, že Šejk měl meziměstský hovor a o tom bude jistě záznam na poštovním úřadě. Ale může být snazší způsob než hledat v poštovních záznamech.“

„Jaký?“

„Prostě si objednáme na to číslo hovor. Tak bychom se měli dozvědět kdo žije na druhém konci linky.“

„No jistě. Jsem hloupý osel. Ale počkej, zabrzdí, brachu. Není to trochu riskantní? Co když se nám na druhém konci ozve nějaký Šejkův parťák, začne věřit a bude Šejka varovat.“

„Ano, to možné je. Ale protože nás tlačí čas budeme muset to riziko podstoupit. Když tak o tom přemýšlím, mám pocit, že mi

iniciály čísla něco říkají, že bych je měl znát. Jestli mě paměť neklame sám jsem je kdysi použil.“

Po návratu do ústředí Yardu vyslechl Biggles hlášení Ginger a Algyho. Pak zasedl ke svému stolu a zvedl telefon: „Tak se podíváme jestli nám bude přát štěstí,“ řekl a chystal se vytočit číslo.

„Počkej chvíli, měj přece slitování,“ zaprotestoval Bertie. „Což takhle dát si pořádný steak a smažené brambůrky dřív než budeme pokračovat. Už hlady šilhám. Ty nikdy nejíš?“

„Jen když mám chuť,“ opáčil Biggles vesele. „Běž a někde se najez, když se cítíš tak zesláblý. Pokud mne se týče, jídlo může počkat. Tohle je důležitější.“

Biggles se zeptal operátora v telefonní centrále co znamenají písmena T.E. a pak požádal o číslo. „Podburry, Surrey,“ řekl sám pro sebe zatím co čekal na spojení.

„To mi něco připomíná,“ řekl tiše Ginger, který jeho počínání pozorně sledoval.

Se sluchátkem na uchu Biggles naslouchal a po chvíli se na jeho tváři objevil úsměv. Všichni, kteří ho pozorovali pochopili, že získal informaci, kterou potřeboval. „Promiňte, asi jsem dostal špatné číslo,“ řekl a zavěsil. Podíval se na ostatní a poznamenal: „Měl jsem pocit, že mi je to číslo nějak povědomé. Kdysi jsem ho použil, ale je to už dlouho.“

„Tak povídej. Ven s tím,“ žádal Ginger netrpělivě. „Je to letecký klub. Letecký klub v Podbury.“

„Ale, ale, to zní zajímavě. S kým jsi mluvil?“ zeptal se Algy.

„S tajemníkem. Nepředstavil se. Když řekl Letecký klub v Podbury, stačilo mi to.“

„Znáš ten klub?“

„Jen zběžně. Jednou mi docházelo palivo a přistál jsem tam natankovat. Ale to už je pěkně dávno.“

„Nevzpomínám si, že bychom s klubem v Podbury někdy měli nějaké problémy či vyšetřování,“ řekl Ginger.

„Co o nich víme? Projdi jejich složku,“ požádal ho Biggles.

Ginger přešel ke kovové kartotéce a vyndal šanon. Prošel několik složek a pak jednu z nich vyjmul a přečetl nahlas: „Letecký klub a letecká škola v Podbury. Soukromá společnost. Registrovaná

5. srpna 1964. Tajemník bydlící na stejné adrese, ředitelem je Kendrick Seaton-Thompson, pensionovaný člen RAF, Telefon T.E.79791. Dvě letadla Auster Aiglet, jeden Piper Cub. Otevřeno o nedělích.“

„Nic jiného? Nic o Mothu?“

„Ne. To je všechno.“ Ginger sklapl šanon a uložil ho zpět. „Vypadá to tedy, že Šejk volal z farmy do klubu v Podbury,“ poznamenal, když zavíral kartotéku.

„Zřejmě. Ale to ještě neznamená, že je jeho členem. Spíše tam někoho zná.“

„Co tedy podnikneme dál?“

„Zajedu to tam obhlédnout. Ptát se po telefonu by nemělo smysl.“

„Doufáš, že tam najdeš Šejka?“ zeptal se Bertie.

„Možné to je, ale znamenalo by to doufat v příliš velkou náhodu. Je tu nicméně šance, že někdo v Podbury o něm může něco vědět. Skutečnost, že jim pravděpodobně telefonoval svědčí o tom, že má na letišti nějaké kontakty. Nezapomeňte, že Šejk je vycvičený pilot RAF. Možná že je to právě místo kde má hangárováno letadlo ten chlápek, který jednou přiletěl s Šejkem na farmu, jak nám říkal Caine. Letadlo prý byl starý Gypsy Moth. Musí být v soukromých rukách. Kdyby to letadlo patřilo klubu, bylo by u nás registrováno – nebo by alespoň mělo být.“

„Šejk oslovoval svého pilota Tommy,“ připomněl Bertie. „Je to tak běžné jméno, že nám těžko poslouží jako vodítko.“

„Souhlasím, ale tak malý podnik jako je letecký klub nemůže mít mezi svými členy mnoho lidí s křestním jménem Tommy. Za pokus to stojí. A proto vyrazíme hned teď do Podbury. Nesmíme ztrácet čas. Šejk musí znát toho Tömma opravdu dobře, jinak by ho neoslovoval křestním jménem.“

„Vysvětlí mi něco,“ požádal Ginger. „Proč si Šejk poznamenal číslo klubu na desky telefonního seznamu?“

Biggles potřásl hlavou. „Jak ti mám odpovědět? Můžu jen hádat. Zapomněl číslo – pokud ho vůbec znal. Volal z Hamsphiru. Byl to meziměstský hovor. Jestliže neznal číslo, které chtěl volat, musel požádat operátora, aby mu ho zjistil. Číslo dostal a aby ho

nezapomněl, poznamenal si ho na nejbližší papír. A tím byl právě telefonní seznam. Dělavám to také tak. Šejk se chtěl zřejmě spojit s někým v klubu. Mohl to být právě Tommy. Třeba ho chtěl požádat, aby pro něho přiletěl na farmu. Krátce řečeno Tommy je ten, kterého chci vidět. Také bych si rád prohlédl jeho palubní deník. Jestliže je řádně veden měli bychom se z něho dozvědět kolikrát byl na farmě a jak často měl za pasažéra Šejka.“

Ozval se opět Bertie. „Caine není rozhodně členem Leteckého klubu v Podbury, jinak by Tommyho poznal, když přistál se Šejkem na farmě.“

„To jistě,“ souhlasil Biggles. „Myslím, že Caine není v žádném klubu. Nikde by ho nepřijali, když porušuje kdejaké pravidlo. Proto si musel pořídit soukromou přistávací plochu. Někde musel samozřejmě tankovat. Je možné že jednou právě proto přistál v Podbury.“ Biggles vstal. „Jedeme do Podbury,“ oznámil.

„A co nějaký sendvič, než vyrazíme?“ zaprosil Bertie. „Ty jsi možná jako velbloud, ale já ne. Nohy mě sotva nesou, jaký mám hlad.“

„Pak bude lepší, když tu zůstaneš. Vezmu s sebou Gingera.“

„Bezva,“ prohlásil Ginger. „Jak se tam dopravíme?“ Biggles zaváhal. „Uvažoval jsem jet vozem, není to daleko. Ale říkám si, že by bylo lepší tam letět. Pro naše přistání už nějaký důvod najdeme. Musíme postupovat opatrně a policejní vůz by vzbudil nežádoucí zájem lidí. Ale neměli bychom už otálet, aby nám třeba náš ptáček neuletěl. Algy a Bertie se budou střídat u telefonu, kdybychom jim potřebovali sdělit něco důležitého. Pojd', Gingere, vyrazíme.“

11

Bylo již pozdní odpoledne a začínalo se zvolna šěřit, když Biggles a Ginger posadili svůj Auster na malém letišti Leteckého klubu v Podbury. Tak jako u podobných klubů této třídy byla přistávací plocha jen velké pole, které nebylo nijak zvlášť upraveno. Bývalý domek pro zemědělské dělníky, staré sroubené stavení s doškovou střechou, sloužil jako klubovna a větrný pytel na kůlu jasně hlásil účel místa. Před dveřmi stálo auto.

Jediný hangár sloužil jako přístřešek pro letadlo. Ve chvíli kdy Auster dosedal stálo před pumpou letadlo Aiglet a kolem něho se pohybovali dva muži. Trochu stranou, stál o samotě Gipsy Moth, jistě ještě starší než Aiglet.

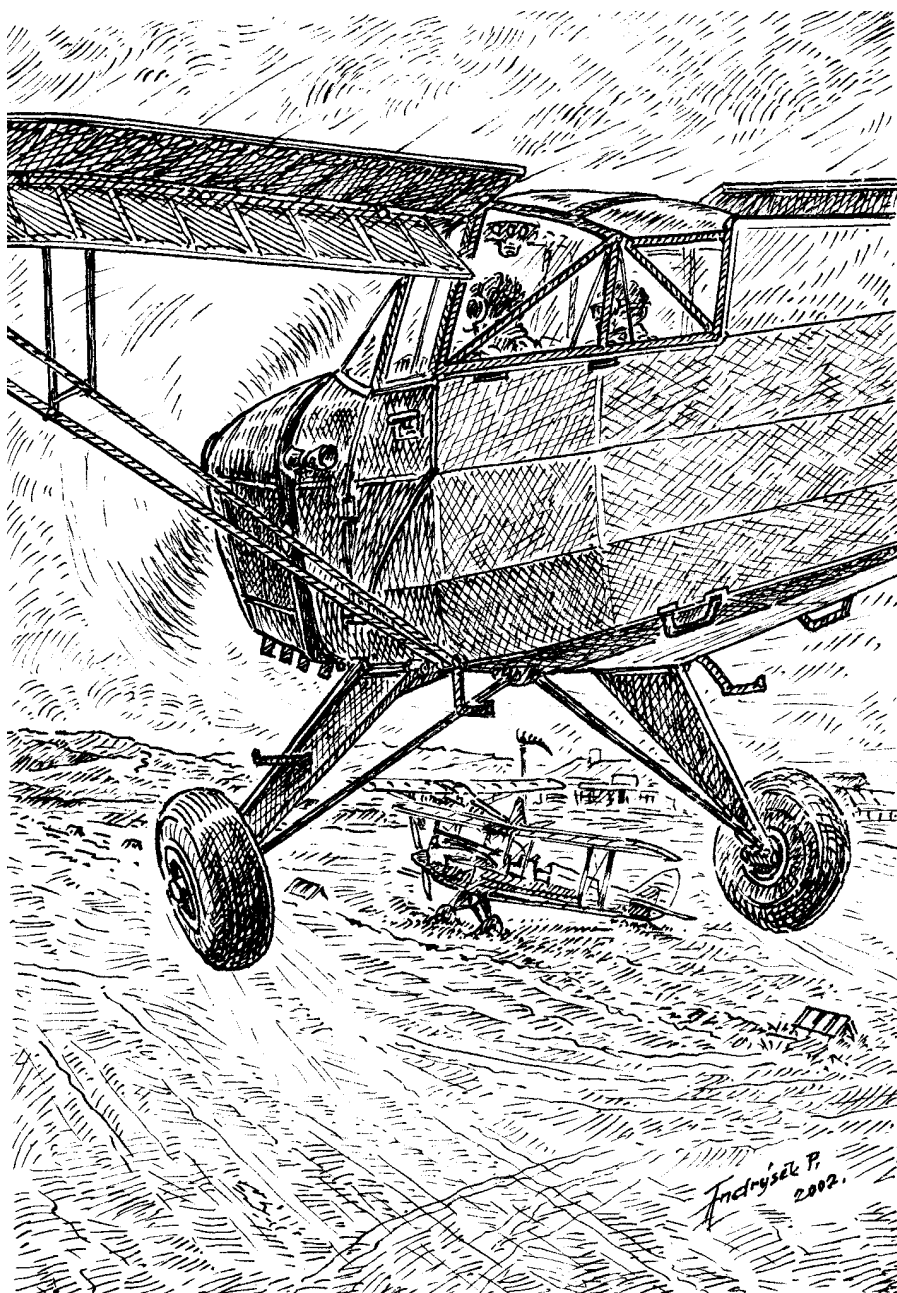
„Tak ten Moth tu je,“ řekl tiše Biggles, když kráčeli ke klubovně. „To měl Caine pravdu; nechali jich v oběhu jen pár, je téměř jisté, že ten, který přistál na farmě byl odtud.“

„Nevypadá to, že by tu bylo nějak zvlášť rušno,“ poznamenal Ginger.

„To by člověk ani nečekal tak pozdě odpoledne a v této roční době. Na cvičné lety není počasí a do půl hodiny bude stejně tma,“ odpověděl Biggles. „Největší aktivita tu bude o sobotách a nedělích. Konečně jako u většiny malých soukromých klubů v celé zemi. Většinou to je jen skupinka nadšenců, kteří je udržují v chodu. Budeme mít štěstí, když v kanceláři zastihneme tajemníka. Jestli tam nebude, vezmeme řeč s těmi dvěma mechaniky co jsem zahlédl u pumpy.“

Když vcházeli do domku, nějaký muž právě vycházel z místnosti označené jako „Kancelář“. Byl to nevelký, robustní muž asi pětáctýřicátník, zdravě vypadající, s velkým knírem, jak jej někdy nosívali váleční piloti.

Jejich příchod ho zjevně udivil a zeptal se studeně: „Počítám, že chcete kerosén. Muži, kteří pracují na rozjezdové dráze vás obslouží. Ale ať vám to dlouho netrvá. Končí jim směna a já už se také chystám domů.“

„Okamžik, prosím,“ řekl Biggles. „Jste tajemníkem klubu?“

„Ano, jsem,“ zněla úsečná odpověď.

„Kapitán válečného letectva Seaton-Thompson?“

„Přesně tak.“

„Nerad vás zdržuji, ale přiletěl jsem, abych si promluvil o jisté důležité věci.“

„Někdy jindy, dnes ne. Říkal jsem vám přeci, že jsem právě na odchodu domů.“

„Bohužel, ale chci s vámi hovořit právě teď.“ Jakým tónem Biggles promluvil tajemníka zarazilo. Zamračil se a podíval se nevraživě na Bigglese. „O co jde?“

„Jsme policejní důstojníci ze Scotland Yardu“ prohlásil Biggles. „Jmenuji se Bigglesworth. Řídím letecké operace.“

„Ale, tak vy jste ten pověstný Bigglesworth,“ zněla odpověď, vyslovená pomalu se slabým náznakem jízlivosti. „Slyšel jsem o vás. Tak dobrá. Nemám tušení kvůli čemu jste za mnou přišli, ale pojďte dál. Nenajdete tu nic proti předpisům.“ Tajemník šel zpět do své kanceláře, Biggles s Gingerem ho následovali a přijali nabídnuté židle. „Nuže, o co jde?“ řekl ostře tajemník, když se všichni posadili.

„Chci vám pouze položit jednu nebo dvě otázky,“ odpověděl Biggles přátelsky.

„Prosím.“

„Máte mezi svými členy muže jehož křestní jméno je Thomas?“

„Na to vám snadno odpovím. Ne.“

„Jste si naprosto jist?“

„Sakra, samozřejmě že jsem. Nemáme moc členů a všechny je dobře znám. A co je s tím chlapíkem Thomasem?“

„Doufal jsem, že se to právě od vás dozvím.“

„Jenže já nikoho toho jména neznám, takže tím je to vyřízeno. Všechno?“

„Ne tak docela. Neznáte náhodou muže jménem Caine?“

„Ne.“

„Nikdy tu nebyl?“

„Ne pokud já vím. Kdo je to?“

„Mimo jiné je to bývalý pilot RAF. Létá teď s vlastním letadlem – Starfínderem.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Mohl tu samozřejmě přistát, když jsem tu nebyl, aby načerpal kerosén.“

„V tom případě by o tom měl být záznam ve vašich knihách.“

„To jistě.“

„Nebude vám vadit, když si to ověříme?“

„Cože – teď?“

„Ano. Ted’.“

„To snad nemyslíte vážně. Nemůžete mě kvůli tomu zdržovat. Jestliže neznáte přesné datum bude ověřování trvat dost dlouho.“

„Toho si jsem vědom.“

Tajemník se znovu dlouze zadíval Bigglesovi do očí. „Dobře,“ zahučel. „Řeknu vám co udělám. Půjdu a zeptám se mých chlapců jestli o tom něco vědí.“

„V pořádku.“

Tajemník vyšel ven.

Ginger se podíval na Bigglese. „Tak jak?“ zeptal se tiše.

„Neříká nám pravdu,“ odpověděl Biggles. „Když se někdo uchýlí ke lži, má co skrývat. Je znepokojen. Řekl bych, že nás tu nechal jen proto, aby si dal čas na rozmyšlenou. Ted’ udělá chybu.“

Tajemník se vrátil. „Nevědí nic o chlápku jménem Caine nebo o letadle Starfinder,“ oznámil nepříjemným tónem. „A teď je to doufám všechno.“

„Povězte mi,“ řekl Biggles. „Podle záznamů, které jsem v Yardu prošel, jste při registraci přihlásil dva Aiglety a jeden Piper Cub. Je to tak správně?“

„Jestliže to víte, tak proč se ptáte?“

„A co ten Gipsy Moth, kterého jsem viděl venku?“

„Ten patří náhodou mně.“

„Proč jste ho neuvedl na vaší žádosti o registraci?“

„Je v mém osobním vlastnictví. Nikdy ho nepronajímám a nikdy ho neužívám k výuce. Ted’ už byste mi snad mohli říci kvůli čemu tolik rozruchu?“

„To je rozumné,“ připustil Biggles. „Dozvěděli jsme se, že došlo k určitému porušení směrnic a nemusím vám samozřejmě říkat, že vzhledem k tomu, že letecký provoz je čím dál tím hustší, je to vážná věc. Prověřujeme každého nejen vás. Přistál jste někdy s vaším

Mothem na neregistrované přistávací ploše, tím nemyslím nouzové přistání?“

„Rozhodně ne.“

„Nikdy jste nepřistál například na poli v Hamsphiru?“

„Ne. Proč bych měl?“

Biggles pokrčil rameny. „Mohl jste třeba někde vzít na palubu pasažéra a použít vašeho Motha jako taxík.“

„Takové služby tady neprovozujeme. Proč by měl někdo jít na tak odlehlé místo jako je toto, aby si najal letecký taxík. Je přece spousta lidí, kteří se specializují v tomto oboru a mají dobré stroje připravené kdykoliv odstartovat.“

„Mohou být jedinci, kteří dávají přednost vyhnout se oficiálnímu letišti,“ prohodil Biggles.

„Kdo například?“

„Třeba pašerák nebo uprchlý vězeň na útěku.“

Tajemník podrážděně protestoval. „Takoví lidé mají u nás zavřené dveře. Dáváme si dobrý pozor koho přijímáme.“

„Říkáte tedy, že kdyby se vám dostala do rukou přihláška od člověka o kterém byste měl všechny důvody pochybovat, že není tím za co se vydává, tak byste ho odmítl?“

„Bez váhání.“

„I kdyby vám nabídl plno peněz?“

„Peníze by v tom nehrály žádnou roli. Každého kdo by začal mávat peněženkou bych pěkně vyprovodil,“ prohlásil tajemník. Biggles se mu podíval upřeně do očí. „Měl jste někdy přihlášku od muže jménem Lazar?“

Bigglesovi neuniklo kratičké zaváhání než dostal na svou otázku odpověď. „Nikdy jsem o tom člověku neslyšel. Kdo je to?“

„Je to velice nepříjemný jedinec a kdyby se tu náhodou objevil, uděláte dobře když si s ním nic nezačnete,“ řekl Biggles.

„Nemyslím, že by se tu objevil, ale čistě ze zvědavosti, co provedl?“

„Mimo jiných věcí právě seřízl jednomu muži půlku obličeje.“

Tajemník byl zděšen. „Dobrý bože! Kdo je ten člověk?“

„Chlapík, o kterém jsem se již zmínil: soukromý majitel letadla Caine. Teď už víte kam mířím!“

Tajemník si zapálil cigaretu lehce se třesoucí rukou. Pak si vzal ze skříně láhev whisky a nalil si. „Dáte si také?“

„Ne, díky.“

„A – kde je Caine teď? Tady rozhodně není.“

„To vím. Je v nemocnici s dvaceti stehy na obličeji. Hledám toho mizeru, který to spáchal.“

„A podezíráte – toho Lazara?!“

„Já nepodezírám, já to vím,“ řekl Biggles s naprostým klidem.

„Tak tedy kdyby se tu Caine zastavil pro palivo, snadno bych ho poznal,“ řekl tajemník s náznakem ironie.

„To se nestane. Caine už nemá letadlo.“

„On ho prodal?“

„Není už co prodávat, leda do šrotu. Letadlo shořelo.“

Tajemník byl viditelně překvapen. „Shořelo?“

„Prostě shořelo,“ řekl Biggles a vstal. „No, když nám nemůžete pomoci, půjdeme. Omlouváme se, že jsme vás zdrželi.“

Biggles už sahal po klice, když se dveře otevřely a nějaký muž strčil dovnitř hlavu. „Jen abyste věděli, že jedu domů,“ řekl. „Dobrou noc, Tommy.“ A odešel.

Pod Bigglesovým zkoumavým pohledem se tajemníkovi vytratila všechna barva z obličeje.

„Tak vy jste Tommy,“ řekl tiše Biggles.

„Moji přátelé mi tak říkají. Často se tak přezdívá lidem, kteří se jmenují Thompson.“

„To mě mělo napadnout,“ ušklíbl se Biggles. „Mohl jste to prozradit hned, když jsem vám řekl, že hledám někoho kdo se jmenuje Tommy.“

„Takhle jste to neřekl,“ bránil se Thompson. „Řekl jste, že hledáte muže jehož křestní jméno je Thomas. Nenapadlo mě, že jsem ten koho hledáte.“

„To vás ovšem napadnout mělo,“ opáčil Biggles břitce. „Bylo by nám to ušetřilo spoustu času a řečí – pokud ovšem neexistuje nějaký důvod kvůli kterému jste nechtěl, abych věděl, že jste Tommy.“

„Ale to je směšné! Nemám co tajit.“

„Jste si jist?“

„Dobře. Jsem Tommy. A co je na tom?“ zeptal se Thompson agresivně.

„Jedna věc je nesporná,“ odpověděl Biggles, s ironií v hlase. „Pravdu moc nerespektujete.“

„Já že jsem lhář?“

„Můžete to tak chápat, chcete-li. A k tomu bych ještě dodal, že vám lhaní moc nejde.“

„Nazval jste mě lhářem. Dokažte to!“

„Snadno. Řekl jste mi, že jste se nikdy nesetkal s mužem jménem Lazar. Dále, že jste se nikdy nesetkal s Cainem. A konečně, že jste nikdy nepřistál se svým Mothem na poli v Hampsphiru. Ve skutečnosti jste letěl s Lazarem do Hampshiru a tam jste přistál na farmě patřící Cainovi. Stačí to nebo chcete abych pokračoval?“

„Tak Caine žvanil,“ zavrčel Thompson. „Dobře. A co s tím chcete dělat?“

„To záleží, do jisté míry, na vás.“

„Tomu nerozumím.“

„Opravdu chcete, abych vám to řekl?“

„Ano. Mám právo to vědět.“

Biggles pokýval vážně hlavou. „Je to neuvěřitelné jak lidé, kteří porušují zákon, začnou, jakmile jsou odhaleni, mluvit o svých právech. Ale budiž. Půjdeme k jádru věci.“

Biggles si zapálil cigaretu.

„Měl bych rozsvítit,“ řekl Thompson, vstal a otočil vypínačem. Jediná žárovka visící od stropu vrhala sporé světlo.

12

Když se Thompson znovu posadil, Biggles pokračoval: „Řekl jste, že chcete vědět co udělám.“

„Ano.“

„Tak dobrá. Zatím nic. Jak se zachovám později bude záležet na tom jak dalece jste se zapojil do špinavých praktik, které se děly na tomto letišti. To je něco co se dozvím buď s vaší nebo bez vaší pomoci. Je to ostatně moje práce za kterou jsem placen. Poslední dobou se v leteckých kruzích dějí všelijaké podvodné obchody; darebáci přišli nato, že jim letadlo může dobře posloužit. V této fázi našeho šetření vám radím, abyste šel s pravdou ven a řekl nám všechno co víte.“

„A jestliže odmítnu mluvit?“

Biggles pokrčil rameny. „Je to na vás. Jak je libo. Pošlete si pro svého právníka, chcete-li. Nikdo vás nenutí, abyste se obviňoval. Ale řeknu vám následující. Už toho vím teď dost, abych mohl váš klub zavřít a odebrat vám pilotní licenci. Muž, kterého hledám je Lazar. Je proti němu vznesena řada obvinění. Jistě víte, že to je uprchlý vězeň. Je to už dost dlouho co utekl z Dartmooru.“

Thompson se na Bigglese překvapeně podíval. „To jsem opravdu nevěděl.“ Bylo vidět, že je rozčilený, ale řekl to s důrazem, který svědčil o tom, že mluví pravdu. „Věřím vám,“ řekl Biggles. „Nepočítal jsem, že by se vám s tím svěřil.“

„Teď tomu rozumím.“

„Čemu?“

„Když se Lazar přistěhoval do městečka, řekl mi, že se jmenuje Grey.“

„Těžko si mohl dovolit užívat své pravé jméno – bylo příliš často v novinách,“ řekl Biggles suše. „Jak jste se dozvěděl jeho pravé jméno?“

„Když zažádal o členství v klubu. Tehdy už věděl, co dělám. Poprvé jsme se dali do řeči v hostinci ve vesnici. Vyplynulo to přirozeně, měl kravatu RAF. Nebereme ledaskoho a i kvůli pojištění musíme být opatrní při rozhodování koho necháme létat na našich strojích. Když požádal o vstup do klubu, prohlásil, že je kvalifikovaný pilot. Musel ukázat svůj palubní deník. Byl na jméno Lazar. Zeptal jsem se ho proč si říká Grey. Jako důvod uvedl, že opustil svou ženu a nechce, aby ho našla.“

„Vám to stačilo?“

„Proč ne? Znělo to docela rozumně. Jeho rodinné problémy se mě netýkaly.“

Biggles se pousmál. „Lazar je odborník na zdůvodnění čehokoliv. Pokračujte. Uvedl Lazar nějaký důvod proč se chce stát členem vašeho klubu?“

„Zpočátku ne. S tím přišel až později, když zjistil, že mám své vlastní letadlo.“

„Nepochybně měl představu o tom jak by ho mohl využít.“

„To ano.“

„Co po vás žádal? Dokončete ten příběh,“ navrhl Biggles.

„Požádal mě, abych za něho předal vzkaz. Je to pár dní.“

„Kam jste měl ten vzkaz doručit?“

„Do Francie. Řekl mi, že je to přání k narozeninám pro jeho dívku. Žije na samotě u velkého pole blízko Bercku, hned na druhé straně Kanálu.“

„Přáním miníte dopis?“

„Ne. Balíček, dárek.“

„A pak jste provedl o co vás požádal,“ pokýval hlavou Biggles.

„Ještě ne. Dal mi ho teprve před několika dny a já jsem čekal na příznivé počasí. Chci to podniknout dnes v noci. Neriskoval bych takovou cestu za denního světla.“

„Takže jste věděl, že to je nelegální podnik.“

Thompson přikývl.

„Mám snížit otáčky motoru, motor by byl méně hlučný.“

„Jste asi blázen, když jste přijal takovou práci. Mohl jste se dostat do vězení. Máte ten balíček?“

„Ano.“

„To máte štěstí. Kde je?“

„Tady, v mém sejfu.“

„Tak se na něj podíváme!“

Thompson zaváhal. „Není to můj majetek.“

„Velice pochybuji, že by patřil muži, který vám ho svěřil k předání,“ řekl Biggles pochmurně.

Thompson vzal svazek klíčů ze zásuvky svého stolu a šel k sejfu postavenému u stěny. Odemkl ho a vyndal malý balíček v hnědém papíře. Když se vracel k Bigglesovi, s balíčkem v ruce, Ginger prudce vstal a pohlédl do okna. Pak beze slova skočil ke dveřím a zmizel. Když se vrátil zpět, Biggles se zeptal: „Co se děje?“

„Byl bych přísahal, že se na nás někdo díval oknem,“ vysvětlil Ginger. „Když jsem vyšel ven nikoho jsem neviděl. Byl to možná stín.“

Biggles na to nic neřekl. Díval se na balíček, který mu Thompson podal.

„Když jste tak chytrý,“ poznamenal Thompson poněkud sarkasticky, „tak asi také víte co je uvnitř.“

„Možná, že ano,“ odpověděl Biggles klidně.

„Co tedy myslíte?“

„Nějaké šperky. Pravděpodobně šňůra perel.“

„Perly. To je naprostý nesmysl.“

„Tak se podíváme jestli mám pravdu.“ Biggles sáhl po nůžkách, které ležely na Thompsonově stole.

„To nemůžete,“ protestoval Thompson. „Není to vaše. Jak vidíte, balíček je adresován nějaké ženě.“

Biggles se zadíval upřeně na Thompsona a pravil: „Jste si jist, že nevíte co je uvnitř?“

„Jak bych to měl k čertu vědět? Neotvírám druhým lidem poštu.“

„Tenhle druh „pošty“ jste mohl klidně otevřít. Nic by se bylo nestalo,“ usmál se Biggles a začal balíček otvírat.

„Budou z toho nepříjemnosti,“ prohlásil Thompson.

„To máte naprosto pravdu, a budete v tom až po krk,“ řekl Biggles chladně. Odstranil papír a objevila se malá lepenková krabice. Otevřel ji a beze slova vytáhl z chomáče vaty dlouhý perlový náhrdelník. Zvedl ho. Podíval se krátce na Thompsona a pustil perly zpět do krabice.

„Zabavuji je,“ prohlásil. „Perly jsou kradené.“

„Neměl jsem tušení,“ zakoktal Thompson. Byl bílý jako křída.

„To připouštím, ale musel jste vědět, že jste se zapletl do nebezpečné hry.“

„Přisahám, že to bylo poprvé,“ prohlásil Thompson a pokračoval rezignovaným hlasem:

„Musel jsem být blázen. Dobrá. Tak jste mě chytili. Co se mnou uděláte? Předpokládám, že jsem zatčen!“

„Zatím ne. Ale nepokuste se utéci. Chci vědět kde vás najdu.“

„Bydlím v hostinci U Zeleného věnce.“

„Žijete sám?“

„Ne. Se ženou.“

„Dobře. Zatím necháme všechno při starém. A teď byste mi měl raději říci, kde Lazara najdu. Je nebezpečný, měl byste se napříště držet daleko od něho.“

„Je tady,“ zamumlal Thompson.

„Tady – na letišti?“

„Ano. Šel jsem právě za ním, když jste se objevili. Chtěli jsme se spolu vrátit do hostince.“

„To jste šel za ním, když jste při našem rozhovoru vyběhl na chvíli ven?“

„Ano. Šel jsem mu říci, že se možná pár minut zdržím.“

„Řekl jste mu proč?“

„Musel jsem mu říci nějaký důvod toho zdržení. Řekl jsem mu, že mám návštěvu.“

„Pověděl jste mu kdo vás navštívil?“

„Ano, že za mnou přijeli dva detektivové ze Scotland Yardu.“

„Co na to on?“

„Měl jsem jít zpátky za vámi, ale odmítnout vám cokoliv říci. Nutit mě prý nemůžete.“

„Škoda, že jste mi to neřekl dříve. Jistě je už na cestě odtud a vás tu nechal abyste si poradil sám.“

V tu chvíli se ozval venku zvuk, který byl všem v místnosti důvěrně známý. Bylo to hučení motoru letadla při startu.

Biggles přiskočil k oknu. Byla již skoro tma, ale stále ještě dost světla, aby viděl jak Moth roluje ke startovací dráze.

„Kdo je v tom stroji?“ křikl Biggles.

„Musí to být Lazar. Mimo mne tu žádný jiný pilot není.“

Všichni se vrhli ke dveřím. Když vyběhli ven, Moth už ujížděl se zdviženým ocasem, jen odstartovat.

„Je pryč,“ vyštěkl podrážděně Biggles. „A řekl bych, že vy jste, Thompsone, přišel o svého Motha. Kolik měl v nádrži?“

„Moc ne. Tak na půl hodiny. Dnes ráno jsem s ním podnikl zkušební let. Když jsem se vrátil paliva už moc nezbyvalo. Proto jsem ho nechal venku, abych doplnil nádrž.“

„Podívám se kam má namířeno,“ řekl Ginger a rozběhl se k Austerovi, s kterým přiletěli.

„Počkej!“ křikl Biggles. Ginger nereagoval. Bigglesův rozkaz zanikl v hukotu Motha, který už byl ve vzduchu.

Biggles se za ním rozběhl, ale zastavil se, když viděl, že Ginger je už v kokpitu a má nastartovaný motor. Stál a díval se jak se Auster rozjíždí a pak se vrátil k Thomsonovi.

„A co teď?“ zeptal se Thompson cynicky.

„Zůstanu tady,“ odpověděl Biggles ostře. „Jistě máte vůz.“

„Ano. Ale k čemu vám bude? Nemůžete pronásledovat letadlo v autě.“

„Uvidíme!“

„To nemyslíte vážně.“

„Naše letadlo je vybaveno krátkovlnnou vysílačkou.“

„Ale my tu nemůžeme přijímat signály.“

„Ne, to ani nečekám, ale mohou je přijímat moji kolegové v Yardu, a pak mě tu telefonicky informovat o všem co se děje. Zavolám jim a upozorním je na to co se stalo. A co vy? Budete se mnou spolupracovat nebo zůstanete na straně Lazara?“

„Nemám moc velký výběr nebo snad ano?“ odpověděl Thompson pochmurně.

„Ne, to nemáte pokud se ovšem nechcete dostat do opravdového maléru. Jsou ve vašem Mothu navigační přístroje?“

„Nic takového. Jen normální přístroje, to je všechno. Proč se ptáte?“

„Protože pokud nejsou, je jasné, že si možná zlomí vaz až se bude pokoušet přistát.“

Thomas přikývl.

„Lazar mohl přistát nedaleko odtud. Jestliže můj asistent přistane vedle něho, bude potřebovat pomoc. Lazar bude velmi nebezpečný a zuřivý. Byl to určitě on kdo nahlédl oknem. Jestli vás viděl jak mi podáváte balíček budete si muset dávat zatraceně pozor, chcete-li si zachovat obličej celý.“

Vrátili se do kanceláře. „Nemusíte tu zůstávat, jestli nechcete,“ řekl Biggles. „Ale nechte mi tu váš vůz.“

„Zůstanu,“ rozhodl se Thompson. „Mám starost o letadlo. Vložil jsem do něho všechny peníze co jsem měl.“

„Kdybyste byl opatrnější při výběru přátel, nemusel byste se o něj strachovat,“ poznamenal Biggles s pramalou sympatií.

Požádal spojovatele o naléhavý hovor se Scotland Yardem a za chvíli nato vysvětloval Algymu co se stalo. „Ginger ví, že se se mnou vysílačkou spojit nemůže, ale jistě si uvědomil, že může dávat zprávu tobě a ty mně můžeš po telefonu říci kde je a co dělá. Moje číslo sem znáš – 79791. Zůstanu u telefonu. Nejspíš dostaneš signál hodně brzy. Až Šejk zjistí, že mu dochází palivo, bude rád když se mu podaří přistát kdekoliv. A řekni operátorovi v centrále, aby držel linku volnou.“

Biggles zavěsil. „Teď nemůžeme dělat nic, jenom čekat,“ řekl Thompsonovi a zapálil si cigaretu.

„Byl jsem blázen,“ zahučel Thompson hořce.

„Doufal jsem, že k takovému závěru dojdete,“ řekl Biggles. „Lepší pozdě než nikdy,“ zakončil povzbudivě.

„Je tma a mlha,“ poznamenal Thompson od okna. „Myslíte, že váš pilot Lazara neztratí?“

„Neměl by, ale samozřejmě to hodně záleží na počasí. Ginger má v podobných situacích dlouholetou zkušenost. Kdyby ho ztratil, vrátil by se zpět.“ Biggles uhasil cigaretu a zapálil si další.

On i Thompson se odmlčeli.

13

Uběhlo už pomalu dvacet minut a nic se nedělo. Biggles se podíval na hodinky a poznamenal: „Jestli jste správně odhadl množství paliva v nádržích Mothu, Lazar už musí být pomalu bez šťávy.“

Pak zazvonil telefon. Byl to Algy. „Volal Ginger. Drží se v závěsu za Mothem. Říká, že letadlo zamířilo k pobřeží jako by Šejk počítal, že doletí do Francie. Pak si to, ale čert ví proč, rozmyslel, změnil kurs směrem na severovýchod a ztrácí výšku. Ginger doufá, že si ho Šejk nevšiml. To je všechno. Drž linku neobsazenou. Ozvu se znovu jakmile bude něco nového.“

Biggles zavěsil a informoval Thompsona, který odpověděl: „Myslel jsem, že Lazar bude schopen vašemu kamarádovi ve tmě uklouznout.“

„To by mohl, kdyby si ho všiml. Je však příliš zaujat řízením než aby se podíval za sebe. A Ginger se drží ve slepém místě pod ocasem jeho letadla. Tam Lazar nevidí. Myslím, že se Lazar chce držet ve výšce, která mu umožňuje alespoň částečně vidět krajinu pod sebou. Kdyby vlétl do hustých mračen, mohlo by se přihodit cokoliv.“

„Teď míří na severovýchod,“ řekl Thompson. „Má vůbec jasno kam letí? Přemýšlím o tom co se asi stane s mým letadlem.“ Biggles odpověděl: „Prostě jen hledá bezpečné místo, aby mohl přistát. Když odtud uletěl, jeho jedinou starostí bylo, aby se dostal co nejdál ode mne. Ale počkejte! Severovýchod. To by teď měl být nad Hampshirem. Zná to tam dobře, jezdil na Cainovu farmu. Ta může být jeho cílem. O poli na farmě U dvou stromů, kde se dá přistát, ví všechno. Nejméně jednou jste tam s ním letěl.“

„Ano, je to tak,“ souhlasil Thompson. „Pravděpodobně se chce ukrýt v domě.“

Telefon znovu zazvonil. Biggles zvedl sluchátko a poslouchal. Algy teď hovořil vzrušeným tónem: „Volal Ginger. Šejk se pokouší přistát na Cainově farmě. Dvakrát přeletěl... znovu krouží na nový pokus. Zůstaň na drátě.“ Po chvíli se Algy znovu ozval. „Dosedl, ale jak! Zase přeletěl a skončil v korunách stromů. Ginger přistává a půjde se podívat jestli není Šejk zraněn.“ Na pár minut se Algy odmlčel a pak již mluvil klidněji. „To je zatím všechno. Zdá se, že Ginger už přistál.“

„Zůstanu na příjmu, abych věděl jestli se vrátí a něco se dozvíš,“ řekl Biggles.

„Neozývá se. Musí už být na zemi,“ dodal po krátké odmlce Algy.

„Dobrá, nezavěším, čekám dál,“ řekl Biggles.

Uběhlo pár minut než znovu promluvil. „Jsi tam pořád, Algy?“

„Ano,“ potvrdil Algy.

„Pořád žádné zprávy?“

„Ani slůvko.“

„Dobrá. Souhlasím, že už Ginger zřejmě přistál. Může být zraněn. Jedu na farmu, abych zjistil co se tam děje. Pošli Bertieho, aby se tam se mnou sešel. Budu možná potřebovat pomoc. To je všechno.“ Biggles zavěsil, obrátil se k Thompsonovi a řekl ostře: „Pojeď do Hampshiru. Na farmu U dvou stromů. Vypadá to, že tam není všechno v pořádku. Lazar havaroval a Ginger zřejmě přistál, aby mu pomohl. Budu si muset vypůjčit váš vůz.“

„Bylo by rychlejší tam doletět.“

„Čím?“

„Jeden z našich Aigletů je připravený na ráno. Můžeme s ním letět.“

„To je nápad,“ řekl Biggles. „Rozhodně poletím. A co vy?“

„Jestli vám to nevadí, poletím s vámi.“

Biggles chvíli váhal. „Dobrá,“ řekl pomalu. „Ale žádný podraz, to by se vám rozhodně nevyplatilo,“ dodal stroze. „Mohu se spolehnout, že nezměníte názor a nepřejdete na stranu Lazara jestliže ho najdeme?“

„Toho se bát nemusíte,“ odpověděl Thompson břitce. „Po tom co jsem se dozvěděl jsem s ním skončil. Už mě dostal do dost velkého maléru.“

„Dobře. Ted' mluvíte rozumně. Má Aiglet dost paliva?“

„Ano. Má plnou nádrž. Sám jsem dohlížel, když palivo doplňovali.“

„Výborně. Musím informovat pracoviště v Yardu, že odlétáme na farmu.“ Biggles zvedl telefon.

Vyšli do noci. Biggles se podíval zkoumavě na oblohu. „Vypadá to, že se vyjasňuje,“ poznamenal, když kráčeli k hangáru.

Za pár minut už byli ve vzduchu, Biggles u kniplu, Thompson na druhém sedadle. Biggles nabral kurs na Hamsphire. Létal nad tím krajem tolikrát, že se ani nemusel dívat na mapu, která byla složena v postranní kapse kokpitu. Jak mířili na západ mraky se trhaly a mezerami pronikal měsíc. Viditelnost se natolik zlepšila, že rozeznali i některé orientační body. Zkušenost z dlouholetého létání byla velikou výhodou.

Po půlhodině už kroužili nad okolím farmy U dvou stromů. Bylo vidět veliké pole na vyvýšenině, i dům na jeho okraji. Okna domu byla temná a žádná světla nebylo vidět ani v nejbližším okolí. S výjimkou předních světel auta, které se pohybovalo na vzdálené silnici. Biggles zakroužil, šel pomalu dolů a bedlivě prohlížel šerý prostor pod sebou. Hledal Gingerova Austera. Byl přesvědčený, že musí být někde na poli. Nechtěl riskovat srážku, až bude sedat. Moth, podle Gingera, přelétl pole a zřítíl se, s tím si tedy starost dělat nemusel.

Konečně Austera zahlédl. Vězel pevně ve vyježděných kolejích u stromů kde při jejich předchozí návštěvě byla zaparkována auta. Gingera nikde neviděl. Bylo to zvláštní. Ginger sice nemohl vědět, že za ním letěl z klubu, ale jistě slyšel letadlo kroužit a to ho mělo vylákat do otevřeného prostoru, aby se podíval kdo to je.

Když Biggles znovu přelétl pole, uviděl Motha nebo spíše jeho trosky. Tak jak hlásil Ginger, přeletěl, zřítíl se do lesa a zmizel skoro úplně ve stromoví.

Biggles měl ted' jasnou představu o tom co se stalo. Ginger viděl jak se Moth zřítíl. Přistál a roloval, aby se dostal co nejbliže k místu

kde letadlo skončilo. Jistě nechtěl ztrácet čas; trosky letadla se mohly vznítit. Co udělal potom? To záleželo na tom co našel v troskách. Jestliže Lazar při zřícení zahynul, Ginger se nejspíše vydal k farmě, aby zavolal policii. V tom případě by se v domě svítilo. Ale okna byla temná.

Biggles neztrácel dál čas uvažováním. Uklidněn, že na poli nejsou žádné překážky, šel dolů a přistál. Jakmile Aiglet dosedl, Biggles přidal a dojel až k zaparkovanému Austeru. Tam se zastavil, vylezl z kokpitu a šel rychle ke Gingerově letadlu.

„Gingere!“ zavolal Biggles hlasitě.

Žádná odpověď. U letadla ani uvnitř nikdo nebyl.

„Raději se podíváme na vašeho Motha,“ řekl Thompsonovi, který kráčel za ním. „Podle toho co z něho vidím odtud, létat už nebude.“

„Zatracenej chlap,“ zahučel Thompson rozzlobeně. „Měl jsem tu bednu rád.“

Biggles neodpověděl a společně prolezli otvorem v ohradě, který prorazil řítící se Moth. Letadlo našli ve stavu, který se dal čekat po tom co se stalo. Starý dobrý stroj se naštěstí nezřítil do stromů střemhlav. Spíše díky náhodě než úsudku pilota, proletěl ohradou a pak přes cestu mezi dvěma mohutnými stromy. Křídla, na které byl náraz největší, byla přiražena těsně podél trupu. Celé letadlo bylo nakloněno dopředu na kokpit. Ten nebyl vážně poškozen, ale ostré konce větví strhly z trupu většinu plátěného potahu.

„Zdá se, že Lazar měl štěstí a vyvázl,“ poznamenal Biggles.

Vylezl na zničené křídlo, aby se mohl podívat na zadní sedadlo. Bylo prázdné právě tak jako kokpit. Bezpečnostní pás visel dolů, bylo jasné, že byl vytržen vahou pilotova těla vrženého dopředu na palubní desku. Pilot zřejmě narazil hlavou nebo obličejem na výškoměr, sklo bylo roztržštěné. Ale neviděl žádnou stopu krve, i když ve tmě si jistý být nemohl.

„Nikdo tu není,“ řekl Thompsonovi, když slézal zpět dolů. „Podíváme se po okolí.“

Hledali po zemi okolo celého vraku, pokud jim to tma dovoľovala. Biggles nebyl s pátráním spokojen a vrátil se k Austeru

pro svítilnu, která patřila vždycky k vybavení letadla. Nebyla na svém místě. „Svítilna tu není,“ řekl Thompsonovi. „Musel si ji vzít Ginger.“

Znovu prohlíželi zmeť utržených křídel a zlámaných větví okolo vraku, ale bezvýsledně.

„Nevím co si mám o tom myslet,“ řekl zamyšleně Biggles. „Vypadá to, že Lazar byl jen lehce zraněn, jinak by byl ještě tady a Ginger nejspíše s ním. Kdyby šlo o vážné zranění, snažil by se ho ošetřit a vydal by se pro pomoc.“

„Kam by šel pro pomoc? Široko daleko tu taková možnost není.“

„Šel by pravděpodobně na farmu a odtamtud by zatelefonoval.“

„Jít na farmu by mu nijak nepomohlo.“

„Proč ne?“

„Telefon bude hluchý. Podívejte se na dráty. Moth je zřejmě strhl když přeletěl pole. Přitom porazil i jeden ze sloupů.“

„To je mrzuté,“ řekl Biggles. „Ale počkejte, pořád ještě máme Austera. Mohu se z něho spojit rádiem s Yardem. To ovšem znamená vzlétnout, ale to nechci. Nejprve musíme najít Gingera. Lazar může být schopný se pohybovat a v tom případě doufám, že Ginger má dost rozumu a nebude se s ním chtít vypořádat sám. Gingere!“ zavolal Biggles hodně hlasitě.

Žádná odpověď.

Zavolal znovu. „Gingere!“

Pořád nic.

Podíval se na Thompsona. „Kde může u čerta být?“

„Tady není. To je jisté. Jinak by vás slyšel a ozval se.“ řekl Thompson.

„Nerad bych odtud odletěl,“ řekl Biggles. „Ginger by se měl vrátit k letadlu. Nebezpečný je i Lazar. Jestliže se ještě drží na nohou, mohl by se pokusit letadlo ukrást.“

„A co to zkusit v domě, můžeme se podívat jestli tam někdo není,“ navrhl Thompson.

„To bychom mohli. Ale ne oba dva,“ uvažoval nahlas Biggles. „Jděte tam vy. Já tu počkám, kdyby se Ginger vrátil. Zakřičte kdybyste mě potřeboval.“

„Dobrá, půjdu,“ souhlasil Thompson a vykročil přes pole směrem k domu.

Biggles s ustaraným výrazem, více v obavách o Gingera než kvůli Lazarovi, šel pomalu k Aigletu rozhodnut vyčkat co se bude dít. Nemusel čekat dlouho. Záhy se přihodilo něco co naprosto upoutalo jeho pozornost. Zaslechl tři výstřely. Jeden a o vteřinu později dva. Byly poněkud vzdálené, ale dostatečně blízko, aby měl ještě větší obavy o Gingera. Věděl, že má Lazar u sebe zbraň. Měl ji také Ginger? Nemohl si vzpomenout, ale myslel, že spíše ne.

14

Když Ginger odstartoval v Austeru z Leteckého klubu v Podbury, jednal impulzivně. Vůbec neuvažoval o tom co dělá ani o možných následcích. Uviděl Motha jak roluje na start se zcela jasným úmyslem vzlétnout. Věděl kdo sedí v kokpitu. Slyšel Thompsona jak říká, že Moth má v nádrži paliva jen na půl hodiny a tak ho v první chvíli napadla jediná věc – zjistit kterým směrem Lazar poletí. Podle toho pak odhadnout kde asi přistane, až mu palivo dojde. Sám si nebyl jist, že vzlétne včas, aby Lazara dostihl. Ale kdyby se mu to podařilo, mohl by ho v závěsu sledovat.

Vše bude záležet na tom jak schopný pilot Lazar je, jak ovládá techniku úniku až by zjistil, že je sledován, že má za sebou letadlo, které je na něm doslova přilepené.

Moth nerozsvítil navigační světla a tak Ginger nevěděl, zda nějaká má. Pravděpodobně ne, stroj nebyl používán pro noční lety. Auster samozřejmě světla měl, ale Ginger je nerozsvítil. Znamenalo to riziko, ale Ginger se rozhodl, že se toho odváží.

Jak se pak ukázalo, když zjistil směr, kterým Moth odstartoval, našel ho snadno, dříve než změnil směr. Moth letěl pod mraky a směřoval na jih. Jakmile Ginger Motha zaměřil, a vzhledem k tomu, že měl silnější stroj, bylo snadné se k němu přiblížit a udržovat vhodnou vzdálenost, poněkud níže a za ocasem, kde ho Lazar nemohl tak snadno objevit.

To bylo všechno co mohl Ginger udělat. Sledovat svou kořist, čekat až přistane a bude-li to mimo oficiální letiště zapamatovat si místo přistání.

Moth pokračoval v letu. Dole teď ležel Sussex. „Kanál tedy nemůže být daleko,“ uvažoval Ginger. „Dokázal by doletět do Francie? Kdyby se mu to podařilo, byla by to nepříjemná situace.“ Ginger tušil, že jakmile by Lazar přistál, letadlo by opustil. Podaří se

mu ale dostat se do Francie? To byla jiná otázka. Moth neměl dost paliva na takový let. Jestli se Lazar podívá na svůj palivoměr, a pokud není úplně blázen, sotva bude riskovat nouzové přistání na moři. Chce se dostat za každou cenu co nejdále, uvažoval Ginger, a může to chvíli trvat než zjistí, že mu dochází palivo.

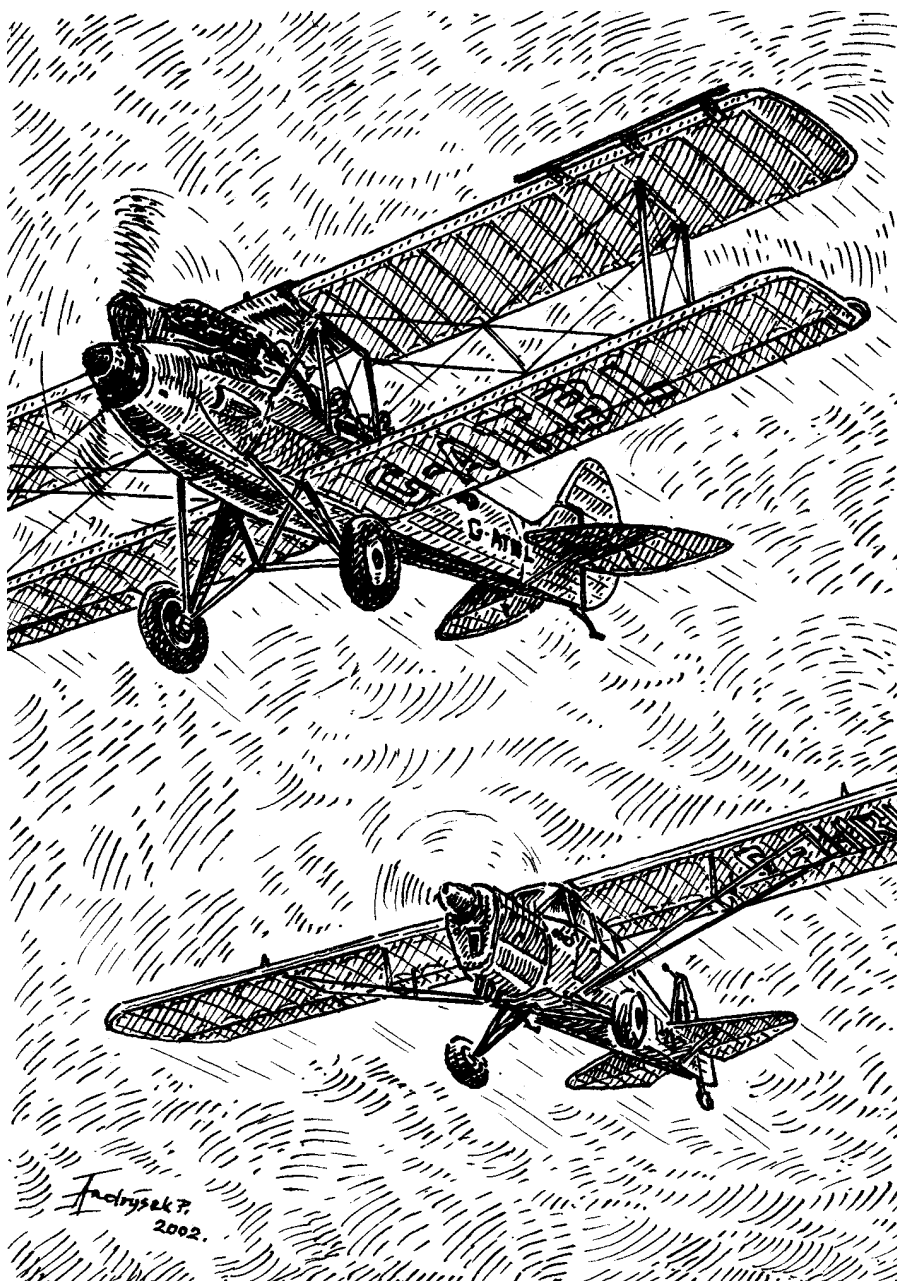
V této fázi svého sledování si Ginger vzpomněl na rádio. Bylo v pořádku a mohl by se spojit s Algym nebo s Bertiem v Yardu. Věděl, že jeden z nich tam určitě bude a může zprávu přijmout a předat Bigglesovi do klubovny v Podbury. Hned se pustil do práce a brzy navázal spojení s Algym; výsledek už známe. Sdělil mu co podnikl, udal svou pozici, kurs na kterém letí a požádal Algyho, aby ty informace předal Bigglesovi do Podbury.

Když se soustředil na rádio, pustil Motha na chvíli z očí a málem ho ztratil. Ale po chvíli obav ho znovu našel, na novém kurzu. Brzy byl zase za jeho ocasem. Neztrácel čas a oznámil Algymu změnu kurzu.

Co se stalo? Proč Lazar změnil náhle směr? Všiml si snad Austeru za sebou a snažil se ho setrást? Ginger došel k závěru, že důvod bude jiný. Bylo pravděpodobnější, že Lazar chtěl původně letět do Francie. Ale když konečně zjistil, že mu dochází palivo, uvědomil si co to znamená a rozmyslel si to.

Kam míří teď? Ví o letišti, kde by mohl bezpečně přistát nebo hledá místo v otevřené krajině, kdekoliv, kde by se dalo dosednout bez příliš velkého rizika. Jestli to je jeho záměr, měl by se už co nevidět rozhodnout. Jako kvalifikovaný pilot nebude jistě natolik hloupý, aby čekal, až vypotřebuje palivo do poslední kapky a motor zhasne. Pak by musel přistát ať už by to vypadalo dole jakkoliv. Oba stroje teď letěly nad Hampshirem, mraky se trhaly a viditelnost se zlepšovala.

„Hampshire, Hampshire,“ opakoval si v duchu Ginger a najednou se mu v hlavě rozsvítilo. „Farma U dvou stromů, velké pole, Cainova soukromá přistávací plocha. To všechno je právě v Hamsphiru. Lazar o ní ví. Směřuje tam? Bylo by to možné.“

Ginger si pomyslel, že se to brzy dozví. Jestliže Thompson nelhal, když říkal jak málo je paliva v nádrži Motha, Lazar se ve vzduchu už dlouho neudrží. Ručička na palivoměru se už musí blížit k nule a to jistě dělá Lazarovi starosti. Za denního světla by ho myšlenka na nouzové přistání valně nezneklidnila, ale po setmění je taková operace mnohem nebezpečnější. Sám Ginger si nebyl zcela jist, jestli bude schopen správně určit polohu farmy U dvou stromů, protože tam nikdy nepřistával.

Lazar musel znát krajinu velmi dobře. Ginger viděl jak Moth prudce zatočil a začal klesat. Když se podíval dolů, rozeznal opuštěnou farmu a dva dobře viditelné stromy. Tak takhle to je, pomyslel si Ginger. Jestliže Lazar na poli přistane, nevím proč bych to nedokázal také. Ale uvědomil si, že jakmile Lazar vypne motor, uslyší Austeru a uvidí ho přistávat. Pochopí okamžitě, že byl sledován. Co udělá pak? Určitě se nepokusí znovu vzlétnout s téměř úplně prázdnou nádrží. Možná, že poběží na farmu nebo se bude chtít skrýt v lese.

Ginger měl dost rozumu na to, aby si uvědomil, že pronásledování tak nebezpečného muže by znamenalo koledovat si o malér. Nemá u sebe zbraň, zatímco Lazar je určitě ozbrojen. Přesto se ale Ginger rozhodl, že až Moth přistane, bude ho s Austerem následovat. Jestli je v některé z hospodářských budov třeba ukryto rezervní palivo a Lazar o tom ví, mohl by se pokusit přecerpat ho do Mothovy nádrže a znovu vzlétnout. Musí tomu zabránit. Jakmile Lazar přistane a vystoupí z letadla, bude snadné letadlo vyřadit z provozu.

Situace se však vyvíjela zcela jinak. To co následovalo se naprosto vymykalo Gingerovým předpokladům. Držel si výšku, aby měl dobrý rozhled a sledoval jak se Moth připravuje přistát. Přelétl pole, ale musel nabrat výšku, aby znovu nalétl na přistání. Ale Moth opět přelétl pole a musel opět opakovat slabé stoupání. Tentokrát nad temným polem ztratil Ginger letadlo z očí. Ale brzy ho opět spatřil jak se vrací.

Opakované nepodařené pokusy o přistání neznamenalý nutně, že by Lazar nebyl dobrý pilot. Ginger dovedl ocenit obtížnost toho o co se Lazar pokoušel. Přistát za tak špatné viditelnosti bez naváděcích

okrajových světél, je vždycky riskantní i pro pilota, který je zvyklý létat v noci. Co by mohl vytknout Lazarovu pilotování, bylo to, že nalétával příliš rychle. Důvodem byl asi nedostatek paliva, který nutil Lazara, aby co nejdříve dosedl podvozkem na zem.

Moth podnikl třetí pokus a Lazar si myslel, že je vše v pořádku. Moth šel dolů a bez výhody protivětru, který by ho zpomalil dosedl, projel oplocením a skončil ve stromech na druhém konci cesty s hlukem a praskotem tak silným, že ho Ginger zaslechl i přes hukot jeho vlastního stroje.

Ginger poslal okamžitě rádiem zprávu o novém vývoji událostí. Čekal, že co nevidět letadlo vybuchne, ale Lazar měl štěstí.

Sám pak vedl letadlo dolů klouzáním po křídle a bezpečně přistál. Jakmile se Auster zastavil, otočil ho a popojížděl s ocasem zdviženým co nejbliže k místu havárie.

Ginger se chtěl co nejrychleji dostat k Mothu, v jehož vraku mohl být Lazar uvězněn, bez možnosti se vyprostit než letadlo zachvátí plameny, což se mohlo snadno stát.

A tak jakmile se ocitl na zemi, vyrazil k havarovanému letadlu. To co viděl v chabém světle měsíce byla ocasní část, která čněla z hustých křovisek, kterými Moth projel.

Ginger odhazoval polámané větve, aby si uvolnil cestu ke kokpitu. V šeru viděl nejasnou postavu muže snažícího se dostat z letadla. „Ano,“ řekl Ginger. „Bude to dobrý.“

Viděl jak muž zvedá ruku a zahlédl záblesk ostří. Reagoval instinktivně. Rychle se sehnul, zároveň ucouvl a ostří Lazarovy britvy minulo jeho obličej jen o vlasek.

Bledý vzteky Ginger zařval: „Ty zatracená stvůro,“ a vyrazil za ním.

Mezi ním a Lazarem však byl trup letadla a zlámané větve trčely na všechny strany, Ginger se dostával dopředu jen pomalu a když konečně letadlo obešel, Lazar byl pryč. Praskání hustého podrostu prozradilo kudy Lazar utíká a Ginger se za ním rozběhl. Zastavil ho výstřel z pistole a blízko mezi větvemi zasvištěla střela.

Ginger ztrnul. Bylo jisté, že ho Lazar poznal – asi ho viděl okénkem Thompsonovy kanceláře v Podbury – a když uslyšel Austra přistávat, pochopil, že je sledován.

Lazarovy kroky se vzdalovaly. Nemělo by smysl ho sledovat, riskoval by příliš. Lazar jistě nezůstane v lese déle než bude třeba. Pokud zná stezku vedoucí k farmě bude se snažit se tam dostat. Bylo by to pro něho snazší. Může se i pokusit dostat se k letadlu, které ho sledovalo a teď tam stojí nehlídané. Odletět v něm by pak nebyl pro Lazara žádný problém.

To nesměl Ginger dopustit. Vydal se zpátky ke stezce. Usoudil, že bude-li se Lazar po ní vracet, včas ho uvidí a zastaví ho.

Rozhodně nebyl spokojen s tím jak se věci vyvíjely. S určitými obtížemi se mu podařilo dojít na stezku. Tam zůstal nehybně stát a poslouchal. Jedna věc byla jasná. Lazar byl asi otřesen svým špatným přistáním, ale rozhodně nebyl zraněn. Mohl chodit a dalo se čekat, že bude zuřivě bojovat, aby se dostal z překerní situace, ve které se nacházel.

Ginger opravdu nevěděl co dál.

15

Ginger by se cítil mnohem lépe, kdyby věděl, že se za ním Biggles vypravil v jednom z klubových Aigletů. To ovšem netušil a vůbec o takové možnosti neuvažoval. Podle něho byl Biggles stále v klubovně leteckého klubu v Podbury. To nejlepší v co mohl Ginger doufat bylo, že Algy informoval Bigglese o tom, že Lazar přistál na farmě U dvou stromů. „Je pravda,“ uvažoval, „že se Biggles mohl vydat na farmu v Thompsonově autě. Ale i tak by mu trvalo dost dlouho než by se sem dostal. To poskytuje Lazarovi dost času, aby bez problémů zmizel.“

Ginger byl zatím sám a musel se rozhodnout co dál; byl pln pochybností i obav a uvědomoval si, jak často a rád spoléhal na Bigglesovo vedení.

Chvilí rozvažoval a pak se vydal tiše po pěšině; zastavoval se a naslouchal zda neuslyší nějaký zvuk, podle kterého by mohl alespoň přibližně usoudit, kde Lazar je. Kdyby se dostal na cestu, určitě by ho slyšel přicházet. Zahoukal sýček. Proč musí sovy vždycky houkat, pomyslel si Ginger podrážděně, když je člověk neklidný a čeká to nejhorší? Ginger šel dolů po stezce a našlapoval co nejopatrněji.

Náhle, právě když se zastavil, uslyšel kroky. Přeběhl mu mráz po zádech. Někdo přicházel směrem k němu. Kráčel by Lazar tak klidně, ba neopatrně? Jistě ne, uvažoval Ginger. Kdo to tedy je? Ustoupil na břeh cesty, a čekal až se neznámý chodec objeví.

Zaznamenal, aniž by si to zcela uvědomil, hukot motoru lehkého letadla někde na obloze, Ale byl tak zaujat tím, co se odehrávalo zcela blízko něho, že tomu nevěnoval pozornost.

Náhle zaslechl ostrý, imperativní výkřik, rezavý a pronikavý. Hned nato následoval výstřel, který zasvištěl tichem jak švihnutí biče. Vzápětí se ozvalo chraptivé zasténání. Další výstřel, tentokrát

ze zbraně větší ráže. A ještě další. Zaúpění. Pak zavládlo opět ticho, chmurné a hrozebné.

Ginger ztuhl, jakoby přimrazen k místu kde stál. Slyšel jak mu buší srdce a snažil se uklidnit, aby mohl přemýšlet. Co se vlastně stalo? Ať už to bylo cokoliv, jeho se to netýkalo. To bylo jisté. Výstřely z pistole a pušky. Tak alespoň výstřely zněly.

Byl si jist, že bylo použito dvou rozličných zbraní. To mohlo znamenat pouze jedno, byly tam dva lidé. Jeden z nich byl asi Lazar. Ten má pistoli. První výstřel byl výstřel z pistole. Na někoho vystřelil. A kdo střílel z pušky? Dva výstřely. Zněly jako z brokovnice. A pak výkřiky! Někdo byl zraněn?

Když popadl dech, Ginger vykročil pomalu dopředu, aby zjistil co se stalo. Jeho rozum mu říkal, že to je šílenství, ale přemohla ho zvědavost. Po obou stranách cesty byl vysoký břeh, moc toho neviděl. Chvilkami prosvítlo mezi mraky světlo měsíce, cesta byla méně tmavá, ale to bylo všechno.

Pak, pár kroků před sebou spatřil ležet něco na cestě. Při prvním pohledu si myslel, že to je pytel. Popošel blíž a poznal, že to je tělo. Člověk ležící na zemi. Šel a při každém kroku čekal další výstřel. Teď mohl být cílem on. Tělo leželo nehnutě a vypadalo jako mrtvé. Patřilo neznámému muži. Lazar tedy mohl být nablízku. Ginger si navlhl oschlé rty a přikrčil se u břehu. Zadržoval dech, zda neuslyší sebemenší zvuk. Ticho bylo zlověstné. Cítil ve vzduchu smrt. Co má dělat? Ale prostý lidský soucit mu nedovolil nechat tam tělo neznámého člověka bez pomoci. Skrčený, přiblížil se k tělu, připraven při sebemenším zvuku uskočit. Uviděl obličej staršího muže. Měl vousy a Ginger ho nikdy před tím neviděl. Měl oblek ze zeleného manšestru s mosaznými knoflíky, jaký nosívali hajní. Opodál ležela lovecká brašna a dvojhlaňová brokovnice.

Bude to hajný, pomyslel si Ginger, číhal na pytláky. A proto je venku v noci. Ginger zvedl pušku a vrátil se ke břehu. Tam se podíval do komory. Hajný z pušky dvakrát vystřelil. Ginger zaslechl i výstřel z pistole. Že by se stal hajný obětí pytláka? Ale pytláci nenosí pistole

Lazar však pistoli má. Ginger došel k závěru, že hajného zabil Lazar.

Ginger se snažil představit si jak se všechno sběhlo. Lazar došel na cestu. Hajný šel nahoru proti němu a pátral po pytlákovi. Pak cosi zpozoroval nebo uslyšel podezřelý zvuk a zbystřil. Domnělého pytláka nejdřív hlasitě vyzval, aby se zastavil. To byl první výkřik, který Ginger uslyšel. Lazar věděl, že ho Ginger sleduje. Ve tmě nemohl nic rozpoznat a vystřelil. Kulka trefila hajného. Zraněný muž ještě stačil vystřelit. Možná směrem odkud bleskl výstřel z pistole. Vystřelil z obou hlavní své pušky. Ozval se pak další výkřik. Že by se pár broků zarylo Lazarovi pod kůži? Mohlo se to stát.

Ginger se opřel zády o příkrý břeh porostlý mechem. Byl si až příliš dobře vědom toho, že Lazar může stát jen pár metrů od něho a mířit. Jen těžko se soustředil a nemohl se rozhodnout co by bylo nejlepší udělat.

Konečně se vzchopil. Zbraň měl, ale potřeboval patrony. Vystřelit z takové brokovnice spršku broků by mělo větší účinek než vypálit jednu kulku z pistole. Jistě si hajný nevyšel jen se dvěma patronami. V jedné z kapes má jistě další.

Přeplazil se přes cestu k tělu a hmatal v jedné z kapes mužova kabátu. Nic. Zkusil to v další a měl štěstí. Jeho prsty sevřely dvě patrony. Nepřestal pozorovat protější břeh a rychle se stáhl na své původní místo. Uchopil pušku a zasunul patrony. Chladné hlavně v rukou ho uklidňovaly.

A pak se náhle situace změnila způsobem, který nejméně čekal. Uslyšel auto, které přijíždělo nahoru a to značnou rychlostí. Nebylo ještě úplně blízko, ale světla jeho reflektorů už klouzala po vrcholcích stromů.

Chvilí zůstal bez dechu, nedovedl si představit kdo by to mohl být. Doufal, že se vůz zastaví nebo vrátí zpět; jinak by nevyhnutelně najel na tělo ležící na cestě. Pokud nebyl hajný ještě mrtvý, tak pak by náraz auta určitě nepřežil.

V ohybu cesty se objevila světla. Opřel pušku o břeh a vyběhl na cestu. Popadl hajného za límec a táhl ho co nejbliže ke břehu. Ale i tam, pomyslel si Ginger, nebude úplně v bezpečí. Kdyby se řidič auta držel středu cesty, bylo by všechno v pořádku. Cesta je úzká, uvažoval Ginger. Proč ten blázen musí jet tak rychle! Tak

bezohledná jízda ho rozzuřila, vytáhl kapesník, vyběhl na cestu a začal s ním mávat nad hlavou, v zoufalé snaze zastavit vůz včas.

Mohlo ho to stát život. Naštěstí řidič byl ve střehu a za skřípění brzd se zastavil na metr od něho.

Řidič vyskočil z auta s prudkostí, která svědčila o tom, že je zcela oprávněně rozezlen. „Vy blázne! Co to, k čertu, děláte?“ vyštěkl.

Ginger poznal Bertieho hlas. Jeho překvapení bylo tak velké, že dokázal pouze vykoktat: „a ty – co ty tu děláš?“ Pak si uvědomil, že nebezpečí trvá. „Nestůj tady. Lazar je blízko a má zbraň. Skrč se za autem.“

Bertie poznal z Gingerova hlasu naléhavost a rychle se skryl. Byl překvapen, že vidí Gingera a netajil se tím: „To jsi ty!“ řekl tiše. „Promiň, hochu, ale jak jsem to mohl tušit? Co se děje? Co je s Lazarem? Dostal jsem rozkaz přijet co nejrychleji na farmu a věř mi, brachu, nemarnil jsem čas. Kde je Biggles?“

Ginger zalapal po vzduchu. „Biggles?“

„Někde tady je nebo by měl být.“

„Jak to?“

„Telefonoval Algymu, že je na cestě sem v jednom z Aigletů z Podbury a chtěl, abych sem přijel, kdyby potřeboval pomoc. A tak jsem tady.“

Gingerovi začínalo svítat.

„A co je s Lazarem?“

„Je tady a ozbrojen.“

„Ale já jsem vyrozuměl, že se zřítíl. Říkal jsi to.“

„To ano, ale měl štěstí a dostal se z toho. Zkusil to na mně s břitvou, když jsem mu šel pomoci. Zmizel, ale může být zatraceně blízko. Už zastřelil jednoho muže asi hajného, zřejmě si myslel, že to jsem já. Táhle leží.“ Ginger ukázal na tělo ve škarpě. „Proto jsem tě tak nečekaně zastavil. Báł jsem se, že na něho najedeš.“

„Jsem opravdu rád, že jsi tady,“ pokračoval Ginger. „Nebyla to žádná legrace být tady s Lazarem pár metrů ode mne, se zbraní v ruce – a já beze zbraně. Teprve před chvílí jsem získal brokovnici, od onoho muže.“

„Myslím, že bychom se měli raději podívat po Bigglesovi,“ řekl Bertie.

„Je na čase aby se ujal tady toho cirkusu.“

„Ale co uděláme s ním?“ Ginger znovu ukázal na muže, který ležel ve škarpě.

„Je mrtev?“

„Nevím. Zdá se mrtvý, ale jistý si nejsem. Rozhodně ho tu nemůžeme nechat ležet. Doběhneme na farmu k telefonu. Mohli bychom se spojit s policií a zavolat záchranku. A je možné, že se tam už objevil Biggles.“

„To je rozumné.“

„Dávej pozor. Jdi raději sehnutý. Nezapomeň, že má Lazar zbraň a nebude váhat ji použít. Čím dřív se to Biggles dozví, tím líp.“ Ginger zdvihl brokovnici.

„Co chceš dělat s tou mušketou?“ zeptal se Bertie.

„Vezmu ji s sebou. Mohli bychom ji potřebovat.“

„Dej pozor až si ji budeš dávat ve voze na kolena,“ varoval Bertie, s trochou obav. „Neměj strach. Nezastřelím tě,“ slíbil Ginger.

„To doufám,“ opáčil Bertie.

Byli nervózní těch pár vteřin než se usadili v autě, nevěděli zda odněkud z temnoty nepřiletí kulka. Ale nic takového se nestalo. Bertie nastartoval, sešlápl plyn a vůz doslova vyletěl do kopce. Ginger si zhluboka oddechl.

16

Když dojeli na hořejší konec cesty, zastihli Bigglese jak chodí sem a tam mezi Aigletem a Austerem. Když poznal kdo přišel, zastavil se a pozdravil je s nádechem sarkazmu, který svědčil o tom jak byl netrpělivý. „Rád vidím, že také někdo jiný než já trochu pracuje.“

„No to mě podrž!“ protestoval Ginger. „Co si myslíš, že jsem dělal? Že jsem si zdríml v kapradí? Kdybys prožil to co právě já, měl bys vlasy bílé jako sněh.“

„K čertu, hochu. Přihnal jsem se jak střela, jakmile jsem dostal tvou zprávu,“ vložil se Bertie.

„Promiňte, pánové, nevím co se děje,“ řekl Biggies omluvně.

„A proč tu vlastně trčíš?“ zeptal se Ginger.

„Vzal jsem s sebou Thompsona. Šel nahoru do domu, zjistit jestli se tam něco neděje,“ vysvětloval Biggies. „Tak jsem tu zůstal sám a hlídám stroje. A co máte vy nového? Víte o Lazarovi?“

Ginger se zamračil. „Užil jsem si toho ničemu víc než dost. Zaútočil na mne břitvou, když jsem mu šel pomoci z trosek Thompsonova letadla. Zničil ho tak, že je teď dobré tak do šrotu. Potom zmizel v lese. Běžel jsem za ním a málem mě trefila kulka. Vystřelil po mně. Od té doby jsem ho neviděl. Ale činil se!“

„Mohl bys mluvit jasněji?“

„Zastřelil nebo snad postřelil nějakého muže. Leží kousek odtud.“

„Někoho zastřelil? Jakého muže?“

„Neznám ho. Myslím, že to je hajný. Slyšel jsem ho jít nahoru po stezce. Pak se ozvaly výstřely. Řekl bych, že si Lazar myslel, že to jsem já. Hajný pak vypálil na něho také.“

„Kde je teď ten muž?“

„Leží na kraji cesty.“

„Proč jsi ho tam nechal?“

„Co jiného jsem mohl dělat? Lazar se krčil někde v křoví a pokoušel se mě dostat. Proto přece střílel. Cožpak to nechápeš? Věř mi, nebyla to legrace. Stát ve tmě a čekat, že každou vteřinou po mně skočí s tou jeho proklatou břitvou v ruce.“

„Je ten hajný vážně zraněn?“

„Já myslím, že je mrtev. Vypadá tak.“

„Proboha!“

„Je pravda, že jsem ho moc neprohlížel a tak nevím, je-li někde zraněn. Nebyl na to čas. Dalo mi pořádnou práci než jsem ho odtáhl z cesty dřív než dorazil v autě Bertie. Jel jako když chce překonat rychlost zvuku. Řekl mi, že jsi tady, což jsem nevěděl, a rozhodli jsme se, že první věc, kterou musíme udělat je informovat tě o tom jak se věci mají. Mysleli jsme si, že bys mohl použít telefon na farmě a zavolat policii a pohotovost.“

„To bohužel nepůjde.“

„Proč ne?“

„Protože ten nemotora Lazar strhl telefonní vedení, když se snažil s Mothem přistát. Měl štěstí. Kdyby byl narazil do sloupu...“

„Škoda, že nenarazil.“

„Musíme se o toho hajného postarat. Bertie, trefíš do nemocnice v Repfordu? Tam co ležel Caine.“

„Jistě.“

„Bude lepší, když ho tam odvezeš.“

„Byl bych to udělal hned kdybych věděl, že telefon na farmě je mimo provoz.“

„Ať jde Ginger s tebou – sám bys toho muže dostával do auta dost obtížně. Jet s tebou nemusí. Až toho člověka naložíte, Ginger se může vrátit sem a poví mi podrobně o všem co se tu stalo.“

„Nezapomeň, že je Lazar na číhané. Nemůže být daleko,“ připomenul Ginger.

Biggles se obrátil k Bertiemu a dodal. „Pojedeš jak nejrychleji to půjde do nemocnice. Jakmile vyřídíš všechno v nemocnici, vyraz na policejní stanici a informuj je o všem co se tady stalo. Jinak by se na nás našťvali. Mají právo to vědět. A navíc, můžeme potřebovat jejich

pomoc. Kdyby chtěli obklíčit Lazara sami, budou vítáni. A pak se co nejrychleji vrat'. Jasný?"

„Naprosto, starý brachu. Bez problémů.“

„Dobře.“

Ginger s Bertiem odjeli a Biggles zůstal opět sám.

Čekal, až zvuk auta úplně zmizí a potom obrátil svou pozornost k domu. Nevěděl co si má myslet. Co tam Thompson tak dlouho dělá? Biggles začínal být neklidný. Mohl pouze doufat, že se Thompsonovi nic nepříhodovalo.

Instinkt mu říkal, aby se šel do domu podívat. Poslal ho tam a proto cítil zodpovědnost za jeho bezpečnost.

Ale Biggles se neodvažoval opustit dvě letu schopná letadla ze strachu, že by Lazar v jednom z nich mohl uprchnout. Jakmile by se dostal do vzduchu, mohl by zamířit kam by chtěl. Mohl by i opustit zemi.

A tak Biggles zůstal kde byl, plný nejistoty, rozhlížel se okolo sebe a pozorně naslouchal. Byl si dobře vědom toho, že i on je v nebezpečí.

Stál proto raději ve stínu trupu Austera a ani se neodvažoval uklidnit se cigaretou. Plamínek zapalovače by prozradil kde stojí. Stejně tak žhavý konec cigarety. Věděl dobře jak daleko je vidět v temné noci pouhá jiskra. A tak mu nezbývalo než čekat až se Ginger vrátí a zmobilizovat všechnu svou trpělivost. Jakmile tu budou oba, bude všechno jiné.

Biggles nevěděl jak dlouho čekal. Muselo to být dost dlouho a připadalo mu to o to delší, že stál sám uprostřed noci a čekal, že se každou chvíli něco přihodí. Co tam ten Ginger dělá, opakoval si pořád dokola. To samé o Thompsonovi. Proč se zdržuje v domě tak dlouho?

Biggles asi nezhodnotil jak dalece je Ginger vyčerpán nervovým napětím minulých hodin a další úkol, který teď měl provést s Bertiem, mu rozhodně klidu nepřidal. Biggles uvažoval, že vozem budou Bertie a Ginger za pár minut u hajného. Další minuta a muž bude naložen do vozu. Pak už může Ginger běžet zpátky.

V zásadě to bylo docela rozumné uvažování, ale vyskytlo se něco co Gingera zdrželo. Situace, kterou Biggles rozhodně nemohl předpokládat.

Bertie sjel bezpečně z kopce a zastavil na místě kde zanechali tělo. Ginger vyhlédl okénkem, ale neviděl ho. „Asi jsme sjeli moc daleko,“ řekl.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Bertie. „Bylo to určitě tady.“

„Ale ten muž tu není.“

„Musí tu být,“ trval na svém Bertie. „Vím, že se nemýlím. Vidím stopy po smyku, když jsem tak prudce zastavil.“

„Rozhodně jsme ho museli minout. Kousek se vrátíme.“ Bylo naprosto neuvěřitelné, že by tělo mohlo zmizet. To nedávalo smysl.

Bertie zařadil poslušně zpátečku a pomalu couval. Ginger pátral očima za krajem cesty ale marně. „Nebylo to tak daleko. Jsem si tím jistý,“ prohlásil Bertie a zastavil.

„Pak mi ale řekni... kam se poděl?“ řekl Ginger zamysleně. „Musí to být ještě dál.“

Bertie sundal nohu s brzdy a vůz se sunul pomalu dozadu. Asi po sto metrech Bertie opět sešlápl brzdou. „Tak dole to nebylo,“ namítl. „Jsme už skoro v zatáčce.“

„To mi nejde na rozum,“ zahučel Ginger.

Bertie se krátce zasmál. „Takže se vrátíme a řekneme Bigglesovi, že nás mrtvola opustila? Myslel by si, že jsme se zbláznili.“

„Někdo sem přišel a odnesl ho, jinak to není možné,“ řekl Ginger aniž by reagoval na Bertieho trochu škodolibý návrh.

„Kdo? A odnesl ho – jak? Pod paží? A v téhle noční hodině? Ne. O tom mě nepřesvědčíš!“ Ginger úporně přemýšlel. „Tělo je prostě pryč – to je jasné,“ řekl. „Jestli ho nikdo neodnesl, tak se muselo pohnout samo.“

„To znamená, že ten chlapík nebyl nakonec mrtvý.“

„Vrátíme se!“ rozhodl Ginger energicky.

Bertie se rozjel dopředu. Ujeli asi čtvrt míle, když Ginger vykřikl: „Pozor! Před námi na cestě něco leží.“

„Vypadá to jako starý pytel.“

„Je to živé. Hýbe se to.“

Jak se s vozem přiblížili, pochopili. Obrátila se k nim lidská tvář, bílá jak sníh.

„To je on,“ vykřikl Ginger. „Zastav!“

Ginger vyskočil z auta. Rozběhl se ke klečící postavě. „Pojďte, pomohu vám do vozu.“

Muž zašeptal s námahou dvě slova: „Jsem zraněn.“ A ztratil vědomí. Ginger se mu zadíval zblízka do obličeje a křikl na Bertieho: „Pomoz mi.“

Bertie přispěchal a společně s Gingerem se jim podařilo položit bezvládného hajného na zadní sedadlo auta.

„A teď si pospěš,“ řekl Ginger Bertiemu. „Odvez ho do nemocnice. Já se vrátím na farmu a řeknu Bigglesovi co se stalo.“

„Dobře.“

„Tohle si nechám,“ Ginger si vzal pušku a rozběhl se do kopce.

Je tedy zcela jasné, že než se vrátil na farmu, uběhlo mnohem více času než on i Biggles předpokládali.

„Co jsi, u čerta, dělal celou tu dobu?“ zeptal se Biggles podrážděně. „Je živ,“ řekl Ginger přerývaně. Sotva popadal dech.

„Kdo je živ? Já ti nerozumím.“

„Ten hajný, o kterém jsem myslel, že je mrtvý. Když jsme dojeli k místu kde jsme ho nechali, nebyl tam. Popojížděli jsme nahoru dolů až jsme ho konečně našli jak se plazí po cestě.“

„Dokázal vám říct co se stalo?“

„Ne. Řekl jen ‘Jsem zraněn’. Pak omdlel. Bertie ho teď veze do nemocnice.“

„Víš něco o Lazarovi?“

„Nic. Jako by se po něm zem slehla. Kde je Thompson?“

„Ještě se z farmy nevrátil. Čekal jsem na tebe. Budeš hlídat letadla a já se podívám co se s ním stalo. Zůstaň tady a ani se odtud nehni –“ Biggles se zarazil a zadíval se směrem k domu. „Co to bylo?“

„Jakoby někdo bušil.“

„Počkej tady,“ poručil Biggles a rozběhl se.

17

Zvuk, který Ginger popsal jako bušení sílil čím více se Biggles blížil k domu. Když dorazil ke dveřím, zjistil, že jsou zamčené. Začal do nich bušit pěstí a volal: „Thompsonsone! Jste tam?“

Ozval se neartikulovaný výkřik.

Biggles neváhal. Natočil se ramenem proti dveřím a rozběhl se celou vahou proti nim. Dveře se rozlétly a on vpadl dovnitř a skoro upadl přes Thompsona, který byl zhroucený v hale. Světlo bylo rozsvícené. Thompson měl zakrvácený obličej.

„Co se stalo?“ zeptal se Biggles chraptivě.

„Byl tu Lazar.“

„Kde je teď?“

„Utekl a zamkl, abych za ním nemohl.“

„Proč jste nevolal?“

„Nedal mi šanci. Když jsem přišel byly dveře otevřené. Jistě mě slyšel přicházet. Jen jsem vešel něčím mě praštil. Když jsem přišel k sobě, byl pryč. Něco si tu bral do brašny, asi jsem ho vyrušil. Měl jsem být chytřejší, vidíte? Mrzí mě to.“

„Nedělejte si starosti, teď jde o vás,“ namítl Biggles. „Jak vážně jste zraněn? Podívám se vám na hlavu.“ Biggles prohlédl ránu. „Řekl bych, že to není tak zlé. Myslíte, že šel Lazar po vás?“

„Nevím. Snad si myslel, že jsem někdo jiný. Třeba vy.“

„Dvakrát za tuto noc napadl toho nepravého,“ řekl Biggles ponuře. „Ale, teď o něho nejde. Půjdeme k letadlům. Nechal jsem tam Gingera na stráž. Bertie je teď pryč i s autem, ale měl by být co nevidět zpátky. Nemá cenu tu postávat.“

Opustili farmu a šli pomalu, Thompson opřený o Bigglesovo rameno, ke Gingerovi a pověděli mu co se přihodilo. Divil se, jak se Lazarovi podařilo ho obejít na cestě, ale usoudil, že ve tmě to bylo možné.

„Zatím si sedněte,“ řekl Biggles Thompsonovi, který se sotva držel na nohou.

Ginger vyndal sedačku z kokpitu Aigleta a usadili Thompsona jak nejpohodlněji to šlo.

Právě skončili a Biggles si zapálil cigaretu, když uslyšeli pod kopcem svištění pneumatik auta, které jelo vysokou rychlostí.

„To bude Bertie,“ řekl Biggles.

„Podle zvuku bych neřekl, že to je Bertieho vůz,“ poznamenal Ginger. „Spíš mi to připadá jako dvě auta.“

Sotva to dořekl, ozvalo se skřípění brzd a hned na to zvuk borceného plechu.

„No tohle!“ vykřikl Biggles. „To si někdo dal. Začíná to tu vypadat čím dál víc jak na válečném poli. Raději se půjdu podívat co se stalo. Gingere, ty tu zůstaň s Thompsonem. A dávej pozor, aby tě Lazar nepřepadl.“ Biggles dořekl a rozeběhl se dolů po cestě. Dorazil a tak jak se domníval Ginger, byla tam dvě auta. Zadní zřejmě narazilo do vozu, který jel před ním. Byly tam čtyři muži. Jeden ležel na cestě. Bertie stál u něho. Zbylí dva byli policisté. Biggles v jednom poznal seržanta, kterého již viděl na farmě. Rozhazoval rukama a nesouvisle opakoval pořád totéž: „Byla to jeho chyba. Vlítl mi pod kola. Nemohl jsem nic dělat. Vůbec nic.“

„Dobrá,“ přerušil ho Biggles. „Už jste nám to pověděl. Uklidněte se. Koho jste srazil?“

„Je to Lazar,“ ozval se Bertie.

„Co to povídáš?“ zeptal se skoro podrážděně Biggles. Prostě něco takového nečekal.

„Vypadá to, že tentokrát už toho má dost,“ řekl Bertie naprosto klidně.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Biggles.

„Vyskočil z křoví a potácel se dolů po cestě jako opilý. Neměl jsem šanci. Dupl jsem na brzdu, ale tak rychle zastavit jsem nemohl. Porazil jsem ho. Já – opravdu...“ vysvětloval mu rozčilený strážník.

Biggles ho přerušil a otočil se k Bertiemu. „Kolik jsi z toho viděl?“

„Moc ne, starý brachu. Vezl jsem hajného do nemocnice jak jsi mi nařídil a cestou jsem potkal policistu na kole. Zastavil jsem a

požádal ho, aby upozornil svého šéfa, že se na farmě něco děje. Řekl mi, že to okamžitě provede. Ušetřil jsem si cestu. Pokračoval jsem do nemocnice. Hajný byl pořád v bezvědomí, tak jsem spěchal. Sem jsem se pak vracel co nejrychleji. Dole pod kopcem jsem chtěl předjet vůz, ale projet jsem nemohl, tak jsem jel v závěsu za ním. Najednou auto přede mnou prudce zabrzdilo a já do něho vletěl. Vystoupil jsem a zjistil, že jsem jel za policejním autem. Někoho porazilo. To je všechno.“

„Jsi zraněn?“

„Ne. Ale odnesla to přední světla.“

Policista, který prohlížel tělo, přistoupil blíž. „Je mrtvý. Neměl jsem šanci zastavit. Musel být pěkně zlinkovaný. Přisahal bych, že se vrhl proti mně naschvál. Byla to jeho vina.“

Druhý policista to potvrdil. „Podle toho jak se choval bych řekl, že byl opilý.“

„Raději se postarejte o jeho odvoz,“ radil Biggles.

Policisté odejeli a záhy za nimi i Bertie s Bigglesem a Thompsonem. Vyjeli cestou nahoru a zastavili u letadel, které hlídal Ginger. Biggles mu stručně pověděl co nového se přihodilo.

„To tedy byla noc!“ povzdychl si Ginger. „Jaké jsou další rozkazy?“

„Myslím, že je nejvyšší čas to tu sbalit a jet se trochu vyspat. Odvezeme Thompsona do nemocnice a pak pojedeme domů.“

„A co letadla?“

„Zatím tu mohou zůstat. Nemyslím, že by se tu někdo objevil a zajímal se o ně. Vrátime se sem zítra za světla; uvidíme na všechno líp.“

„Dobrý nápad,“ řekl Bertie. „Sotva stojím na nohou.“ Šel k vozu a nastartoval.

Už nezbyvá mnoho co říci; snad jen několik podrobností. Lazar, Šejk byl mrtev. Zahynul pod koly policejního vozu. Jeho smrt byla ostatně nevyhnutelná. Policejní lékař zjistil vážné střelné rány na nohou a na prsou. Lazar ztratil mnoho krve. Nikdo se nikdy nedozvěděl proč šel zraněný na farmu, ale zřejmě tušil, že daleko

nedojde a tak se vydal do prázdného domu, jediného přístřeší na míle daleko, kde se mohl schovat a ošetřit si rány.

Život hajného, který sebral nedobrovolně tak důležitou úlohu v celé záležitosti nebyl ve skutečnosti tak ohrožen jak se původně zdálo a mohl opustit nemocnici brzy, potom co podstoupil protišokovou léčbu. Ukázalo se, že měl opravdu štěstí.

Později, když hajný vypovídal, řekl, že uslyšel v kravinách podél cesty kroky, domníval se, že to je pytlák, po kterém už delší dobu pátrá. Nařídil mu aby vystoupil z lesa a namířil tím směrem pušku pro případ, že by na něho zaútočil.

Vzpomínal si, že viděl zajiskření a ucítil ránu. Co se dělo potom nevěděl. Nepopíral, že z jeho pušky vyšly výstřely a tak se mohl pouze domnívat, že když ho zasáhla Lazarova puška, sevřel prstem křečovitě spoušť a zbraň vystřelila.

Víc nevěděl. Když se probral zjistil, že leží na cestě. Puška byla pryč. Předpokládal, že ho sotva někdo najde na opuštěné cestě uprostřed noci a tak se začal plazit domů. Jeho výpověď byla logická a byla přijata jako směřodaná.

Thompson, který utrpěl jen povrchové zranění hlavy, zůstal v nemocnici do druhého dne. Ráno telefonoval Bigglesovi do Scotland Yardu. Biggles, který již podal hlášení o všem co se seběhlo minulý den a noc svému veliteli, kapitánovi Raymondovi (a zároveň mu předal perlový náhrdelník), odjel pak spolu s Gingerem na farmu, kde měl domluvenou schůzku s Thompsonem. Ginger jel s sebou, aby odletěl s policejním Austerem. Biggles letěl s Thompsonem, který nebyl ještě zcela ve formě, zpět do Podbury, a později tam pro něho přijel Bertie služebním autem.

Po celou tu dobu byl Caine v nemocnici, ale Biggles ho telefonicky informoval o posledních událostech. Caine si opravdu upřímně oddechl, když uslyšel, že jeho společník ohánějící se břitvou je mrtev.

Na velitelství se hodně diskutovalo o tom, jak postupovat v případě Caina a Thompsona. Jak se říká, oba „se v tom také vezli“.

Ale nakonec všichni zúčastnění usoudili, že oba utrhli lekci na kterou nikdy nezapomenou a budou napříště v životě opatrnější. To byl Bigglesův názor. Zdůraznil, že Caine si ponese po zbytek života

Lazarovo „znamení“ v obličeji a to že pro něho bude dostatečný trest.

Ani Caine ani Thompson nebyli profesionální zločinci, ale pod vlivem Lazara se jimi samozřejmě mohli stát. Nakonec měli vlastně štěstí.

A tak skončil případ, méně senzační než jiné, které nalezneme v archivech Letecké policie, případ, který konec konců začal jako rutinní cvičení a dospěl do tak dramatických konců na farmě U dvou stromů.

William Earl Johns

BIGGLES V PODSVĚTÍ

Z anglického originálu Biggles in the underworld
přeložila Jana Šimková

První vydání

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana

zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2002

jako svou 187. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 139,– Kč

ISBN 80-86221-51-2